C:\Users\Plazma\Desktop\309\Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Salemu_1-Tyran_z_hlubin.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Sa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein
Čaroděj ze Salemu 1
Tyran z hlubin
Přeložil František Ryčl

Moře bylo hladké jako zrcadlo. Během posledních dvou hodin padla mlha, a to v takové míře, že počáteční mlžné cáry zhoustly nejprve v dmoucí se oblačné útvary a nakonec v hustý, tíživý kouř, jehož tíže zcela vyhladila hladinu. Vlny zploštěly a duté rytmické šplouchání, které jako monotónní chór doprovázelo v minulých čtyřiatřiceti dnech plavbu LADY OF THE MIST, se ztišilo, až nakonec zcela umlklo.
Loď nyní stála bez hnutí na místě. Velké, na mnoha místech zalátané plachty visely bezvládně z ráhen a na stožárech a lanoví se srážela vlhkost a v malých třpytících se pramíncích stékala na palubu. Ticho, příšerné, nervy drásající ticho, plouzící se spolu s mlhou po moři, zahalilo ten skvělý čtyřstěžník. A nebylo to prostě jenom ticho, nýbrž ještě něco jiného. Pocit – já vím, že to zní šíleně, ale přesně to bylo ono, co jsem tenkrát (jakož i mnozí další) pociťoval, jako by ta mlha s sebou přinášela něco cizího a nepřátelského, co se nyní na neviditelných pavoučích nohách vplížilo na palubu LADY OF THE MIST, aby se vetřelo do našich myšlenek a pocitů.
Mlha pronikla na loď, zahalila ji a vše, co bylo vzdáleno na více než deset či dvanáct kroků, se počalo rozplývat ve vlhkých parách a ztrácelo svoji hmotnost, jako by nebylo více skutečností, nýbrž jen obrazem ze snu. Praskání a sténání dřeva znělo tlumeně a hlasy mužstva jako by k nám přicházely skrze husté, neviditelné závoje. Zaoblený obdélník zadní paluby mi připadal jako maličký, osamělý ostrůvek v obrovském oceánu šedi a strnulého mlčení.
A bylo chladno. 19. června roku 1883 jsme zvedli kotvy v New Yorku a pokud jsem během naší plavby přes Atlantik neztratil přehled, pak se muselo dnes psát 24. července. Vrcholící léto, pomyslel jsem si. A přece mě ruce zábly chladem a můj dech, kdykoli jsem promluvil, mi vytvářel před obličejem obláček páry.
"Proč nejdete do kajuty, pane Cravene?" Kapitánův hlas jako by do mých myšlenek pronikl odněkud z dáli, stěží jsem jej vůbec dokázal poznat jako lidský hlas a zareagovat na něj.
"Je zde zatraceně chladno," pokračoval Bannermann, když jsem se k němu konečně obrátil a pohlédl na něj. Ve svém tlustém černém kabátu a kulichu, který si nasadil namísto kapitánské čepice, vypadal jako přátelský tučňák. A tak nějak jím také byl: krátkonohý, příjemný, stále usměvavý muž, jenž byl až příliš mírný a ohleduplný, než aby mohl velet lodi. Nikdy jsem s ním nemluvil, ale byl jsem si téměř jist, že byl na toto místo dosazen spíš náhodou, a že z toho není právě šťastný.
"Raději bych zůstal zde," odpověděl jsem po chvíli. "Ta mlha mi dělá starosti. Jste si jistý, že v ní neztratíme orientaci anebo nenajedeme na útes?"
Bannermann se zasmál. Měl kolem obličeje omotaný šál, takže jeho hlas zněl přes tlustou vlnu přidušeně. Přesto jsem cítil, že je to dobrosrdečný smích. Pro Bannermanna a jeho lidi jsme Montague a já nebyli nic víc než dvě suchozemské krysy, které stěží od sebe rozeznají příď a záď lodi. Strávil jsem největší část cesty v jeho blízkosti a pravděpodobně jsem mu už pořádně lezl na nervy. Ale dal si alespoň záležet na tom, aby na něm nebylo nic vidět.
"Jsme skoro třicet námořních mil od nejbližšího pobřeží," odpověděl. "Tato mlha se mi také nelíbí, ale není nebezpečná. Jen obtížná." Vzdychl si, prošel kolem mě k zábradlí a s přimhouřenýma očima pohlížel na šedou dmoucí se masu. "Tuze obtížná," dodal. "Ale nic víc."
Mlčel jsem. Bylo na tisíc otázek, které bych mu mohl položit, ale cítil jsem, že by neodpověděl, a tak jsem se jen mlčky postavil vedle něho a stejně jako on jsem hleděl na moře severním směrem, kde ležel náš cíl. V té mlze bylo něco znepokojujícího – když do ní člověk hleděl dostatečně dlouho, začínal v ní rozeznávat postavy: tváře a bizarní, podivně zkroucená těla, nehmotné paže, které jako by se natahovaly po lodi. Kdyby nepřišla tato mlha, dorazila by LADY OF THE MIST podle plavebního plánu do Londýna někdy během zítřejšího dne. Teď však pravděpodobně budeme muset strávit na moři ještě jednu noc navíc; a snad i víc, jestli se mlha nerozplyne.
Chránil jsem se však cokoli z těchto myšlenek vyslovit. Bannermann by mě zřejmě označil za blázna.
"Opravdu, pane Cravene," pokračoval Bannermann, aniž by se na mě podíval. "Měl byste jít do podpalubí. Tak jako tak tu nemůžete nic dělat – snad jenom chytit pořádnou rýmu." Na chvíli se odmlčel a tišším, značně změněným hlasem pokračoval: "A bylo by mi milejší, kdyby byl někdo u pana Montagua." Vzhlédl. Mezi jeho hustým šedým obočím byla vyryta hluboká vráska. "Jak je mu dnes?"
Neodpověděl jsem hned. Když jsem Montagua opustil – před téměř čtyřmi hodinami, ještě před úsvitem – spal. Spal

hodně a ačkoli se jeho stav nelepšil, vypadal během těch pár hodin, kdy byl vzhůru a mohl mluvit se mnou nebo s Bannermannem, jako by byl překvapivě jasného a zdravého rozumu. Bylo na něm něco zvláštního.
"Beze změny," řekl jsem po chvíli. "Horečka už nestoupá, ale ani neklesá. Je na čase, abychom ho dopravili k dobrému lékaři."
Bannermann přikývl. "Jakmile se ta prokletá mlha zvedne, nechám napnout všechny plachty. Za čtyřiadvacet hodin budeme v Londýně a o hodinu později bude na klinice." Usmál se s optimizmem, který žádný z nás neměl za opravdový. "Uvidíte," dodal, "že za týden bude zase na nohou a v dobré kondici." Znovu se usmál, pak se rázně obrátil, utvořil z dlaní před ústy trychtýř a zařval přes palubu jakýsi povel. Vysoko nahoře v lanoví na to pár jeho námořníků zareagovalo a přičinlivě počali šplhat sem a tam. Nevěděl jsem, co dělají, a ani mě to nezajímalo. LADY OF THE MIST byla první loď, na kterou jsem kdy ve svém životě vstoupil, a pravděpodobně bude také poslední. Nikdy jsem lodě neměl rád a moře ve mně svojí rozlehlostí a osamělostí vzbuzovalo hrůzu. Jistě, byl jsem tři tisíce mil daleko od svého domova a jediná možnost, jak se někdy vrátit zpět, byla zase jen loď. Ale já jsem si vůbec nebyl tak jist, že bych se skutečně kdy hodlal vrátit do Ameriky.
Potlačil jsem své myšlenky, ještě chvíli jsem pozoroval Bannermanna, jak prohání námořníky po palubě, a pak jsem se odvrátil. Chlad mi začínal být pomalu víc než nepříjemný a já jsem pociťoval v krku zrádné škrábání. Bannermann měl jistě pravdu – pokud zůstanu nadále na palubě, mohu se jedině nachladit. A v naší kajutě je zatopeno a o zbytek se postará silný grog.
Když jsem vycházel po krátkých schůdcích nahoru na záď, prošlapané schody hlučně skřípaly pod vahou mého těla. Také tento zvuk se mi zdál být zvláštně utlumený a znovu mi na mysli vytanulo ono podivné ticho, které se rozložilo po celé lodi. Zastavil jsem se, pokynul na pozdrav námořníkovi, probíhajícímu kolem mě, a pak jsem znovu přistoupil – aniž bych vlastně věděl proč – k zábradlí.
Moře zmizelo. Stěna lodi LADY OF THE MIST, pokrytá solným škraloupem, jako by půldruhého metru pode mnou mizela v šedé oblačné mase a od vodní hladiny vanul zvláštní, nikoli však právě nepříjemný pach. Nebyl to slaný dech moře, který jsem si po pětatřiceti dnech už ani neuvědomoval, nýbrž něco jiného, naprosto cizího. Opřel jsem se rukama o zábradlí, předklonil se a pokoušel se zahlédnout alespoň záblesk vodní hladiny, avšak mlha byla příliš hustá. Bylo to absurdní: loď se jmenovala LADY OF THE MIST – Paní mlhy – avšak v tuto chvíli byla její zajatkyní.
Když jsem se otočil, zdálo se mi, že jsem zahlédl nějaký pohyb: Krátké, rychlé cuknutí, jako by z šedé masy hráblo něco příšerně velikého a těžkého, něco zeleného a lesklého a pokrytého drobnými třpytivými šupinami. Strnul jsem. Ve chvíli se mi srdce rozbušilo tak rychle, že mi navzdory chladu na těle vyvstal studený pot. Zjevení zmizelo stejně rychle, jak se objevilo, a já si najednou nebyl jistý, jestli jsem skutečně něco viděl, nebo jestli si se mnou pohrály mé rozdrážděné nervy.
Ale přesto jsem cítil v tu chvíli takovou hrůzu, jako ještě nikdy ve svém životě.
Ruce se mi stále ještě třásly, když jsem otvíral nízké dveře budky na zádi a sestupoval dolů k naší kajutě.

* * *

V místnosti bylo ticho. Okna byla zabedněná těžkými dřevěnými okenicemi a bránila dennímu světlu proniknout dovnitř. V krbu sice hořel oheň a šířil kolem sebe dusivé, suché teplo, ale kupodivu skoro žádné světlo. Přesto tu nebyla tma. Ve vzduchu leželo jakési neskutečné zelené světlo; jas, který nevycházel z žádného zdroje, zkrátka odnikud, a do praskání ohně se mísil jakýsi tlumený, přízračný šepot, zvuk, který připomínal vzdálený mořský příboj, ale jiný, nějak neurčitě hrozivější a agresivnější. Nepřátelský.
V místnůstce se nacházeli čtyři lidé. Jedna žena, dva muži a jakási šedovlasá postava zahalená v cárech, jejíž pohlaví se nedalo jednoznačně určit. Tvář pod kapuci, staženou hluboko do čela, byla labyrintem šedých stínů a hluboce vyrytých vrásek a oděv, podobný pytli, zahaloval celý zbytek těla. Jediné, co z celé postavy bylo snad živé, byly její oči. Byly to strašné oči; úzké, temné, skoro bez zřítelnic a plné ďábelského ohně.
"Přicházejí," řekla žena. Seděla – stejně jako ti tři ostatní – strnule a až nepřirozeně klidně u kulatého stolu, který spolu se čtyřmi židlemi a krbem tvořil veškeré zařízení místnosti.
"Kolik?" zeptal se jeden z mužů.
Chvíli trvalo, než žena odpověděla. Její oči byly zeširoka rozevřené, ale pozorného diváka by zarazilo, že vůbec nemrkají. A její pohled jako by byl upřen do prázdna.
"Příliš mnoho," řekla po chvíli. "Stovky. Já… nemohu rozeznat podrobnosti. Ale oni jsou plní nenávisti."
"Nenávisti." Šedovlasá postava se pohnula a nyní, když promluvila, bylo slyšet, že je to stařena. Vyschlá, skoro na kost vyhublá ruka se vynořila zpod cárů jejího oděvu, položila se na desku stolu a plížila se jako skvrnitý pětinohý pavouk směrem k ženě. Ženin obličej sebou škubl, když se ruka dotkla její, a v poslední chvíli se pokusila svoji paži odtáhnout.
"Nenávisti," opakovala stará.
"K nám?"
Žena přikývla. "Ano. Ale já vím, co chceš říci. Nejde to. Nemůžeme jejich nenávist obrátit, aby nám byla užitečná. Je příliš silná. Někdo ji ovládá."
Na místnost padlo opět mlčení, jen neskutečný šepot příznačných hlasů o něco zesílil. Zelené světlo se rozechvělo a zář ohně v krbu se pokojem rozlila jako krev a proměnila tváře čtyř lidí v ďábelské grimasy.
"Pak musíme uprchnout," řekla konečně stařena.
"Je příliš pozdě," zašeptala žena. Její rty se už při řeči téměř nepohybovaly a na čele se jí perlil pot. "Jsou… už příliš blízko. A přicházejí odevšad. Jsou už skoro zde." Její hlas se roztřásl a v jejích slovech, když mluvila dál, se zachvívala

téměř hysterie. "Oni mají u sebe zbraně. A pochodně. Oni chystají pogrom."
Jeden z obou mužů vstal; tak prudce, že se jeho židle převrátila dozadu a hlučně dopadla na zem. "Proč tady ještě sedíme?" vykřikl. "Musíme ostatní varovat a zorganizovat obranu! Jen ať si přijdou, ti…"
"Jsi blázen, Quentone," přerušila ho stařena. Její hlas zněl chladně, jako by ji to, co právě slyšela, vůbec nezajímalo. "Chceš bojovat?" Zasmála se, otočila hlavu a vyschlou rukou ukázala ke dveřím. "Tak jdi. Jdi a bojuj! Jich jsou stovky a nás sotva čtyřicet. Nebo uteč, jestliže chceš strávit poslední chvíle svého života tím, že se budeš skrývat jako zvíře."
Několik okamžiků zíral Quentin na stařenu se zavilým vztekem. "A co tedy máme podle tvého mínění dělat?" zeptal se stísněně. "Zůstat tu sedět a nechat se pobít jako pitomý dobytek? To raději zemřu se zbraní v ruce."
"Nemůžeme už dělat vůbec nic," odpověděla stařena klidně. "Něco jsme mohli udělat, kdybychom podezřívali Rodericka, že nás oklame. Nyní je už pozdě."
"Roderick!" Quenton sevřel ruku v pěst a z hrdla se mu vydral neartikulovaný zvuk. "Ty jsi posedlá svou nenávistí k Roderickovi. Je pryč, a co se nyní děje, nemá s ním naprosto co dělat."
"Blázne," řekla stařena. "Toto všechno s ním má co dělat. Proč si myslíš, že všichni ti muži a ženy jdou sem k nám?" Hněvivým pohybem hlavy ukázala ke dveřím. "Jdou sem, Quentone, protože on to tak chce. To on – aniž by o tom věděli."
V Quentonově tváři se zračily pochybnosti. V bezmocném hněvu zaťal pěsti, až mu hlasitě zapraskaly klouby. "I kdyby tomu tak bylo," pravil nakonec, "pořád to pro nás není žádný důvod, abychom zůstali." Upřel oči na stařenu a bojovně vystrčil bradu. "Můžete si tu čekat, až přijdou," řekl. "Já si teď každopádně půjdu pro svoji pušku. A zastřelím každého, kdo se jen odváží vkročit do města."
Mladší žena chtěla něco říci, ale stařena jí rychle položila ruku na předloktí a stiskla. Žena mlčela.
Quenton se ještě jednou bojovně rozhlédl kolem sebe, obrátil se na podpatku a vyběhl z domu. Dveře se za ním hlasitě zabouchly.
"Ten blázen," řekla stařena tiše. "Nic nepochopil. Zabijí ho."
"Nás také zabijí, když tu zůstaneme, Andaro," namítl druhý muž. Byl mladší než Quenton a v jeho tváři scházela tvrdost, kterou se Quenton od ostatních odlišoval.
Šedivá stařena přikývla. Ten pohyb byl spíš přerývaný než plynulý a její oděv při něm zašustil. Zpod kapuce jí vyklouzl pramen bezbarvých, zchátralých vlasů a spadl jí do tváře. S nevolí jej vrátila nazpět. "Dost možná," řekla. "Ale snad naše smrt nebude tak nesmyslná, jak se nyní zdá, když nejprve dokončíme, co jsme začali." Zvedla hlavu a její planoucí temné oči spočinuly na mladší ženě. "Pokračuj, Lysso," pravila.
Lyssa zaváhala. "Jsme už jenom tri," řekla. "Bez Quentona –"
"Tři stačí," přerušila ji Andara netrpělivě. "Quenton k nám nikdy skutečně nepatřil."
"Ale má Moc."
"Moc?" Andara se mečivě zasmála. "Co ty, hloupé děcko, víš o Moci? Mnozí z nás ji mají, nejen ty a já a –" ukázala na mladého muže vedle Lyssy – "Lennard. Také Roderick ji má, snad víc, než my všichni dohromady. Ale co je komu Moc platná, když ji nedokáže použít?" Uchechtla se. "Co pomůže grizzlymu jeho síla proti mazanosti lovce, jemuž vlezl do pasti?" Znovu zavrtěla hlavou a naplocho udeřila dlaní do stolu. "Tři stačí," opakovala a nyní zněla její slova jako rozkaz. "Pokračuj."
Lyssa přikývla. Pohled jejích velkých, průzračných očí se upnul k zabedněnému oknu a Andara v něm rozeznala děs.
"Nezoufej, dítě," řekla s mírností, kterou by u ní nikdo nepředpokládal. "Snad zemřeme, ale smrt není to, zač ji většinou považují." Tajuplně se usmála a ještě jednou řekla: "Pokračuj."
Dívka poslechla. Její oči zůstaly i nadále otevřené, avšak pohled se opět zastřel a ruce, které si dosud nervózně pohrávaly s cípkem kartounových šatů, byly najednou zcela klidné.
Zvenku pronikly do místnosti tlumené hlasy, pak dupání kroků, prásknutí dveřmi a psí štěkot. Pronikavě zařehtal kůň, pak šlehl bič a jakýsi naštvaný hlas počal nadávat.
Ale Lyssa jako by z toho vůbec nic nevnímala. Strnule a jakoby ochrnutá dřepěla na své stoličce bez nejmenšího hnutí, ani víčkem nepohnula, ba snad ani nedýchala.
"Cítíš ho?" zeptala se Andara po chvíli. "Cítíš jeho blízkost? Slyší naše volání?"
Lyssa přikývla. Její pohled šlehl plamenem, na půl vteřiny se vyjasnil a hned se zase zastřel. Na čele ženy vyvstal studený, lepkavý pot.
"Cítím ho," zašeptala. "On… slyšel tvé volání, Andaro. A on… vyhoví." Polkla. Hlas jí náhle zdrsněl a zestárnul. "Yog-"
"Nevyslovuj to jméno!" Andara zděšeně zvedla ruku a dotkla se dívky. Hlasy, pronikající zavřenými okenicemi do místnosti, zesílily a najednou rozerval ticho třesk výstřelu. Jako bizarní ozvěna mu odpověděl pronikavý výkřik.
"Nevyslovuj ho," zamumlala Andara ještě jednou. "Smrtelníkům je zakázáno použít jeho jména. Stačí, když ví, že ho voláme."
"Ví to," odpověděla Lyssa s námahou. "A… udělá, oč… žádáš."
Andara již neodpověděla. Její tvář opět ztuhla v masku nedotknutelnosti a stáří, její ruce, ležící vedle sebe na desce stolu, jako by již patřily spíš mrtvole, jako by jen čekaly, až budou zkříženy k poslední modlitbě.
Jen z očí šlehal zlý, tuze zlý smích…

* * *

Kabina byla temná a úzká, vzduch tu byl zatuchlý; tak jak to vždycky páchne v místnosti bez oken, která je příliš malá pro dva lidi a v níž navíc už skoro pět týdnů leží nemocný. Malá, čadící petrolejka se kolébala na drátu u stropu a na

úzkou poličku vedle dveří nechal Bannermann – se starostlivostí jemu vlastní – postavit malý hliněný hrnek s příjemně vonícími bylinami, které bůhvíkde splašil. Avšak ani ony nebyly s to vypudit zatuchlý puch, který se uhnízdil ve stěnách a nic jej už nemohlo úplně vyhnat. Jako téměř vždy, když jsem sem sešel, jsem měl pocit, že nejsem schopen se pořádně nadechnout.
A jako vždy, když jsem na to pomyslel, téměř současně mě přepadlo špatné svědomí. Montague přece nemůže za to, že je nemocný. A ke mně byl skutečně velmi dobrý, třebaže jsem si to vůbec nezasloužil.
Tiše jsem přistoupil k úzkému lůžku, přišroubovanému ke stěně, naklonil jsem se nad spícím a pozoroval jeho tvář. Nezměnila se ani k lepšímu, ani k horšímu. Tváře pořád stejně šedé a propadlé a hluboké černé kruhy pod velkýma očima, zakalenýma několikadenní horečkou. Fascinovalo mě to stejně, jako když jsem to viděl poprvé.
Vzpomínal jsem si dobře na onen den, na každou minutu a každé slovo, které mi než od našeho prvního setkání věnoval, třebaže uplynulo od té doby více než šest měsíců a tolik se toho přihodilo. Byl jsem tenkrát někdo jiný, a to myslím právě tak, jak to říkám. Bannermann a jeho námořníci by ani toho, kým jsem byl tenkrát, nepoznali, kdyby se náhle objevil vedle mě. Bylo mi čtyřiadvacet, byl jsem chudý, dobrodružného založení (což neznamenalo nic jiného, než že polovinu z osmi let, které jsem prožil v New Yorku, jsem strávil v tamějším vězení), živil jsem se příležitostnou prací. Každý, kdo zná newyorskou přístavní čtvrť, ví, co to znamená – totiž asi tolik, že jsem příležitostně ulehčil od prkenice a šperků nějakému nic netušícímu cizinci, jenž po setmění zabloudil do této části města. Ne, že by mě to bavilo: nejsem žádný kriminálník a násilí se mi příčí. Ale ve velkých městech na východním pobřeží existuje jakýsi začarovaný kruh, ze kterého se nedá uniknout.
Do New Yorku jsem přijel coby šestnáctiletý a kromě devadesáti šesti obyvatel Walnut Falls, zapadákova, ve kterém jsem se narodil a vyrostl, jsem neznal jedinou lidskou duši. Teta, u které jsem vyrostl (nebyla to moje skutečná teta, nýbrž prostě jedna dobrácká od kosti s velkým srdcem, která se mě ujala, když mě mí rodiče odložili už jako kojence), zemřela a celá její pozůstalost činila sedm dolarů, malý stříbrný křížek na řetízku – a jízdenka do New Yorku. V dopise, který připojila ke své závěti, mi vysvětlovala, že doufá, že ve velkém městě najdu své štěstí a stanu se pořádným chlapem.
Ta stará dobrá teta Maude! Snad byla ze všech lidí, co jich kdy na světě žilo, nejvíce hodná lásky, ale lidem vůbec nerozuměla. Snad taky prostě nechtěla věřit, že je svět špatný.
Ale je. Stačilo jen pár dní, abych to zjistil. Sedm dolarů bylo brzy utraceno. Pro burana z venkova, jako jsem byl já, se ve městě moc práce nenajde, a tak mi nakonec nezbylo nic jiného než krást a připojit se k jedné bandě výrostků, jejichž revírem byla přístavní čtvrť. Spával jsem na molech, pracoval jsem, když se něco naskytlo, a kradl, když se nic nenaskytlo. Nyní, po tom všem, je mi záhadou, jak se mi to podařilo – ale jaksi jsem se po celých těch osm let svojí pochybné kariéry dokázal vyvarovat všech skutečně těžkých zločinů; když mí kamarádi podnikli nějakou větší loupež, nebo když došlo k vraždě (i to se stávalo), nikdy jsem u toho nebyl.
Ale i tak bych pravděpodobně dříve nebo později skončil v trestnici nebo na šibenici – kdybych nepotkal Randolpha Montagua. Randolph Montague, Čaroděj. Teprve později jsem se dozvěděl, že se mu tak říká. Když jsem ho potkal poprvé, stál zády ke mně, v ležérním postoji, jenž odpovídal jeho elegantnímu oblečení a distinguovanému zjevu, opíral se o sloup plynové svítilny, v koutku úst tenký černý doutník. A já ležel dva kroky za ním, schovaný za hromadou odpadků, a přemýšlel jsem, jak bych ho co nejjistěji omráčil a sebral mu peněženku. Trochu jsem se divil, co v tak vykřičené čtvrti asi pohledává muž jako on krátce po půlnoci, navíc sám a zjevně beze zbraně. Nebyl by to první cizinec, který ze špatně pochopené lásky k dobrodružství mávl rukou nad všemi dobrými radami a po setmění sešel sem dolů k přístavu, aby pak později mohl vyprávět na nějaké koktejlové party, jak je odvážný. No, ten se podiví, až se zítra ráno probudí s brnící hlavou a prázdnou peněženkou.
Opatrně jsem se vztyčil ve svém úkrytu, pro jistotu si zkontroloval ulici po celé její délce a pak jsem pevněji sevřel pytlík s pískem, kterým jsem ho hodlal vzít po hlavě. Cizinec se nehýbal, klidně si pobafával z doutníku, jako by čekal, až mu nebe spadne na hlavu (hned se dočká). Já jsem však dál bez hnutí dřepěl a čekal. Měl jsem čas; patrola se neobjeví dřív než za dvě hodiny a nikdo, kdo má všech pět pohromadě a zná tyto končiny, by sem po setmění nelezl. Pozoroval jsem ho skoro čtvrt hodiny, aniž by se pohnul. Konečně zamáčkl oharek, pak si vytáhl nový doutník z úzkého stříbrného pouzdra, které měl v kapse u vesty – přesně jsem to registroval a připojil na seznam věcí, které zítra ponesu k překupníkovi – a pak škrtl sirkou.
A přesně v tu chvíli jsem skočil.
Dodnes nevím, jak to udělal. Vlastně si ani trochu nejsem jistý, co udělal; vzdálenost mezi ním a mnou nebyla ani dva kroky, a jsem si docela jistý, že jsem nezpůsobil ani nejmenší hluk. Když člověk prožije osm let v newyorských slumech, to ho naučí pohybovat se jako kočka – ale to první, na co si vzpomínám, bylo, že jsem ležel na zádech, lapal po dechu a zíral na ostří kordu, který mi Montague držel přímo proti hrdlu. A přitom se dál usmíval a pokuřoval svůj doutník, jako by se nic nestalo.
Tenkrát mě mohl poslat rovnou do vězení. Ve Státech jsou soudy zatraceně malicherné – taková punčocha naplněná pískem, jakou jsem měl u sebe, a soudce, kterého bolí zuby a doma má mrzutou ženu, by platila při troše smůly už za vražednou zbraň a můj přepad by mi v nejlepším případě vynesl pět let (a v nejhorším dvacet pět), kdyby mě Montague předal policii. Taky mě mohl na místě zabít; nikdo by mu nepoložil jedinou obtížnou otázku.
Avšak neudělal nic z toho, naopak, schoval kord, pomohl mi na nohy – a s tím nejpřátelštějším úsměvem na světě mi nabídl doutník.
"Potřeboval jste skutečně dlouhou dobu, než jste se odhodlal, mladý muži," pravil. To byla první slova, která mi řekl, a já je nikdy nezapomenu. On věděl, že za ním ležím na číhané po celou tu dobu, a neučinil ani nejmenší pokus mi v tom zabránit. Ignoroval jsem doutník, který mi nabízel; jednak, protože je nemám rád, hlavně však, že jsem byl z toho dokonale na větvi, než abych se zmohl na jedinou kloudnou myšlenku, Montague se však na mě šklebil dál a tím svým

skoro až přehnaně zdvořilým způsobem mě požádal, abych ho doprovodil k jeho vozu.
Vzal mě s sebou do nějakého lokálu – do jednoho z těch fajnových drahých pajzlů, kde krouží na půl tuctu číšníků v naškrobených košilích a kde jedna sklenka vína stojí tolik, co našinec vydělá za týden – a povídali jsme si. Napřed mluvil on, ale pořád a pořád mě ponoukal, abych vyprávěl o sobě: o svém mládí, místu, kde jsem vyrůstal, tetě Maude, o svém životě zde v New Yorku – prostě o všem. Tenkrát jsem si myslel, že mi jazyk rozvázalo šampaňské, na které jsem nebyl zvyklý, dnes jsem si ale jistý, že to byla jen jeho práce. Nevím jak, ale Montague mě přiměl, abych mu vyprávěl všechno, co jsem neřekl žádnému člověku před ním. Bavili jsme se celou noc, a když nás vrchní konečně vypoklonkoval, vycházelo už venku slunce.
Na rozloučenou mi pak Montague daroval svoje stříbrné pouzdro na doutníky a padesát dolarů.
Nikomu jsem ten zážitek nevykládal – tak jako tak by mi nikdo nevěřil, ale za pár týdnů jsem na toho podivuhodného cizince skoro zapomněl.
On se však znovu objevil po čtyřech a půl měsících a tentokrát mě hledal on.
Změnil se.
Pramen bílých vlasů nad jeho pravým okem byl širší a v jeho pohledu byl uštvaný, skoro vystrašený výraz, jaký jsem znal velice dobře. Vypadal o několik let starší než oné noci, kdy jsem ho viděl poprvé.
Co po mně chtěl, bylo stejně prosté jako neuvěřitelné: chtěl mě. Vyprávěl, že opustí Ameriku a pojede do Anglie, a žádal mě, abych ho doprovázel, oficiálně jako jeho tajemník, ve skutečnosti však spíš jako jakési děvče pro všechno: komorník, kuchař, kočí – a tělesný strážce. Poslední část jeho sdělení mě už sotva překvapila. Výraz, který měl tenkrát v očích, jsem vídal dost často, abych nevěděl, co se v Randolphu Montaguovi odehrává.
Měl strach. Panický strach.
Nikdy jsem se ho nezeptal, před čím utíká, ani tenkrát, ani během plavby. Ale souhlasil jsem. New York se mi nikdy nelíbil, a jsem toho názoru, že mi Amerika víc vzala než dala – totiž pětadvacet nejlepších let mého života, které jsem strávil v chudobě a bídě – a myšlenka, že bych tímto způsobem mohl snad získat svoji druhou šanci a ve Starém světě začít ještě jednou od začátku, mi připadala lákavá.
Ještě toho večera jsme nastoupili na palubu lodi a druhého dne za úsvitu jsme byli už padesát mil daleko na moři…
Tiché, namáhavé zasténání mě vyrušilo z myšlenek. Vyskočil jsem, udělal skoro provinilý pohyb a znovu se naklonil nad lůžko.
Montaguova víčka se chvěla, ale zdálo se, že stále ještě není při vědomí. Jeho kůže se horečně leskla a ruce se pod tenkou přikrývkou nepřetržitě pohybovaly, jako by se chtěly něčeho zachytit.
Proběhl mnou zvláštní pocit bezmocnosti. Montague vstoupil do mého života jako pohádkový princ do toho Popelčina; v pravém slova smyslu mě vytáhl ze stoky, dal mi slušné šaty a pokusil se ze mě udělat to, co teta Maude nazvala "pořádným chlapem". Všechno, co za to ode mě žádal, byla moje pomoc. Ale já jsem pro něho nemohl nic udělat. Vůbec nic. Ani chinin – jediný lék, který byl v lékárničce LADY OF THE MIST k mání – nedokázal srazit jeho horečku.
Párkrát jsem polkl, abych se zbavil hnusné chuti, která se mi uhnízdila na jazyku, vzal jsem z police vědro s vodou a namočil šátek, abych mu trochu zchladil čelo. Nebylo to víc, než gesto, ale představa, že bych prostě jen nečinně seděl na jeho lůžku a přihlížel, jak trpí, byla pro mě nesnesitelná.
Procitl, když jsem mu přiložil šátek na čelo. Jeho kůže byla horká; zděsil jsem se, když jsem se jí dotkl.
"Robert?" Otevřel oči, ale pohled měl zastřený, a já si byl téměř jistý, že mě nepoznává. Přikývl jsem, chytil jsem ho záruku a lehce ji stiskl.
"Ano, pane Montague," odpověděl jsem. "Jsem to já. Všechno je v pořádku."
"V pořádku…," opakoval polohlasně. Jeho hlas byl chatrný jako hlas starce a jeho dech nepříjemně páchl. Chvíli mlčel, zavřel oči a pak zase prudce zvedl víčka. Tentokrát byl jeho pohled jasný.
"Kde jsme?" otázal se. Pokusil se posadit, ale já jsem ho mírně zatlačil zpátky do podušek. "Jsme… v Anglii?"
"Skoro," odpověděl jsem. "Už to není daleko." Zíral na mě, pak zase zavřel oči a naslouchal. "Loď stojí na – místě," řekl po chvíli. "Myslel jsem, že… že jsme už v Londýně."
"Už to není daleko," opakoval jsem. "Teď zrovna trčíme v bezvětří, ale jakmile se zvedne mlha, poplujeme dál. Zítra večer dorazíme do Londýna. Potom vás dopravím k pořádnému lékaři."
"Mlha?" Montague znovu otevřel oči, na chvíli na mě zmateně hleděl a opět se napolo posadil. Tentokrát jsem ho nechal. "Říkal jsi mlha?"
Přikývl jsem.
"Co je to za mlhu?" zeptal se. Jeho hlas zněl znepokojeně a v očích mu zaplanul výraz, který se mi vůbec nelíbil. Na zlomek vteřiny se mi v duchu vybavila před očima ještě jednou ta zelená šupinatá věc, kterou jsem se domníval zahlédnout venku na palubě, a na několik okamžiků jsem ještě jednou pocítil závan oné propastné hrůzy, kterou ve mně tato halucinace vyvolala.
Avšak rychle jsem zahnal tyto myšlenky a pokoušel jsem se dát svému hlasu co možná nejbezstarostnější tón, když jsem odpovídal: "Nic zvláštního, pane Montague. Prostě mlha. Bannermann říká, že v této oblasti je to docela normální." Byla to sice čirá lež, ale nechtěl jsem ho znepokojovat. Úplně stačí, že jsem já začal vidět strašidla.
"Mlha," mumlal si Montague. Zvedl hlavu a hleděl ke stropu. V tu chvíli jsem měl neodbytný pocit, že svým pohledem dokáže proniknout dokonce i tím masivním dřevem. "Co je to za mlhu?" zeptal se znovu. "Kdy se objevila? Je na ní něco zvláštního?"
"Dnes ráno," odpověděl jsem zmateně. Nechápal jsem, kam svými otázkami míří, a potají jsem se musel ptát sebe sama, jestli mu už horečka nezačíná kalit rozum. "A mně na ní nic zvláštního nepřipadá. Snad jenom, že je trochu příliš hustá."
Zmocnila se mě tichá hrůza. Na té mlze bylo něco zvláštního, a já si najednou už vůbec nebyl tak jistý, že jsem si tu věc

venku skutečně jenom vymyslel. Přesto jsem zavrtěl hlavou. "Všechno bude dobré, pane Montague. Zítra v tuto dobu už budeme v Londýně, a jakmile zase budete mít pevnou půdu pod nohama, rychle se uzdravíte."
Pokusil jsem se o úsměv. "Taky jsem z té nekonečné cesty už docela nemocný. Já…"
Jeho ruka náhle vystřelila ke stropu a sevřela moji paži, a to tak pevně, že jsem téměř vykřikl bolestí. "Ta mlha, Roberte!" sípal. "Musím o ní vědět všechno! Kdy přišla a z kterého směru? Pohybuje se? Pohybuje se něco v ní?"
Tentokrát se mi už zcela nepodařilo skrýt svůj úděs. "Já…"
"Ty jsi něco viděl," chroptěl Montague. "Roberte, prosím tě, je to důležité, pro nás všechny, nejenom pro mě. Ty jsi něco viděl, pravda?"
Pokusil jsem se vymanit svou paži, avšak Montague vyvinul úžasnou sílu. Jeho sevření spíš ještě zesílilo.
"Já… nejsem si jistý," odpověděl jsem. "Byla to pravděpodobně jen vidina. Z té zatracené plavby jsme už všichni nemocní. Kdo nezačne po pětatřiceti dnech na této kocábce vidět přízraky, ten už je tak jako tak blázen."
Montague ignoroval moje slova. "Co jsi viděl?" ptal se. "Popiš mi to. Přesně!"
Stále jsem ještě váhal, ale najednou to bylo jako tenkrát, oné první noci – už zase měl v očích něco, co mě přinutilo mluvit.
"Já… sám nevím přesně," vykoktal jsem. Najednou mi vlastní hlas připadal naprosto cizí. "Byl to… jen stín. Něco… velkého a… zeleného. Možná ryba."
Montaguovy oči jako by počaly planout. Cítil jsem, jak se nehty jeho ruky zaťaly ještě pevněji do látky mé kazajky a jak mi po paži stéká teplá krev. Kupodivu jsem necítil žádnou bolest. "Něco velkého," opakoval. "Uvažuj přesně, Roberte – dost možná na tom závisejí naše životy. Vypadalo to jako chapadlo? Jako paže nějaké chobotnice?"
"To… je možné," odpověděl jsem. Montaguova slova mě vyděsila víc, než bych si chtěl přiznat. "Ale bylo to… větší."
Vrtěl jsem hlavou, hlasitě jsem dýchal a pak se mi s mírným násilím podařilo vyprostit ruku z jeho sevření.
Montague na mě zíral dál, v očích jako by mu stále šlehaly plameny.
"Nic to nebylo," řekl jsem znovu. "Určitě, pane Mantague. Já… ta prokletá mlha mě znervózňuje, to je všechno."
Zasmál se, ale byl to takový zvuk, při kterém mi přeběhla po zádech ledová hrůza. "Ne, Roberte," odpověděl. "To ještě není všechno. Já… doufal jsem, že dorazíme do Anglie dřív, než mě najdou, ale…"
"Najdou?" Ničemu jsem nerozuměl, ale jaksi jsem cítil, že jeho slova jsou něco víc než horečné blouznění nemocného. To se mi stávalo často – nevěděl jsem, jestli to je zvláštní nadání nebo náhoda, že skoro vždycky cítím, jestli můj protějšek říká pravdu nebo ne.
Snad to byl také důvod, proč jsem Montaguovi věřil od samého začátku.
"Nerozumím," řekl jsem bezradně. "Kdo vás má najít a co to má co dělat s mlhou?"
Podíval se na mě, na chvíli se odmlčel a pak se úplně posadil. Chvíli jsem přemýšlel, jestli bych ho neměl zatlačit zpátky do postele, ale pak jsem udělal pravý opak a pomohl mu vstávat.
"Musím… mluvit s Bannermannem," řekl. "Podej mi šaty, chlapče."
"Mohu ho přivést sem," namítl jsem. "Na palubě je chladno a…"
Montague mě přerušil mírným, ale přece rozhodným zavrtěním hlavy. "Musím nahoru," řekl. "Musím… vidět tu mlhu. Musím mít jistotu."
Jistotu? Už jsem nechápal vůbec nic, ale taky jsem se ani nepokoušel odvrátit ho od jeho rozhodnutí. Pomohl jsem mu svléknout propocenou noční košili a obléknout si normální šaty. Znovu jsem se vyděsil, když jsem ho uviděl bez košile – Montague nebyl nikdy silný muž, byl spíš útlé, až chlapecké postavy se světlou pletí, typickou pro velkoměšťáky, kteří nevycházejí z domu, není-li to bezpodmínečně nutné. Nyní se však podobal pochodující kostře. Jeho tělo bylo zcela vyzáblé. Žebra i další kosti se rýsovaly přímo pod kůží a jeho nadloktí byla tak tenká, že bych je dokázal obejmou jednou rukou. Sotvaže měl dost sil k oblečení košile a kalhot. S kamašemi a botami jsem mu už musel pomáhat, protože se mu začala motat hlava, když se pokoušel sehnout. Nabízel pohled plný utrpení.
Přesto jsem se už nepokoušel ho přemluvit, aby zůstal v kajutě. Jedno jsem se za těch pětatřicet dní, které jsme tu byli spolu, už naučil, totiž že je nemožné vymluvit Randolphu Montagueovi něco, co si už jednou vzal do hlavy.
Chlad mě udeřil do tváře, když jsem vyšel jako první ven, jako neviditelný, ledový spár. Zachvěl jsem se, přitáhl si pelerínu, kterou jsem měl přehozenou přes ramena, úžeji k tělu a rozhlížel jsem se po palubě.
Mlha ještě víc zhoustla a vypadalo to doslova, jako by se za zábradlím tyčila neproniknutelná šedá zeď. Na chvíli mi připadlo těžké věřit, že se nacházím na palubě lodi. Kolem nás už nebyl oceán, nýbrž jen šedé, truchlivé nekonečno, v němž bylo ještě tak nanejvýš místo pro děs.
"Ó Bože," zachroptěl Montague. Shrbeně vyšel za mými zády dveřmi, zůstal stát a natáhl ruku, aby se opřel o mé rameno. Cítil jsem, jak se mu chvějí ruce. "To jsou oni," šeptal. "To je… horší, než jsem se obával."
Hleděl jsem na něho s otázkou v očích, ale zdálo se, že mě už vůbec nevnímá. Jeho pohled se zavrtával do té šedé stěny, která věznila loď, a opět jsem v jeho očích uviděl onen výraz děsu, jenž jsem u něho pozoroval už několikrát dříve.
"Kde je… kapitán?"
Zvedl jsem hlavu, vzhlédl jsem k zádi a ukázal na Bannermannovu podsaditou postavu, která se rýsovala proti šedému pozadí mlhy jako nejasný černý stín.
"Zaveď mě k němu," zamumlal Montague.
Chytil jsem ho za ruku, druhou jsem podepřel jeho předloktí a vedl jsem ho pomalu jako dítě, které se pokouší teprve o první nesmělé krůčky, po strmých schůdcích nahoru na záď. V mlžném mraku vedle lodi počal jakýsi neurčitý, nepříliš viditelný pohyb a na docela krátkou chvíli jsem měl pocit, jako bych zaslechl těžký, strašlivě namáhavý dech.
"Montague!"
Bannermann nás zahlédl a rychle se přibližoval dlouhými kroky přes palubu, lesknoucí se vlhkem, k nám. Ve tváři měl

vyděšený výraz, který se však téměř vzápětí změnil v hněv, jakmile se zastavil těsně u nás a pohlédl mi do očí.
"Cravene!" vyštěkl. "Vy jste se úplně zbláznil? Jak jenom sem můžete tahat toho muže! On…"
"Bylo to mé vlastní přání," přerušil ho Montague. Jeho hlas byl tak slabý, že by ho ani nebylo slyšet, kdyby na palubě nevládlo tak nepřirozené ticho. Přesto Bannermann hned zmlkl.
"Robert mi řekl o té mlze," pokračoval Montague. "A já jsem ji musel vidět." Hlasitě se nadechl, zadíval se kamsi mimo Bannermanna i mě do mlhy a sevřel pěsti. Rty se mu zúžily na pouhou úzkou škvíru.
"Jak dlouho to už trvá?" zeptal se.
Bannermann byl viditelně zmaten. "Co?"
"Ta mlha," odpověděl Montague netrpělivě. "Robert říkal, že už od svítání trčíme na místě."
"Ne tak docela," řekl Bannermann. "Mlha padla dvě hodiny před východem slunce, ale vítr ustal až později." Chvíli přemýšlel. "Tři hodiny," řekl potom. "Snad tři a půl."
"Tři a půl hodiny!" Montague zbledl ještě víc. "Nemůžeme tu zůstat, kapitáne," řekl. "Loď musí okamžitě plout dál. Jsme… všichni jsme v nebezpečí, jestli tu zůstaneme takto trčet ještě jednu hodinu."
Pohled, jakým si ho Bannermann měřil, byl dostatečně výmluvný. Zabodával jsem oči do kapitána a trochu jsem se pokusil zavrtět hlavou, aby si toho Montague nevšiml. Bannermann přikývl právě tak nepatrně. Rozuměl mi.
"Vím, co si teď myslíte, kapitáne," řekl Montague tiše. Podíval se na mě. "A ty taky, Roberte – ale já jsem ani nezešílel, ani neblouznim. Vím naprosto přesně, co říkám. Celá loď je v nebezpečí, každý na její palubě. Tato mlha není obyčejná mlha. Musíme pryč odtud!"
Bannermann neodpověděl hned. V obličeji se mu svářily rozporuplné pocity. Montaguovo chování mu muselo být stejnou hádankou jako mně; ale stejně jako já i on znal Montagua jako muže, jenž obyčejně nestraší své bližní z rozmaru. A snad také on cítil to cizí, hrozivé, co jako by číhalo v mlze.
"I kdybych chtěl," odpověděl opatrně, "v plavbě nemůžeme pokračovat, pane Montague." Vrtěl hlavou, aby podpořil svá slova a letmým gestem ukázal nahoru. Montaguův pohled sledoval jeho pohyb. Plachty splaskle visely z ráhen, nasáklé vlhkostí z mlhy.
"A také by to bylo až příliš nebezpečné," dodal Bannermann. "Ta bramboračka je tak hustá, že odtud nevidím ani na špičku přídě. Nemohu přece plout s lodí poslepu."
"Vy nic nechápete, Bannermanne," řekl Montague rozčileně. "Myslím to vážně, Bannermanne! Toto není normální mlha a jestli…"
"Pane Montague," přerušil ho Bannermann dotčeně. "Možná by bylo opravdu lepší, kdybyste šel do své kajuty a tam v klidu vyčkal, až se počasí vyjasní."
"Máte mě za blázna."
Bannermann si vzdychl. "O tom tu vůbec nebyla řeč, pane Montague," odvětil, přičemž na mě vrhl pohled takřka úpěnlivý. Mlčky jsem pokrčil rameny a odvrátil zrak. "Ať už vám věřím anebo ne – my se vůbec nemůžeme hnout. Naše LADY je plachetnice, Montague, a plachetnice se nemůže hnout, když není žádný vítr. Proto trčíme."
"Můžeme veslovat."
Bannermann protočil oči. "Tohle je plachetnice," řekl ještě jednou. "A ne galéra. Jak si to představujete?"
"Musí to jít," trval na svém Montague. "Máme na palubě čtyři záchranné čluny, mužů taky dost. Kdyby se spustily čluny a kdyby muži veslovali, dala by se loď vléct. Šlo by to sice pomalu, ale hnuli bychom se z místa!"
Bannermann na něho zíral. "To nemyslíte vážně."
Montague přikývl. "Ale ano, kapitáne, myslím to vážně. Dokonce smrtelně vážně. Vůbec po vás nežádám, abyste mi věřil. Na vašem místě bych to pravděpodobně také nedokázal. Vše, co chci, je, abyste nechal spustit čluny a aby vaši muži vyvlekli loď z mlhy. Bude stačit jen pár mil. Oni pak ztratí naši stopu, když se budeme pohybovat."
"Jste blázen," uklouzlo Bannermannovi.
"Snad," odpověděl Montague lhostejně. "Ale to není, kapitáne, váš problém. Zaplatím za tuto výjimečnou práci. Každý muž, který sestoupí do člunu a bude veslovat, dostane, jakmile dojedeme do Londýna, jako prémii padesát anglických liber."
"Pade…" Bannermann polkl naprázdno. "Do každého člunu je zapotřebí deseti mužů," řekl. "To jsou dva tisíce liber, Montague."
"Taky umím počítat," zavrčel Montague vztekle. "Ale peníze mi budou k ničemu, když budu mrtvý." Sáhl do kapsičky u vesty, kývl na mě a vložil mi do ruky malý stříbrný klíček. "Jdi do kajuty, Roberte," řekl. "Toto je klíč od mé truhly. Otevři ji a přines mi z ní hnědou aktovku." Znovu se otočil k Bannermannovi a dodal: "Mám s sebou akreditiv Bank of England, kapitáne. Jestli souhlasíte, koupím vaši loď."
To bylo bezpochyby to nejhorší, co v tomto okamžiku mohl udělat. Jakkoli byl Bannermann dobrák, to, co mu Montague takto nabídl, bylo bezpochyby pro něho totéž jako facka. "Myslím, pane Cravene, že si můžete ušetřit cestu," řekl stísněně. "Nepotřebuji vaše peníze. A ani jeden muž z mé posádky nepřistoupí na váš šílený návrh a nebude tahat tuto loď z mlhy. Mlha se zvedne a dříve nebo později přijde i vítr, pane Montague. Počkáme."
Montague chtěl odporovat, ale už se k tomu nedostal.
Za našimi zády se ozval jasný, šplouchavý zvuk; jako by se cosi obrovskou silou vymrštilo nad vodu a vzápětí do ní znovu padlo; potom se rozlehl řev, tak vysoký a pronikavý, jaký jsem dosud nikdy v životě neslyšel. Loď se zachvěla, jako by do něčeho narazila. Montague, Bannermann i já jsme se obrátili ve stejnou chvíli.
Při pohledu, jenž se mi nabízel, jsem ztuhnul. To nebyla hrůza, to nebyl děs, nýbrž něco jiného, něco, co bylo mnohem, mnohem horší: ledová smrtící prázdnota, která se jako těžkopádná vlna převalila přes mé vědomí.
Mlha zhoustla ještě víc a pohltila už celou přední část lodi. Ale nebyla ještě dost hustá, aby nám zakryla i pohled na zábradlí na okraji paluby. Přesněji pak na zející díru v okraji paluby, kde se ještě před chvílí nacházelo pevné dřevěné

zábradlí.
Desky paluby, jako by byly rozříznuty pilou a nebylo nikterak obtížné rozeznat ve dřevě otisky obrovských, příšerných zubů. A námořník, jenž ještě před vteřinou stál na onom místě, zmizel beze stopy…

* * *

"Už jdou."
Quenton sebou při zvuku těchto dvou slov škubl, jako by to byly rány bičem. Jeho pohled nervózně bloudil po stodole. Zavřená vrata a zatlučená okna nepropouštěla denní světlo a postavy všech ostatních zůstávaly v nejistém stínu. Bylo ticho; mnohem větší ticho, než jaké zpravidla bývá v místnosti, kde se zdržuje přibližně třicet osob. Ale bylo to ticho strachu, jenž držel ty lidi ve své moci.
Tiše – jako by se obával, že jediným hlučnějším zvukem vyprovokuje tu smečku venku k útoku – se zvedl, opřel odjištěnou pušku o stěnu a odstoupil od okna. Okamžitě přispěchal druhý muž, zaujal jeho místo u zabedněného okna a prostrčil hlaveň své pušky úzkou střílnou, kterou si tu ponechali. Všichni byli ozbrojeni: puškami, revolvery, brokovnicemi, jiní pak alespoň vidlemi, sekerami nebo velkými noži; dokonce i ženy, které se skryly až v nejzadnější části stodoly a vytvořily zde živý ochranný val kolem asi půl tuctu dětí z Jerusalems Lotu. Tato nenápadná stodola se během posledních dvaceti minut proměnila v pevnost. Kdokoli by ji chtěl napadnout, musel by zaplatit vysokou krvavou daň.
A přece jsou odsouzeni k záhubě. Quenton to věděl. Nebyla to ani Moc, která mu to prozradila, nýbrž jednoduchý výpočet. Jich bylo dvacet osm, včetně šesti dětí a jedenácti žen, byli jen prostí sedláci a lovci a měli strach, zatímco tam venku běsnil na ulicích rozvášněný dav, tvořený stovkami krvežíznivců.
"Quentone?"
Quenton se ohlédl a poznal bledý obličej Mariany, dcery svého nevlastního bratra. Brokovnice v jejích útlých rukou vypadala skoro až dojemně. "Ano?"
"Jak to… že jsi tu?" zeptala se potichu. Rty se jí chvěly, a třebaže téměř šeptala, Quenton cítil, že každý ve stodole pozorně vnímá každé její slovo. A že čekají na jeho odpověď. Mariana jen vyslovila otázku, kterou četl ve všech tvářích, na které pohlédl. Když opustil Lyssin dům a svolal všechny vesničany, všichni ho sem bez odmluv následovali. Ale všichni také chtěli vědět proč.
"Proč jsi tu?" opakovala Mariana otázku ještě jednou. "A proč tu jsme my, Quentone?"
Skrze zavřené dveře sem pronikal řev. Třeskl výstřel z pušky, pak ještě jeden a ještě jeden, a náhle se kdosi pronikavě a hystericky rozesmál. O něco dál se ozýval zatím ještě vzdálený povyk davu. Ale stále se přibližoval. Velice rychle.
"Proto," odpověděl Quenton a hlavou ukázal k vratům. Ne všichni ho následovali. Někteří se pokusili zabarikádovat se ve svých domech, nebo sklepech, jiní hledali spásu v útěku. "Proto, dítě. Protože se zde můžeme bránit. Každý, kdo projde těmito vraty, zemře."
"To není odpověď," řekla Mariana. V očích se jí náhle zatřpytily slzy, a zatímco mluvila dál, zdálo se, že jen s námahou si udržuje sebeovládání. Skoro se rozječela. "Ty přesně víš, co myslím, Quentone. Vy… vy jste nám slibovali bezpečí a bohatství. Řekli jste nám, že tu budeme žít v klidu a že budeme šťastní, a najednou teď přicházejí lidé, aby nás zabili!"
"Přestaň," řekl Quenton tiše. Ale Mariana nepřestala; naopak. Náhle upustila pušku, s napůl zdušeným křikem se vrhla k němu a oběma pěstmi ho začala bušit do hrudi. "Slibovali jste nám bezpečí!" ječela. "Říkali jste, že nás ochráníte, kdyby někdy přišli! Nač jsme vám celé ty roky sloužili? Kde je ta moc, kterou údajně vládnete? Kde…?"
Quenton ji hrubě chytil za ramena, odstrčil ji na délku paže od sebe a vrazil jí zvučnou facku. Děvče se zapotácelo, padlo na jedno koleno a přitisklo si ruku na tvář. Na kůži se jí zřetelně otiskly Quentonovy prsty.
"Není to moje vina," zařval vztekle. Cítil, jak na něho ostatní zírají, a jejich pohledy mu připadaly jako nože, které se mu zabodávají hluboko do hrudi. Nikdo ji nevyslovil, a přece byla výčitka víc než zřetelná.
"Nemohu za to," řekl ještě jednou. "Než jsem šel za vámi, byl jsem u Andary, ale ona nechtěla bojovat. My čtyři bychom je dokázali zastavit, ale sám jsem bezmocný."
"A co Moc? zašeptala Mariana. "Smlouva, kterou jsme uzavřeli? Proč jsme vám upsali své duše, když teď musíme tak jako tak zemřít?"
"Nemohu je zastavit," řekl Quenton bezradně. "Víte právě tak dobře jako já, že to byl Roderick, jenž na nás poštval tyto cizince. On je ten, kdo vás zabije, ne ti venku. Ani se nenadějete!"
"Ale on je jenom jeden, a vy jste čtyři."
"Nejsme," zamumlal Quenton. "Lyssa, Andara a Lennard se rozhodli raději zemřít, než se bránit. Nevyčítejte mně, že oni jsou zbabělí."
"Ale ty!" trvala na svém Mariana. "Ty máš Moc, Quentone. Jsi čaroděj jako oni! Dost často jsi to dokázal. Zachraň nás!"
"Nemohu," řekl Quenton zoufale. "Nemohu bojovat proti stovkám útočníků!"
"Zachraň nás!" trvala na svém Marian. "Tys to slíbil. Ty…"
Třeskl osamělý výstřel. Ze stěny vedle Quentonova ramene se náhle odštíplo několik opálených třísek a mezi Marianinými prsy se objevila malá kulatá dírka. Děvče ze sebe vyrazilo téměř překvapený vzlyk, na půl vteřiny ještě strnule zíralo na Quentona s očima rozšířenýma děsem a pak teprve pomalu padlo na tvář.
Kdosi vykřikl a muž, jenž zaujal Quentonovo místo u okna, opětoval palbu. A náhle se ozývaly výstřely odevšud. Muži, ženy i děti se rozkřičeli, jakmile útočníci zahájili palbu z několika tuctů pušek najednou. Quenton se s kletbou vrhl stranou, převalil se, když tu se náhle muž u okna zhroutil. Půda kolem něho, jako by explodovala pod údery dopadajících kulek, vzápětí se však Quenton znovu s kočičí obratností vymrštil na nohy. Znovu třeskly výstřely,

tentokrát celá salva. Jedna z okenic se roztříštila, jakoby pod prudkým úderem kladiva. Cosi se žhavě a bolestně zahryzlo Quentonovi do ramene, ale nevnímal bolest.
Kličkoval místností a s pažemi nataženými před sebou se vrhl na žebřík, vedoucí nahoru na seník. Podařilo se mu chytit se nejnižších příček. Řev a povyk davu venku byl stále silnější; současně ustala střelba. Zřejmě se domnívali, že několika prvními salvami docela zlomili odpor obránců a nyní přicházeli blíž. Ozval se prudký náraz do dveří. Jeden z mužů přiložil k líci svou brokovnici a krátce po sobě vystřelil proti dveřím obsah obou hlavní. Dveře zmizely za mrakem explodujících třísek a prachu. Zvenčí pronikl dovnitř pronikavý jekot a následovala celá salva z mnoha pušek.
Quenton se však už dál nedíval. Co nejrychleji mohl, lezl po žebříku nahoru, s posledním zoufalým vypětím sil se protáhl nahoru na seník a na vteřinu zůstal, těžce oddechuje a se zavřenýma očima ležet, pak se znovu postavil na ruce a kolena a po čtyřech se připlížil až k otevřenému oknu nad vraty. Také tam byl jeden z mužů na hlídce, ale byl mrtev. Jeho ruce stále ještě svíraly pušku, se kterou se pokoušel ubránit život svůj i své rodiny.
Quenton potlačil bezmocný vztek, který v něm probudil pohled na mrtvého, odstrčil nehybné tělo stranou a opatrně přistoupil až k okénku.
Pohled ven ho zasáhl jako rána palicí. Nebylo to ani deset minut, co za sebou zavřel vrata stodoly, a přesto už bylo město k nepoznání.
Jerusalems Lot hořel. Polovina z těch ani ne dvou tuctů staveb, co jich ve vesnici bylo, již hořela jasným plamenem, v ulicích jako by propuklo šílenství. Všude leželi lidé, mnohem víc, než kolik měl celý Jerusalems Lot kdy obyvatel. Útočníci se museli při své štvanici ušlapat sami mezi sebou. Tento pohled však nenaplňoval Quentona ani spokojeností, ani pocitem triumfu. Ta zuřivá smečka tam dole pro něho nic víc, než stádo zdivočelých zvířat, ovládané jinou, silnější vůlí. Quenton sám věděl velmi dobře, jak snadno se dají lidé ovlivnit. Čím jsou vzrušenější, tím je to pro toho, kdo se jen trošičku vyzná v čarodějnictví a magii, jednodušší.
A Roderick byl mistrem černé magie. Quenton si vůbec nebyl jistý, zda by vystačily spojené síly Andary, Lyssy, Lennarda a jeho k tomu, aby porazili Rodericka v otevřeném boji. Ale ten zrádce se stejně nikdy s nimi v takovémto boji neutkal, nýbrž utekl. A teď poslal svoje kreatury, pomyslel si Quenton nenávistně, aby dokončily to, na co on sám je příliš zbabělý.
Někde dole pod ním třeskl výstřel. Kulka se s temným plesknutím zavrtala na šířku dlaně od Quentonova kolena do dřevěné podlahy a zvířila trochu sena a prachu.
Quenton se stáhl do nejtemnějšího stínu při zdi, zvedl ruku a učinil s ní rychlý, sotva znatelný pohyb.
Pod ním, přímo v srdci davu dorážejícího proti stodole, upustil jeden šedivý muž pušku, oběma rukama se chytil za hrdlo a marně se pokoušel nadechnout. Zapotácel se, padl na kolena a byl stržen k zemi dalšími, deroucími se za ním.
Quenton se hlasitě nadechl. Stavba se zachvívala pod neustálými výstřely, jakož i údery pažeb pušek a sekyr, pomocí kterých se pokoušeli útočníci vlámat se dovnitř. Avšak Quenton se naprosto oprostil od toho všeho, potlačil každou rušivou myšlenku, snažil se naprosto ignorovat hluk a řev pod sebou, zcela se koncentroval jen na svůj úkol. Velmi dobře věděl, že se pokouší o nemožné. I ve čtyřech by tu smečku stěží zastavili – tím spíš to pro něho samotného bylo, jako by se pokoušel holýma rukama udržet praskající hráz. Ale nezemře bez boje.
Jeden z mužů, kteří pět metrů pod Quentonem bušili do vrat, náhle strnul, pomalým pohybem proti své vůli zvedl nůž, jejž svíral v pravé pěsti – a sám si vzal život. Byl mrtev dřív, než jeho tělo dopadlo na zdupanou zemi.
Ale za ní se tlačily stovky dalších.

* * *

Bannermannovi se třásly ruce. Od chvíle, co jsme opustili záď, neřekl ani slovo a zdálo se, že sám má co dělat, aby si zachoval alespoň zbytek vnitřní rovnováhy. Jeho tvář byla bílá; nikoli jen bledá, nýbrž bílá.
"Co se to… stalo?" vydralo se mu z hrdla chraptivě. Jeho otázka patřila jednomu z námořníků, kteří se sbíhali ze všech stran a v širokém okruhu se zastavovali kolem díry v zábradlí.
Muž jen nervózně zavrtěl hlavou. "Já… nevím," mumlal. Pohledem neklidně těkal z místa na místo, v očích mu bylo možno číst jasně strach.
"K čertu, Manningsi. Stál jste přece blízko, když se to stalo!" vyštěkl Bannermann. "Musel jste něco vidět."
"Já… to… bylo to všechno strašně rychle," koktal Mannings. "Najednou to tu bylo a chňaplo to po něm a pak…"
"Co tu najednou bylo?" zeptal se Bannermann přísně.
Mannings sklopil nejistě oči. "Já nevím," mumlal. "Takový… něco. Nedokázal jsem to přesně rozpoznat. Bylo to jako… jako nějaký had, ale mnohem větší a tlustější, a… bylo to zelené a… a…"
Bannermann zasípal. "Poslyšte…"
"Nechte ho, kapitáne," vpadl mu do řeči okamžitě Montague. "Ten muž má pravdu."
Bannermann chtěl vztekle vyjet, ale jediný pohled do Montaguova obličeje ho umlčel. Asi tak dvě, tri vteřiny snášel upřený Montaguův pohled, pak se prudce odvrátil a sklonil hlavu. "Šílenství," šeptal. "To je čisté šílenství."
"Je to horší, než jsem si myslel," mumlal Montague. Jeho slova patřila mně, ale já jsem to zaznamenal, až když se dotkl mé paže a naznačil mi pohybem hlavy, že mám jít za ním.
Jako bych procitl ze snu. Ta strašná příhoda – a především Manningsova slova – jakoby mě ochromila. Jako nějaký had, řekl. Ale mnohem větší a tlustější… a bylo to zelené. To, co popisoval, bylo přesně ono, co jsem se předtím domníval zahlédnout v mlze já sám.
"Roberte!" Montaguův hlas zněl varovně, ale tentokrát jsem se již vzpamatoval a zaplašil ty myšlenky, jak jen to šlo.
"Teď ne," zašeptal ve spěchu, jako by tušil, na co se chci ptát. "Všechno ti vysvětlím, ale teď na to není čas. Pojď se mnou."

Ani Bannermann, ani žádný z jeho námořníků nezaznamenal, když jsme se vrátili zpět k budce na zádi a Montague otevřel dveře. Šel tak rychle, že pro mě bylo téměř obtížné mu stačit. V jeho krocích už nebylo ani nejmenší stopy po slabosti a nejistotě, avšak to jsem pouze registroval, aniž bych se tomu podivil. Pořád jsem se cítil jakoby omámený.
Došli jsme do naší kajuty. Montague prošel dveřmi jako první, odhodil kabát ledabyle na postel a natáhl ke mně ruku.
"Klíč, Roberte."
Vrátil jsem mu ten malý stříbrný klíček, který mi svěřil teprve před pár minutami, postavil jsem se vedle něho, pomohl jsem mu vytáhnout těžkou lodní truhlu zpod postele a postavit ji na stůl. Nebylo to poprvé. Na začátku cesty, ještě než onemocněl, otevíral truhlici takřka denně. Ale toto bylo poprvé, co mě nechal přihlížet. Do té doby mě pokaždé poslal z kajuty pryč a ještě zamkl, než odklopil víko. A ani tentokrát neotevřel truhlu hned, nýbrž otočil klíčkem v zámku, trošku víko nadzvedl a znovu je přiklopil.
"Musíš mi, Roberte, něco slíbit," řekl vážně. Přikývl jsem, avšak i dál jsem mlčel, a Montague pokračoval až po menší pauze: "To, co nyní uvidíš, musí navěky zůstat tvým tajemstvím. Ať se stane cokoli, ty nesmíš nikdy promluvit o obsahu této truhly, Roberte. Přísahej."

Robert Craven, ČARODĚJ, a jeho přátelé Howard Phillips Lovecraft a Rowlf
"Přísahám," vyhrkl jsem.
Ale Montague zavrtěl hlavou. "Tak ne, Roberte," pravil vážně. "Přísahej na svoji duši."
Za jiných okolností by jeho slova a způsob, jakým je vyslovoval, působily takřka směšně. Ale teď, po tom všem, co se přihodilo, jsem měl pocit, jako by se neviditelná ledová ruka dotkla samé podstaty mé duše. Zamrazilo mě.
"Přísahám na ni," zamumlal jsem. "Přísahám při všem, co je mi svaté."
Montague se usmál, avšak hned vzápětí jeho oči byly zase vážné. "Nuže, pomoz mi."
Odklopil víko, o krok odstoupil a pokynul mi rukou, abych si stoupl vedle něho.
Nevím, co jsem očekával – nicméně v první chvíli jsem byl zklamán. Ta bedna byla docela obyčejná truhlice, naplněná šatstvem a všelijakými věcmi, které člověk potřebuje na cestách. Navrchu ležela hnědá aktovka, o které se zmínil už předtím na palubě. Avšak Montague nevěnoval pozornost ani jí, ani ostatnímu obsahu kufru, jeho špičaté prsty zajely pod vnitřní stranu víka. Ozvalo se slabé kovové cvaknutí. Montague spokojeně přikývl, vnořil ruce do truhly a najednou zvedl celý její obsah. Ukázalo se, že ve dně je ještě tajná schránka, do posledního místečka naplněná knihami, průhlednými lahvičkami a jinými nádobkami s nejrůznějšími substancemi, jakož i různě velkými koženými pouzdry s neznámým obsahem. Na tom všem ležel tenký šedý závoj, podobající se spíš nánosu prachu anebo pavučině.
Montague mi vložil svrchní obsah kufru do náruče a netrpělivě čekal, dokud jsem ho neodložil na postel, pak mi pokynul, abych šel znovu k němu.
"Toto jsem ti chtěl ukázat, Roberte," řekl. "Ponechal bych si to tajemství pro sebe, ale není to již možné. Ale musíš mi, Roberte, dát ještě druhý slib. Kdybych… měl zemřít, pak musíš obsah této přihrádky zničit. Škody, které by to mohlo způsobit, kdyby se ty věci dostaly do špatných rukou, by byly nezměrné."
"Zemřít? Ale…"
"Vím, Roberte, o čem mluvím," přerušil mě Montague. "Viděls tu mlhu a viděl jsi také, co se stalo tomu námořníkovi."
"Ale nerozumím tomu," zamumlal jsem bezradně.
"Také nemusíš, chlapče," odpověděl Montague mírně. "Ale přece potřebuji tvoji pomoc. To, co se přihodilo nahoře na palubě, to bylo pouhé varování. Obávám se, že vlastní útok je ještě před námi. A já nevím, budu-li dostatečně silný, abych ho odrazil."
"Útok? Ale kdo by…?"
"Mám, Roberte, nepřátele," řekl slabě. "Mocné nepřátele. Obávám se, že jsou ještě mocnější, než jsem dosud věřil."
"A před těmi jste uprchl z New Yorku?"
"Ty o tom víš?"
Přikývl jsem. "Není těžké poznat, kdy má muž strach," řekl jsem. "Hned jsem to vycítil."
V očích se mu objevil výraz, který mě uvedl v ještě větší zmatek. Zdálo se, jako by byl potěšen tím, co právě slyšel, ale vzápětí zase zvážněl. "Snad najdu později čas, abych ti to mohl vysvětlit, Roberte," pokračoval. "Nyní se ale musíš spokojit s tím málem, co už beztak víš. Jsem pronásledován a obávám se, že jsem uvedl v nebezpečí i život tvůj a mužů na palubě této lodi. Ta bytost, kterou jsi viděl a která zabila toho námořníka, neustane dřív, dokud nesplní své poslání."
Vzdychl si, obrátil se a sáhl do truhly. Když se jeho ruka dotkla šedé roušky, zdálo se, jako by závojem projela rychlá vlna, jako by to byla hladina nějaké tekutiny. Avšak jeho kůže zůstala suchá, když pak zase ruku vytáhl.
V dlani mu ležel drobný medailon. Tvarem trochu připomínal pěticípou hvězdu, ale zároveň to bylo něco docela, ale docela jiného. Nikdy jsem nic takového neviděl. Bylo to, jako by se medailon jakýmsi magickým způsobem bránil jakémukoli pokusu o důkladnější prohlídku. Jediné jasně rozeznatelné na něm byl krvavě rudý kámen o velikosti nehtu palce, jenž byl zasazen v jeho středu jako jakési strnulé oko.
"Vezmi si to," řekl Montague. "Vezmi si to a nos to při sobě, dokud nebude po všem. Bude tě to chránit."
Poslušně jsem natáhl ruku a vzal jsem si od něho ten malý šperk. Byl nezvykle těžký, a když jsem si jej pečlivě prohlížel a přidržel ho ve světle, uviděl jsem, že je vyroben z ryzího zlata. Na dotek byl teplý, teplý a tak nějak zvláštně hebký, jakoby živý.
"Co je to?" zeptal jsem se.
Montague se znovu sklonil nad truhlou a cosi přehrabával v jejím obsahu, aniž bych dokázal přesně zahlédnout, co

vlastně dělá. "Talisman," odpověděl. "Ale také zbraň. Snad jediná, která nás ochrání před tou bytostí, proti které budeme bojovat." Napřímil se a zaklapl víko. Když se obrátil, objevil se mu na krku tenký, zlatý řetěz. Na jeho konci visela zlatá pěticípá hvězda; přesné dvojče malého talismanu, který jsem držel v dlani, jen asi třikrát tak veliká.
Avšak to rozhodně nebyla jediná proměna, která se s ním udála. Poprvé po celých týdnech byl Randolph Montague zase tím mužem, kterého jsem poznal před šesti měsíci v New Yorku. Hluboké rýhy, které mu nemoc vyryla do tváře, zmizely, kůže se mu vyhladila a jakoby kouzlem nabyla opět zdravého, takřka svěžího odstínu a také jeho držení těla bylo najednou pevnější a zdravější, než před nepatrnou chvílí. Vyzařovala z něho síla. Síla, obklopující jeho postavu jako neviditelná aura.
"Mocný Bože!" uklouzlo mi. "Co… jak jste to udělal? To… hraničí s čarováním!"
Montague přistoupil až ke mně, dotkl se mé paže a v jeho úsměvu se objevila nepatrná stopa výsměchu. "To nejenže hraničí s čarováním, Roberte," řekl tiše. "To je čarování – alespoň tak bys to nazval, kdybys tomu byl schopen rozumět." A náhle zase zvážněl. Tuze zvážněl. Pohled jeho očí byl náhle studený jako led. "Rád bych ti to, chlapče, vysvětlil jinak," pravil. "Ale obávám se, že se budeš všechno muset naučit mnohem rychleji, než je dobré. Roberte, mé jméno není Randolph Montague.
Jsem Roderick Andara. Čaroděj."

* * *

Osada se podobala překypujícímu čarodějnickému kotli. Výkřiky umírajících, řev krvežíznivé smečky, výstřely a kroky, praskání a skřípění hořících domů, řev panikou zachvácených zvířat i lidí, to vše splývalo do jediné symfonie šílenství, děsuplného koncertu smrti, doprovázejícího krvavou smršť, jež se přihnala do Jerusalems Lotu. Jen zde, v malé chýši v srdci vesnice, která jako kouzlem byla dosud jediným stavením, uchráněným všeho toho běsnění, panovalo hluboké mlčení. Hluk pronikal tenkými stěnami i okny, ale působil jako něco neskutečného a nedokázal prolomit ono mlčení; skutečně ne.
"Já… já už nemohu," zamumlala Lyssa. Mladá žena se během posledních minut strašlivě změnila. Její tvář byla propadlá a šedá, oči slepé, strnulé bílé koule, oslepené děsivou silou, vlasy jí zbělely jako sníh. Také její tělo viditelně zestárlo. Magický žár, běsnící v jejím duchu, spálil v několika minutách sílu, která by jí normálně musela vydržet ještě na celá desetiletí života.
"Už to nevydržím," sípala. "To zabíjení, to vraždění… všechno to násilí a… bolest…"
"Vydrž, děťátko," šeptala stařena vedle ní. Její hlas zněl jako zapřísahání. "Ať si zabíjejí! Je to jejich zuřivost, kterou cítíš. Je to bolest a hněv těch, kteří tam venku umírají, a jejich bolest je to, co vyživuje jeho! On potřebuje tu sílu, má-li vykonat naši pomstu."
Lyssa zakvílela a zaťala ruce do dřeva stolu. Nehty se zlomily. Ale ani to necítila. Její duch byl dávno zlomen, a i kdyby chtěla, duchovní spojení, ke kterému ji stařena nutila, již nedokázala zrušit. Byla už jen nástroj, brána, kterou procházelo psychické násilí, jež běsnilo všude kolem nich a jež spojovalo Jerusalems Lot s místem na zcela opačné straně světa. Chaos všude kolem nich dosahoval svého vrcholu. Lyssa cítila, jak z ní odchází zbytek života.
Ale zároveň cítila, jak stejnou měrou, jakou v ní pohasínal neviditelný plamen, tisíce mil daleko odtud narůstá síla čehosi nepopsatelného, neuvěřitelného…

* * *

"Čaroděj!" Věděl jsem, že říká pravdu, ale bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem tento svůj dar proklínal. V tuto chvíli bych byl dal nevímco za to, kdybych mohl zavřít oči a na všechno prostě zapomenout. Randolph Montague, muž, který se o mě staral téměř jako otec a kterého jsem téměř jako otce miloval – je čaroděj!
"Je mi to líto, Roberte," řekl tiše. "Rád bych ti to svěřil jiným způsobem, později, až bys mě lépe poznal. Ale ne všechno, co se o mě povídá, je pravda, musíš mi věřit."
"Ale vy… vy…" Zakoktal jsem se, zmateně jsem sklopil zrak a marně shledával slova. Mé myšlenky kroužily ve zmateném kruhu. Slyšel jsem o něm, tak jak se o něm mezi lidmi vykládalo, ale kdyby jen desetina z toho, co se o tomto mistru černé magie povídalo, byla pravda, pak jsem v tuto chvíli stál tváří v tvář ďáblu v lidské podobě. Andara byl zločinec, muž, kterému se připisovalo na tucet vražd a bezpočet jiných nepravostí, ale nikdy mu nikdo nemohl nic dokázat. Znamenalo to, že musel být ve svazku se samotným ďáblem a znám spoustu lidí, kteří by to tvrdili v naprosté vážnosti.
"Vy…"
"Jen nerad jsem tě, Roberte, klamal," řekl mírně. "Ale muselo to být. Mám mocné nepřátele, Roberte, a musel jsem si změnit jméno, abych jim unikl. Ale moc to nepomohlo."
"Takže vy jste opravdu… opravdu čaroděj?" dostal jsem ze sebe s námahou.
Andara na mě vážně pohlédl na chvíli, potřebnou od jednoho úderu srdce k druhému, pak náhle zvrátil hlavu nazad a zvučně se rozesmál.
"Ovládám spoustu triků, to je pravda," řekl pobaveně. "A strávil jsem život studiem věcí, které většině druhých zůstávají skryty."
"Ale ty věci, které se vám připisují, ty…"
"Klidně to dokonči," řekl, když jsem se odmlčel. "Ty zločiny. Ničeho z toho jsem se, chlapče, nedopustil, ale lidé mají z mých schopností strach. Mají strach z toho, co dělám, a strach a nenávist jsou blízcí příbuzní. Vše, čemu nerozumí, považují za nepřátelské a zlé." Zachmuřeně pokýval hlavou. "Trvalo dlouho, než jsem to pochopil, Roberte, velmi

dlouho. Ale kamkoli jsem přišel, všude to bylo stejné. Když potřebovali mou pomoc, přivedli mě, ale po nějaké době se mě začali bát, a nakonec mě nenávidět. Když ve městě, ve kterém jsem zrovna byl, zemřelo dítě, když nějaká žena potratila nebo kroupy potloukly úrodu, pak ukazovali všichni prstem na mě a říkali: To byl ten čaroděj. Zpočátku jsem se proti tomu bránil, ale po čase jsem to vzdal." Zasmál se, ale jaksi hořce. "Doufal jsem, že v Evropě naleznu klid, ale vypadá to tak, že má kletba mě pronásleduje všude, kam se obrátím. Snad opravdu není možno uniknout svému osudu."
Kdosi zaklepal na dveře. Montague – Andara – sebou zděšeně trhl, rychlým pohybem ukryl řetěz se zlatou hvězdou pod košili, prošel kolem mě a odstrčil závoru. V nedostatečně osvětlené chodbičce stál námořník. Mannings, jak jsem se dozvěděl před několika minutami.
"To… posílá mě kapitán," začal nejistě. "Chtěl by vás vidět, pane Montague." Jeho pohled uhýbal před Andarovýma očima. Nervózně přešlapoval na místě a zdálo se, jako by nevěděl, co si počít s rukama.
"Ptá se, jestli… jestli byste za ním nezašel na záď."
"Proč nepřijde on sem?" zeptal jsem se, ale Andara jen mávl rukou.
"Nech to být, Roberte," řekl. "Tak jako tak musím nahoru na palubu. Buď tak hodný a podej mi plášť a hůl."
Poslechl jsem, přehodil mu přes ramena tenký černý svrchník a podal mu lehkou vycházkovou hůlku – v jejím stříbrném pouzdře se skrývala čepel kordu, kterou jsem už pocítil na svém hrdle, položenou mezi věcmi vyskládanými z lodního kufru. Bez jakéhokoli dalšího slova jsme Manningse následovali na palubu.
Bannermann nás už netrpělivě očekával. Mezitím si vyměnil svůj těžký vlněný kabát za černou kazajku z naolejované látky, která ho sice stěží dokázala chránit před chladem, ale zato se v ní mohl lépe pohybovat. Všiml jsem si také, že má za pasem zastrčenou pistoli. A také námořníci, postávající v malých skupinkách po celé palubě a tiše mezi sebou rozmlouvající anebo prostě jen zarytě zírající do mlhy, byli ozbrojeni – někteří puškami, většina pak noži nebo sekyrami, někteří pak měli i harpuny anebo dlouhé bodce. Navzdory vážnosti situace jsem musel potlačit úsměv. Ti muži připomínali děti, které se rozhodly zahrát si na piráty.
Avšak pocit pobavenosti mě přešel okamžitě, jakmile jsem se podíval, co dělá mlha. Třebaže jsem to už ani nepovažoval za možné, zhoustla ještě víc a ticho, které ji provázelo, mělo v sobě teď už cosi dusivého.
"Montague," začal Bannermann bez okolků. "Musím s vámi mluvit." Když jsme se k němu přiblížili víc a on uviděl, jak zdravý a silný je náhle muž, o jehož život se ještě před několika hodinami třásl, vytvořila se mu mezi obočím hluboká vráska. Avšak nezmínil se o tom jediným slovem. "Vy víte víc, než jste dosud přiznal," zaútočil náhle. "Vy víte, co toho muže zabilo, že?"
Andara si ho změřil zachmuřeným pohledem, napůl se otočil a přimhouřenýma očima zíral chvíli na vykousnuté místo, které bylo skrze mlhu vidět jen jako velký, temný stín.
"Ano," odpověděl po kratičkém zaváhání. "Obávám se, že ano. Ale nemohu vám teď nic vysvětlovat," dodal, než se Bannermann zmohl cokoli říci. "Tak jako tak bych za vámi přišel, kapitáne. Musíme odtud zmizet. Loď musí okamžitě plout dál. To, co se právě stalo, byl, Bannermanne, jen začátek. Jestli tu zůstaneme, ta věc bude zabíjet dál."
"Ale to přece nejde!" rozčílil se Bannermann. V jeho hněvu byla jakási bezradnost, takže mi ho bylo na okamžik až líto. Věděl jsem, jak je těžké chtít se prosadit proti Andarovi. "Já sice nevím, co má tahle prokletá mlha znamenat, a mám-li být upřímný, začínám zase pomalu věřit na lodní skřety, ale ta loď se nemůže hnout, Montague!"
"Musíme tedy veslovat."
Bannermann komicky zaúpěl. "Veslovat? To přece nemyslíte vážně, že by byť jen jeden z mých mužů vlezl do člunu, dokud je tam venku ta obluda? Viděl jste přece, co se stalo Gordonovi!"
"Budu je chránit," řekl Andara. "Vím, že je to nebezpečné, ale nemáme jinou volbu. Nikdo z vašich mužů už nikdy nedopluje do Londýna živý, pokud s tou lodí nepohneme z místa."
"Víte, co LADY váží?" zeptal se Bannermann. Hlas se mu třásl. "Je takřka nemožné táhnout loď takové velikosti jen se čtyřmi čluny. A muži se budou zdráhat. Mají strach, Montague!"
Andara se na chvíli odmlčel, avšak v jeho tváři bylo jasně vidět vnitřní boj, který se odehrával za jeho čelem.
"Máte pravděpodobně pravdu," zabručel nakonec. "Ale snad existuje ještě jiná možnost. Nechte, kapitáne, připravit čluny a své muže pošlete na ráhna." Lehce se usmál. "Třeba za chvíli dostaneme vítr."
Bannermann na něho zaraženě zůstal zírat, ale Andara mu nedal šanci cokoli říct. Otočil se a vyběhl pružnými kroky po schůdkách na záď a zastavil se až u zadního okraje lodi. Bannermann hleděl za ním a nechápavě vrtěl hlavou.
"Co je to s ním?" zašeptal. "Zbláznil se?"
"To ani v nejmenším," odpověděl jsem. "Měl byste udělat, co vám řekl, kapitáne. Věřím, že jestli nás z toho může někdo dostat, tak je to jedině on."
Soudě podle Bannermannova pohledu, začal nyní vážně pochybovat i o mém rozumu. Přesto se po krátkém váhání otočil a zvýšeným hlasem začal nahánět námořníky. Ve chvilce se na palubě rozvinula horečná aktivita. Jedni muži obratně jako opice vyšplhali na stožáry a zaujali svá místa na ráhnech, druzí se rozběhli ke člunům, stáhli z nich ochranné plachty a napjali řetězy na spouštěcích jeřábech. A další zase zdánlivě nečinně stáli, zírali do mlhy a nervózně prsty hladili své zbraně. Jen muži s puškami nepracovali, takže jsem pochopil, že Bannermann učinil všechna opatření, aby nestvůru patřičně uvítali, kdyby ještě jednou zaútočila. Cosi mi však říkalo, že kulky z pušek a sekyry nám nebudou mnoho platné.
Pohledem jsem sklouzl na záď a hledal jsem Andaru. Čarodějnický mistr se zastavil jen pár kroků od zábradlí a strnul v naprosté nehybnosti. Ruce měl zvednuté a ve strnulém, takřka zaklínacím gestu je natahoval proti mlze.
"Co to dělá?" zašeptal Bannermann.
Mávl jsem odmítavě rukou a dál jsem soustředěně sledoval dění na zádi. Andara se nehýbal, ale najednou jsem cítil, že tam nahoře se bezpochyby něco děje. Něco, co normální lidské smysly nezaznamenají.

A pak se mlha pohnula.
Nejprve pomalu a sotva neznatelně, pak se však stále rychleji počaly šedé cáry mlhy trhat. Neprůsvitná zeď věznící LADY OF THE MIST se roztrhla a poprvé za celé hodiny se sluneční světlo zase dotklo paluby. Chlad zmizel jako zlý přízrak, a pak jsem najednou ucítil na kůži vlahý závan větru.
Bannermann překvapeně zalapal po dechu. Avšak reagoval právě tak rychle, jak lze očekávat od dobrého kapitána.
"Napnout plachty!" zařval. "Kormidelníku – kurs dvě čárky doleva!"
Hluboký drtivý zvuk proběhl trupem čtyřstěžníku. Cítil jsem, jako by se LADY pod mýma nohama probudila z hlubokého, mdlobě podobného spánku, jakmile zachytila vítr a plachty se napjaly na ráhnech. Hlavní stěžeň hlasitě zasténal pod tlakem, jemuž byl náhle vystaven a jejž musel předat vzápětí trupu. Mlha se nadále rozptylovala, trhala se na tenké pásy a s fantastickou rychlostí mizela. Do trupu s plesknutím udeřila vlna a rozbila se v bílou tříšť, za ní druhá, třetí…
"Bannermanne!" Andarův hlas jako by do mých myšlenek dolehl odkudsi z velké dálky. "Čluny! Rychle! Ten vítr nevydrží dlouho!"
Pocítil jsem zvláštní záchvat slabosti. Loď se mi začala před očima rozplývat, nohy jako by najednou neměly dost sil unést tělo. Zapotácel jsem se, ve snaze udržet rovnováhu jsem se pokusil zachytit stěžně, avšak minul jsem ho a už bych upadl, kdyby Bannermann bleskurychle nezasáhl a nezachytil mě.
"Cravene!" vydechl těžce. "Co je vám?"
Nepatrně jsem zavrtěl hlavou, vymanil jsem se z jeho paží a opřel se o stěžeň. Srdce mi bušilo jako po běhu na celé míle, a třebaže jsem se stále třásl chladem, vyvstal mi po celém těle pot.
"To… nic," řekl jsem s námahou. "Jen náhlá slabost, nic víc. Už to zase jde." Ve skutečnosti jsem se však cítil k smrti mizerně. Kdybych se nemohl opřít o stěžeň, asi bych se znovu skácel.
"Roberte! Jdi do člunu! Rychle!" Stěží jsem rozuměl Andarovým slovům. Loď se mi stále ještě houpala před očima, jako bych ji pozoroval přes plynoucí vodu a šplouchání vln doléhalo k mému sluchu s podivnou zastřeností. Přesto jsem se poslušně vztyčil, otočil se a potácel se k jednomu ze záchranných člunů.
Námořníci už seděli na svých místech, šest mužů v každém člunu, mnohem méně, než kolik míst bylo na LADY k mání, ale bylo to vše, co mohl Bannermann postrádat jinde. Spouštěcí jeřáby se se skřípěním otáčely; první člun se uvolnil ze stojanu, zahoupal se ve vzduchu na rezavých řetězech, silných jako ruka, nad okrajem lodi a pomalu začal klesat k vodní hladině.
Nikdy jí však nedosáhl.
Moře se náhle roztrhlo v divokém výbuchu vody a tříště. Cosi velikého, nestvůrně velkého a těžkého se vynořilo znenadání jako černozelená hora vedle lodi, vzepjalo se s příšerným řevem a znovu kleslo do moře. Loď se otřásla. Třímetrová vlna udeřila do jejího boku jako úder obrovského kladiva, s řevem se převalila přes okraj a podtrhla námořníkům nohy. Také já jsem se zapotácel, udeřil jsem se o cosi do zátylku a rukama jsem zatápal do prázdna. Na okamžik se zdálo, že ztratím vědomí. Neviditelná obrovská pěst mě uchopila, s nelítostnou silou mě přimáčkla k palubě a vyrazila mi dech. Chtěl jsem křičet, v tu ránu jsem měl ústa plná vody a instinktivně jsem polkl. LADY OF THE MIST zasténala jakoby bolestí. Odkudsi se ozvalo zapraskání dřeva a přes krvavě rudý závoj jsem uviděl, jak byl člun, visící na řetězu už mimo loď, uchopen nelítostnou silou a mrštěn proti lodnímu zábradlí. Dřevěné zábradlí o síle mužské paže se roztříštilo na kousíčky. Muži uvnitř člunu byli jako panáčci sraženi na hromadu, jeden pronikavě vykřikl, bezmocně zašermoval pažemi ve vzduchu a groteskně pomalu se zřítil přes palubu. S bezhlasým výkřikem se ponořil do rozbouřeného moře a už se nevynořil.
Kašlal jsem, plival jsem slanou vodu a hořké žaludeční šťávy a pokoušel jsem se vzepřít na ruce a na kolena. Loď se těžkopádně položila na bok, na okamžik jako by se chtěla převrátit, a pak se opět s chvěním a sténáním vyrovnala. Otřes se mnou mrštil o palubu. Vysoko nahoře se v lese stěžňů cosi zlomilo. Dřevo, plachta a lana dopadaly jen pár metrů ode mě na palubu, když jsem se podruhé pokusil vstát.
Avšak chaos stále neustával.
Naopak. Všechno teprve začínalo.
Moře se rozevřelo podruhé, přímo pod a vedle člunu, houpajícího se nad rozbitým zábradlím. Na půl tuctu chapadel o síle mužského předloktí se vymrštilo ze zpěněné vody, vztyčilo se jako třesoucí se les slizkých zelených hadích těl a slepými pátravými pohyby tápalo kolem sebe.
Muži ve člunu propukli v řev. Zelené šupinaté paže se přiblížily až k maličkému člunu, za skřípavých a praskavých zvuků se ovinuly kolem jeho dřevěného trupu a dál šátraly po jeho lidském osazenstvu. Jeden z mužů se vztyčil, zoufalým pohybem odkopl chapadlo, které se mu chtělo omotat kolem nohy, stranou, vzápětí se pokusil skokem dosáhnout lodi, avšak ten strašlivý útočník byl rychlejší. Jiné chapadlo se náhle vymrštilo, zachytilo muže uprostřed skoku a brutálně jej strhlo zpět. Jako útočící had se mu ovinulo kolem těla a stáhlo ho pod vodu. Tam, kde se ponořil, moře vzkypělo a náhle se bubliny, derouci se na hladinu, zbarvily do růžova.
Chapadla se sevřela jako jediná mnohoprstá ruka kolem člunu, takže vznikla stále se zužující živá klec, pomaličku drtící člun i muže v ní. Viděl jsem, jak se na nesčetných místech rozevřely šupiny. Pod nimi se objevily žraločí tlamy s tenkými pysky a zuby, ostrými jako břitva.
Třeskl výstřel. Trhl jsem sebou. Celá ta strašlivá scéna se odehrála během necelé vteřiny, a přece jsem měl pocit, jako bych přihlížel běsnění té nestvůry dlouhé hodiny. Mé ruce a nohy jako by jednaly bez jakékoli kontroly vědomí. Vstal jsem, udělal několik vrávoravých kroků nazad, dokud jsem nenarazil na stěžeň, nedokázal jsem však odtrhnout zrak od toho děsivého obrazu. Člun se počal bortit pod tlakem chapadel.
Opět třeskl výstřel. Viděl jsem, jak kulka zasáhla jedno chapadlo a vyrvala mezi zelenými šupinami díru jako pěst. Avšak vzápětí se rána zacelila právě tak rychle, jak předtím vznikla.

Jakási ruka mě uchopila za rameno a smýkla mnou tak, že jsem odletěl na tři metry zpátky a potřetí šel k zemi. Tam, kde jsem před chvílí stál, plesklo další chapadlo naprázdno do stožáru, sklouzlo na podlahu a třaslavě, šmátraje sem, tam jako slepý had, se plazilo nazpět. Třeskly další výstřely. Chapadlo se zachvělo pod půl tuctem úderů a pak náhle zanechalo stopu husté černé krve. Avšak stejně jako prve i nyní se rány zacelily tak rychle, jako vznikly. Pohyby nestvůry se ani o trošku nezpomalily.
Jakýsi námořník s pronikavým řevem vyskočil přede mě, zastavil se se zapřenýma nohama právě nad chapadlem a rozehnal se obrovskou dvousečnou sekyrou.
Andarův varovný výkřik přišel pozdě. Sekyra zasvištěla vzduchem a oddělila asi metrový kus chapadla. Černá krev vystříkla na muže.
Tam, kde se dotkla jeho kůže, počala se tato krabatět. Námořník zděšeně vykřikl, upustil zbraň na palubu a převrátil se nazad s oběma rukama přitisknutýma k obličeji. Byl mrtev dřív, než se odseknuté chapadlo odplazilo z paluby a zmizelo v moři.
"Roberte! Ke mně!"
Andarův výkřik mě s konečnou platností vytrhl z mé strnulosti. Vzhlédl jsem k němu, na okamžik hleděl do tváře mistru čaroději a pak automaticky přikývl, když mi dal gestem na srozuměnou, že mám jít za ním. Andara měl rozhalený plášť a z hůlky vytasil kord. Řetěz s amuletem ve tvaru kříže mu visel viditelně na prsou. Tenká čepel fleretu žhnula přízračným vnitřním ohněm.
Doběhl jsem až k němu přímo k zábradlí. Paluba lodi se proměnila v jediné bojiště. Na tucty zelených, mrštných chapadel se vztyčily z moře přímo proti okraji paluby a vytvořily proti lodi rozhoupaný smrtící les z šupin a chňapajících ďábelských tlam. Muži bez ustání střílelí, jiní se pomocí harpun a dlouhých bidel s železnými bodci snažili zastavit pronikání chapadel na palubu. Osud jejich nešťastných kamarádů je varoval – chránili se přiblížit k smrtícím chapadlům příliš na dosah a omezovali se jen na to, že shazovali škubající se ramena zpět do moře. Na chvíli to dokonce vypadalo, že se jim to daří.
Ale jen na chvíli. Síly mužů záhy ochably, zatímco nestvůra v moři zřejmě neznala ani bolest, ani únavu. Stále víc a víc se smrtící chapadla vynořovala ze zpěněné vody, jako hladoví zelení hadi se plížila podél boku lodi, ovíjela se kolem zábradlí a dorážela na námořníky.
Smrtící sevření záchranného člunu se chýlilo ke konci; celý člun již téměř beze zbytku zmizel pod zelenou, vlnící se masou. Řev mužů už utichl. A pak jsem ještě zahlédl, jak se jeden z řetězů, tlustých jako mužská paže, na kterých člun visel, s pronikavým třeskem přetrhl vedví. Pěst z chapadel se zachvěla a strhla člun o kus blíž k hladině.
"Drž se pořád v mé blízkosti, Roberte," těžce vydechl Andara. "A neměj strach – nemůže ti nic udělat, dokud jsem u tebe." Mrštným skokem se přenesl přes jedno třesoucí se chapadlo, zapotácel se na kluzké palubě, ale s roztaženýma rukama získal opět brzy rovnováhu. Kord v jeho pravici učinil bleskový půlkruhovitý pohyb, rozsekl šupinatou pancéřovitou kůži obludného ramene a zanechal hlubokou, zející ránu.
Avšak tentokrát se zranění nezacelilo! Ba naopak – jako by bylo ostří Andarovy zbraně potřeno neviditelným jedem, okraje řezu se ještě víc rozšířily. Černá krev se jako kyselina zažrala do prken paluby, avšak během několika okamžiků její proud rychle vyschl. Blýskavé šupiny se počaly krabatit, kroutily se jako suché listí. Chapadlo sebou škublo, ještě jednou se zvedlo do výšky a v posledním, již bezvládném pohybu udeřilo do stěžně. V několika málo vteřinách chapadlo nestvůry uschlo jako větev, ležící celé měsíce na horkém slunci. Instinktivně jsem ustoupil o krok zpět a přitiskl si dlaň na ústa.
Andara mi nedopřál čas, abych mohl přihlížet dál tomu strašnému rozpadu. Chytil mě za rameno a vlekl mě s sebou blíž k zábradlí a k lesu zmítajících se chapadel. Námořníci byli nemilosrdně zatlačeni. Bránili se se zoufalou statečností a navzdory své skoro až neuvěřitelné regenerační schopnosti byla velká část ramen chobotnice poseta ranami. Paluba vřela pod žíravou krví bestie a mezi muži už nebyl ani jeden, který by na těle neměl velké množství více či méně těžkých poleptání. A z moře se vynořovalo víc a víc obrovských zelených chapadel.
Andara švihl svým kordem. Čepel zasáhla chapadlo, které se právě ovinulo kolem nohou jednoho z mužů, hladce jej přesekla ve dví, a ještě se zasekla do dalšího chapadla, které se na nás chystalo spustit seshora jako nějaký dravý pták. Účinek byl stejný jako poprvé – šupinatá kůže nestvůry počala krabatět a vysychat; rameno bylo mrtvé.
A přece to nebylo pro tu obludu o nic víc, než píchání špendlíkem. Ani s tuctem takových zbraní, kterou vládl jen sám Andara, by nebylo možné zatlačit to příšerné množství zelených hadicovitých ramen, které vystupovaly z moře. Kdyby to byly krakatice, které napadají lodě, pak by jich musela být celá armáda.
Zatímco muži kolem nás stále ustupovali, my jsme se přibližovali krok za krokem k zábradlí. Andara mě vlekl nemilosrdně s sebou, zatímco se prosekával houštím chapadel, které nám bránilo v cestě. Loď se nám otřásala pod nohama a já cítil, jak paluba pomalu, ale jistě začíná klesat. Stovky a stovky dalších chapadel se objevovaly na palubě. LADY OF THE MIST ležela už téměř na boku – a z moře se nořilo stále víc těch slizkých zelených věcí, zachycovaly se na trupu lodi, aby ji pomalu počaly stahovat do hlubin.
Konečně jsme se dostali až k zábradlí, či spíš k tomu, co z něho zbylo. Moře zmizelo. Vše, co jsem viděl, byla jediná kypící zelená masa a kypící bílá pěna. Zdálo se, že jsme ze všech stran obklopeni lesem dorážejících ramen a jejich chňapajích žraločích tlam.
Avšak žádná z nich se nás ani nedotkla.
Nebyl to jen Andarův kord, jenž je odháněl. Ta zbraň sice strašlivě řádila mezi dotírajícími útočníky, přesto jich však bylo tolik, že jen svým množstvím by byli s to nás rozmačkat. Avšak cosi je zadržovalo. Znovu a znovu šlehaly konečky chapadel po Andarovi i po mně, ty chňapající démonické tlamy se rozvíraly, chapadla se po nás ohánělа silou rozzuřeného slona – avšak nakonec se pokaždé, jako by narazily na neviditelnou stěnu, stáhly zpět téměř s bolestným ucuknutím. Bylo to, jako bychom byli Andara a já obklopeni neviditelným, ale neproniknutelným štítem, který

nedokázala ta nestvůra prorazit.
Andara pustil moji paži, sekl po chapadle, které se mu pokoušelo omotat kolem nohy, náhle se otočil a vtiskl mi zbraň do dlaně.
"Dávej pozor!" lapal po dechu. "Kdyby se mi něco stalo, pak se snaž prosekat si cestu zpátky. Snad nechá loď na pokoji, když bude mít mě!"
Ani jsem se nestačil zeptat, na co mám dávat pozor. Andara se okamžitě otočil, zvedl v zaklínacím gestu paže nad hlavu a namířil zaťaté pěsti proti moři.
"Vstaň!" zvolal. Jeho hlas zněl jako hrom, jenž se znenadání snesl na moře, tak neuvěřitelně hlasitě a panovačně, taková z něho vycházela síla, že jsem se zkroutil jakoby pod těžkým úderem a obě ruce jsem si přitiskl k uším.
"Ustaň!" zvolal ještě jednou. "Já, Roderick Andara, držitel Moci, ti poroučím! Přestaň zabíjet a navrať se tam, odkud jsi vyšel!"
Řádění chapadel ustalo. Stále ještě jsme byli obklopeni skutečným pralesem gigantických zelených ramen, stále se ještě vynořovala z moře další, omotávala se kolem zábradlí, popřípadě se přisávala či zahryzávala do prken paluby, avšak jejich pohyby se znatelně zpomalily.
"Jdi!" zahřměl Andara. "Jdi nazpět! Opusť toto místo! Nesu stigma Moci, a ty musíš poslechnout! Jdi. PŘIKAZUJI TI TO!"
A tu se stalo neuvěřitelné!
Změtí chapadel proběhl chvějivý, těžkopádný pohyb. Nejprve jedno a pak stále víc a víc šupinatých ramen se počalo přes palubu plížit zpět do moře a opět se zdálo, jako by byl oceán v jediném varu. Příšerní vetřelci se stahovali zpět, sice jen pomalu a neochotně, ale ustupovali, přinuceni vůlí, která byla silnější než jejich vlastní. Moře kolem LADY se proměnilo ve vařící kráter, zmítající se temnými hadími těly a dmoucí se pěnou. Těsně vedle nás počaly dopadat zbytky rozmačkaného záchranného člunu, jako by i ty musela chapadla pustit ze svého strašlivého stisku, nežli se navrátí do pekla, které je vyplivlo. LADY se znatelně otřásla, když se zbavila škrtícího sevření.
"Jdi!" poručil Andara ještě jednou. "Jdi a nevracej se nikdy více na toto místo!"
Vtom se mi zatočila hlava. Pár metrů od lodi se do moře ponořila poslední hadovitá paže a já na zcela kratičkou chvíli jako bych rozeznal hluboko pod lodí cosi obrovského, temného, avšak neměl jsem už sil, abych se udržel při vědomí. Po druhé se mě zmocnila slabost, avšak nyní alespoň desetkrát horší než poprvé. Zasténal jsem. Kord mi vyklouzl z rukou a padl na zem. Loď se kolem mě počala otáčet. Když se ke mně Andara s vyděšeným výrazem obrátil a zachytil mě, jeho tvář se mi počala před očima rozpouštět, jako by byla z měkkého vosku. Nevolnost mi stoupala do krku a na levé straně hrudi procitla žhoucí, strašlivě silná bolest. Ztratil jsem vědomí.

* * *

Bylo to beznadějné.
Dav útočil proti stodole a hrstka mužů a žen, které nepobil už první zuřivý nápor vzteklé smečky, sváděla beznadějný boj.
Quenton v zoufalém pohybu padl stranou. Tam, kde měl před chvílí ještě hlavu, se do dřevěné stěny zabodly rezavé bodce vidlí. Quenton se převalil, vymrštil se proti nohám útočníka a pak zařval bolestí, když ho druhý muž kopl do spánku.
Vůbec si nevšiml, kdy ti dva přišli. Hluk boje a řev smečky pohltil zcela jejich kroky, takže kdyby náhodou nezvedl oči a neuviděl v poslední chvíli stín vidlí, bylo by už po něm.
Zřejmě však svoji smrt oddálil jen o pár vteřin. Muž, kterého srazil k zemi, se už zase zvedl a s obličejem zkřiveným vztekem se znovu chopil svých vidlí, zatímco ten druhý se na něho vrhl s triumfálním řevem. Koleny dopadl na Quentonův hrudník, takže mu na chvíli vyrazil dech.
Bolest mu projela celým tělem. Na zcela nepatrnou, avšak strašnou chvíli se zdálo, že se jeho vědomí propadá do krvavě rudé mlhy. Vzepřel se, chabě se snažil dosáhnout do tváře muže, který mu klečel na hrudi jako obrovitá ošklivá ropucha a tiskl ho k zemi. Znovu zařval, když mu muž sevřel i obě ruce.
"Nezabij ho, Frede!" těžce oddechoval jeho kumpán. Znovu se už napřímil a sevřel násadu vidlí oběma rukama. Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek krve. Zranil se, když upadl na zem.
"Proč ne? Je to…"
"Protože mám lepší nápad," zachechtal se muž. Jeho ruce ještě pevněji stiskly násadu vidlí. "Mnohem lepší nápad, jen ho pěkně pevně drž. Já to prase naučím mě kopat."
Ten, jenž byl nazván Fredem, se souhlasně ušklíbl a chytil oběma rukama Quentonovu hlavu. Ten druhý přistoupil blíž, rozkročil se nad Quentonovou hlavou a zvedl vidle. "Teď ho drž pevně," zachechtal se.
Bodce vidlí se přiblížily až ke Quentonovu obličeji.
"Nedělej to," pravil Quenton klidně.
Muž zamrkal. Vidle v jeho rukou se zachvěly a v jeho očích se objevil tázavý, téměř překvapený výraz. Ale jeho ruce s vidlemi strnuly uprostřed pohybu.
"Nedělej to," řekl Quenton ještě jednou. "Nedovoluji ti to."
"Na co čekáš?" zakňoural Fred netrpělivě. "Nemůžu toho chlapa držet věčně."
Quenton zavrtal pohled do očí druhého muže. Ty náhle strnuly, takže Quenton na chvíli věřil, že v nich může číst slabý odlesk vnitřního propastného úděsu, jenž se v tu chvíli v muži rozevřel. Muž otevřel ústa, avšak přes rty mu nepřešel jediný zvuk.
"A teď jdi," poručil Quenton. "A svého přítele si vem s sebou."

Fred na něho čuměl tupě jako na odporného červa. Sotva se zmohl na jakýkoli odpor, když ho jeho kamarád odtrhl od Quentona, sevřel ho oběma pažemi a vlekl ho ke kraji půdy. Až v posledním okamžiku mu svitlo, ale už bylo pozdě. Jeho kumpán skočil do prázdna a Freda strhl s sebou. S pronikavým jekem zmizeli z Quentonova zorného pole.
Quenton se se zasténáním zvedl. Měl zlomená dvě žebra, bolelo to hrozně, avšak potlačil bolest, zvedl se na ruce a na kolena a odplazil se kus stranou. Ti dva byli jediní z útočníků, kteří nalezli cestu nahoru na půdu, avšak stodola pod ním byla naplněna běsnícím davem, který se neuklidní dřív, dokud nevymaže poslední stopu života v Jerusalems Lotu.
Quenton zaťal pěsti v bezmocném hněvu. Lůza nepotřebovala ani dvě minuty, aby vyrazila vrata a pobila těch pár obránců, kteří se jim ve smrtelné odvaze postavili do cesty. Quentonovi zbývaly už jen minuty života.
Pod ním prořízl hluk nový pronikavý jek. Quenton se naklonil a uviděl, jak čtyři muži vlečou z domu jednu dívku a jak jí strhávají šaty z těla. V Quentonovi se opět zvedl pocit horkého, bezmocného hněvu. Znal tu dívku; ve vesnici o sotva padesáti obyvatelích znal každý každého.
Jeho pohled zabloudil k malému, doškem pokrytému stavení na opačném konci vesnice. Dům ještě stál. Okenice byly zavřené a navzdory těžkým kouřovým mračnům, kladoucím se na vesnici jako dusivý příkrov, mohl rozeznat, že tento dům je ještě nepoškozený.
Samozřejmě, pomyslil si nenávistně. Ti tři ostatní se postarají o to, aby je vraždící lůza objevila až úplně nakonec. Ale to je nezachrání. Dav byl příliš vybičován, než aby je dokázal ještě někdo duchovně ovlivnit, ani tři mistři Moci dohromady to nedokážou. Avšak obětovali ostatní, aby pro sebe získali několik minut života navíc.
Jakýsi zvuk za jeho zády jej přiměl otočit se. Konec žebříku, vedoucího k jeho úkrytu na půdě, se opět otřásal. Někdo po něm lezl nahoru.
Quenton se vztyčil. Pohledem se doslova přisál ke konci žebříku. Náhle už necítil ani zlomená žebra; dokonce i všechen strach zmizel.
Vtom se už objevila nad úrovní podlahy hlava nějakého muže. To však již byl Quenton u žebříku a ze všech svých sil do něho kopl.
Žebřík se zapotácel. Pomalu, jako by jej odsunovala neviditelná ruka, ztrácel oporu, aby se nakonec zvrátil dozadu. Oči muže na jeho konci se rozšířily zděšením. Zařval, zoufale se pokusil zachytit se – marně.
Žebřík pokračoval ve svém pohybu, na jedinou nekonečnou vteřinu zůstal proti všem přírodním zákonům stát kolmo v prázdnu – a nakonec se přece jen převrátil dozadu!
Quenton se chladně usmál, přistoupil až k okraji půdního otvoru a podíval se dolů. Žebřík se zřítil přímo doprostřed davu a strhnul k zemi na půl tuctu dalších mužů.
Jakási ruka ukázala nahoru. "Tam je ještě jeden!" zařval jakýsi hlas. "Tam nahoře je ještě jedna z těch sviní!" Jiné hlasy se přidaly ke křiku a v tu chvíli se naplnila celá stodola ryčícím chórem. Chórem, řvoucím po jeho krvi.
Quenton chladně shlížel na běsnící dav dole. Kdosi zvedl pušku a namířil na něho. Kulka se otřela o jeho levou paži a zanechala v kůži krvavou rýhu. Ani to necítil. Pomalu zvedl paže, rozkročil se přímo proti nim a natáhl prsty; jako by tím gestem ze sebe shazoval neviditelnou tíhu.
"Chcete krev?" otázal se. "Máte poznat, co znamená strach!"
Nepromluvil nijak hlasitě. A přece každý slyšel jeho slova. Davem projela rozechvělá, těžkopádná vlna, když muži a ženy instinktivně couvli před onou vysoko vztyčenou postavou. Opět třeskl výstřel, pak druhý, třetí, čtvrtý. Quenton cítil, jak kulky pronikly do jeho těla, ale cítil jen jejich dotek, nikoli však bolest.
"Sami okuste strachu!" zařval. "Přinesli jste sem násilí – nyní je pociťte na vlastní kůži!"
Skřehotání davu se změnilo. Stále ještě ječeli, avšak najednou to byl zvuk plný hrůzy. Třeskl další výstřel, opět Quentona zasáhl. A přece Quenton stále ještě neumíral, třebaže již krvácel z mnoha ran. Zato se stalo něco jiného. V tu chvíli se vzduch zaplnil pronikavým praskavým hlukem, bylo to jako syčení blesku, sjíždějícího z nebe, ale jasnější, pronikavější a jaksi zlověstnější. Pak jako by se na lidi dole snesl černý plášť. Muži i ženy se v panice rozječeli, vrhli se na zem a v šílené hrůze se plazili k vratům stodoly. Černý plášť hrůzy jim zastřel hlavy, dal zapomenout na nenávist a vztek a naplnil je bytostným, vše ostatní zastiňujícím strachem.
"Ano, jen prchejte!" sípal Quenton. Neviditelná síla, kterou rozpoutal, opět udeřila a celým davem proběhl jediný ryčný jek děsu.
Ve stodole propukla panika. Lidé se zoufale pokoušeli dostat se k východu. A Quenton potřetí a naposledy udeřil vší svojí duchovní mocí. Cítil, jak jej opustily síly. To, co učinil, nebylo nic jiného než poslední vzepětí, poslední titánské vyšlehnutí plamene, hořícího v jeho nitru, živeného vztekem a zoufalstvím. Následovat bude veliké zapomnění.
Zakolísal, odpotácel se o krok vzad a zlomil se v kolenou. V celém jeho těle opět pomalu procitala bolest a on začínal cítit, jak mu zbytek života vytéká z těla. Dav pod ním stále ještě běsnil a ječel, ale on již z toho nic neviděl.
Cosi vyletělo nahoru a dopadlo pár kroků od něho do sena. Quenton unaveně zvedl oči. Byla to pochodeň. Za ní druhá, pak třetí. Plameny se hladově zahryzly do suchého sena, v okamžiku vyrostly v několik metrů vysokou stěnu a zahalily Quentona pláštěm horka a dýmu.
Před očima se mu počalo vše rozplývat.
"Rodericku," šeptal. "To je tvoje vina. Proklínám tě." Jeho hlas se ztrácel v praskání plamenů. "Proklínám tě," zašeptal Quenton ještě jednou. "Za toto zaplatíš. Ne… nebudeš mít nikdy klid, dokud budeš… žít. S tím vědomím umírám."
Quenton se schoulil, padl na tvář a zemřel.

* * *

Když jsem se probral, ucítil jsem lehké monotónní kolébání. Nebyl jsem v místnosti sám; kdosi tu mluvil, aniž bych rozuměl slovům, a k tomu se připojovaly ještě další hluky: tiché skřípění a sténání, těžké, mokré pleskání plachty a zpěv

lan, napjatých k prasknutí.
Loď plula.Toto poznání mě definitivně probudilo.
Otevřel jsem oči, zamrkal a pokusil jsem zvednout ruku, abych zakryl mučivé světlo, které mi týralo oči.
"Probral se," řekl jakýsi hlas. Poznal jsem, že patří Bannermannovi, a když jsem opět otevřel oči, vznášel se jeho buclatý obličej jen pár centimetrů nad mým. Po levé tváři se mu táhl zakřivený krvavý šrám a na čele měl dvě rudé skvrny o velikosti mince.
"Co se… stalo?" zeptal jsem se s námahou. Cítil jsem se slabý, nekonečně slabý a unavený. Jako by mi na těle spočívala neviditelná několikacentová tíha.
"Zhroutil jste se, chlapče," odpověděl Bannermann. Usmíval se, ale jeho oči zůstávaly vážné. "Montague a já jsme vás dovlekli až sem. Na nic si nevzpomínáte?"
Pokusil jsem se, ale myšlenky mi kroužily hlavou a nedaly se zachytit. Jako bych si vzpomínal na noční můru, jakási zkrabatělá věc, byla tam jakási chapadla a zubaté tlamy, umírající muži a krev, pálící jako kyselina…
S výkřikem jsem se vymrštil. Nebyl to sen! Vše, na co jsem si vzpomínal, se stalo!
Bannermann se pokoušel zatlačit mě zpět, ale hrůza mi náhle dodala sil. "Proboha, co se to stalo?" lapal jsem po dechu. "Ta nestvůra…"
"To je všechno v pořádku, Roberte." To byl Andarův hlas. Dosud jsem si ani nevšiml, že je taky v kajutě.
Lehce se dotkl Bannermannova ramene, postavil se před něho a zpytavě mi pohlédl do obličeje. "Jsi už zase v pořádku?" zeptal se.
Instinktivně jsem přikývl, třebaže jsem se cítil všelijak, jen ne zdráv. V kostech jsem stále ještě pociťoval tíži, kterou jsem si nedokázal vysvětlit. Cítil jsem se jako někdo, kdo se po několikatýdenní nemoci znovu pokouší vstát. "Ujde to," zamumlal jsem. "Jak dlouho… jsem byl v bezvědomí?"
"Dlouho ne," odpověděl Bannermann. "Nejvýš tak deset minut." Vzdychl si, zavrtěl hlavou a podíval se nejprve na Andaru a pak na zavřené dveře naší kajuty. "Budu muset zase na palubu," zamumlal. "Ale mám taky pro vás pár otázek, Montague."
Andara přikývl. Jeho prsty si nervózně pohrávaly se zlatým přívěskem na hrudi. "Na to máte právo, kapitáne," procedil mezi zuby. "Ale obávám se, že nebudeme mít čas na nějaká dlouhá vysvětlování."
Bannermann zbledl. "Vy… vy si myslíte, že se ta nestvůra ještě vrátí?" zalapal po dechu.
"Nevím," přiznal Andara po kratičkém zaváhání. "Je silnější, než jsem si myslel. Zahnal jsem ho sice, ale…" zavrtěl hlavou, v gestu bezmocného hněvu sbalil ruku v pěst a několikrát naprázdno polkl. S rozechvělým hlasem pokračoval: "Probůh, Bannermanne, udělal jsem strašlivou chybu. Přivedl jsem vás a vaši loď do krajního nebezpečí."
Bannermann mlčel, avšak výraz v jeho tváři ztvrdnul.
"Ta bytost, která nás napadla," pokračoval Andara, "je tu kvůli mně, kapitáne. A já se obávám, že si nedá pokoj dřív, dokud nesplní své poslání."
"Poslání?"
Andara se smutně usmál.„Musím se vám k něčemu přiznat, kapitáne," řekl. "Nejsem ten, za koho mě máte. A má cesta do Anglie není za zábavou, jak jsem vám chtěl namluvit."
Bannermann zavrčel. "To už mě napadlo. Ale kdo tedy skutečně jste?"
"Muž, který má mocné nepřátele," odpověděl Andara vyhýbavě.
"Tu bytost, která napadla loď?"
Andara zavrtěl hlavou. "Ta není víc než nástroj," odpověděl. "Něco na způsob námezdního zabijáka, kterého si mí nepřátelé najali, aby mě zneškodnil."
Bannermann se zasmál, ale znělo to spíš jako v poslední chvíli potlačené hysterické zaječení. "To jste musel někomu zatraceně šlápnout na kuří oko, Montague," řekl. "Ale tak snadno se mi nevykroutíte. Deset mých mužů je mrtvých a ostatní jsou ranění a pravděpodobně už žádný z nich víckrát nevstoupí na loď, až přistaneme v Londýně. Pokud vůbec někdy přistaneme."
"Jak jsme na tom s větrem?" zeptal se Andara.
Bannermann mávl otráveně rukou. "Celkem dobře – ale co to má co dělat s mou otázkou?"
"Všechno, kapitáne. Nevím, jak dlouho tu bytost dokážu držet v šachu. Cítím, že je nablízku. Pronásleduje nás. Jak dlouhou dobu ještě potřebujeme do Londýna?"
"Čtyřiadvacet hodin," odpověděl Bannermann. "Nejméně. Jestli mužstvo vydrží. Několik mužů je na zhroucení."
"To je příliš dlouho," zamumlal Andara zdrceně. "Musíme změnit kurs. Dokážu ho udržet nanejvýš jednu hodinu."
Bannermann vybuchl vzteky. "Vy jste se zbláznil! Jestli tady namířím k nejbližší zemi, rozpářeme si břicho. Máte vůbec potuchu, jak vypadá skotské pobřeží?"
"Musíte to udělat!" trval Andara na svém. "To, co jste právě zažil, nebylo víc než taková malá ochutnávka toho, co se stane, až mé síly ochabnou."
"Síly?" zalapal Bannermann po dechu. "O jakých silách to vůbec mluvíte, Montague? Co jste zač? Něco jako kouzelník? Či snad sám ďábel osobně?"
"Snad od obojího trochu," odpověděl Andara tiše. Bannermann zůstal vážný a Andara po krátké odmlce dodal: "Nejmenuji se Montague, Bannermanne. Jsem Roderick Andara."
Pokud Bannermannovi to jméno něco říkalo, nedal na sobě nic znát.
"Musíte změnit kurs, kapitáne," pokračoval Andara. "Úpěnlivě vás žádám. Jestli pro vás má život vašich mužů nějakou cenu, udělejte to! Zamiřte k nejbližšímu pobřeží. Na zemi nám to nemůže nic udělat."
Bannermann se drsně zasmál. "Jestliže udělám, co žádáte, Andaro, posadím svoji loď na dno," vyštěkl.
"Tak to udělejte!" odpověděl Andara rozrušeně. "Zaplatím, vám tu loď, jestli je to právě tohle, o co si děláte starosti.

Přistoupím na jakékoli odškodné."
"A co životy mužů, kteří utonou, když se půl míle před pobřežím rozbijeme na útesech?" otázal se Bannermann ledovým hlasem.
Andara se na chvíli odmlčel. "Bannermanne," řekl potom. "Přísahám vám, že nikdo, kdo je tu na lodi, nevyvázne živ, jestli nezměníte kurs. Nemohu vám to teď vysvětlovat, ale ta bytost, která nás pronásleduje, není z masa a krve. Není to žádná mořská obluda, proti které byste mohli bojovat. Jestli moje síly poleví, rozmáčkne tuto loď jako ořechovou skořápku."
Bannermann na něho zůstal zírat. "Dobrá," řekl nakonec. "Udělám, co požadujete, Andaro. Ale jakmile budeme na pevné zemi, předám vás úřadům."
Andara neodpověděl. Bannermann na něho ještě chvíli zíral, pak se rázně obrátil a vyrazil z kajuty ven. Dveře se za ním zavřely s hlasitým bouchnutím. "Dej pánbůh, ať vystačíme s časem," zašeptal Andara. "Je … tak silný."
"Kdo?" otázal jsem se zmateně. Pochopil jsem z toho, co Andara říkal, stěží jednu polovinu. Avšak to, co jsem počínal tušit, mě nanejvýš vyděsilo.
"Ten, který nás pronásleduje," odpověděl. Vzdychl si, usedl ke mně na okraj lůžka a zíral do země. Rukama si bezděčně pohrával se zlatým řetězem, který měl na krku.
"Jsem na vině všemu, co se stalo," mumlal. "Snad je to jen spravedlivý trest Boží, jenž mě dostihl. Začal jsem si se silami, které jsou lidem přísně zakázány. Ale proč musejí umírat i nevinní?"
Zmateně jsem se na něho podíval. "Já… nerozumím."
"To také nemůžeš, chlapče," mumlal si dál. Na chvíli se odmlčel a jeho pohled zase jako by procházel kamsi skrze mě, jako by viděl před sebou něco docela jiného. "Někdy později to snad pochopíš. Jestli… jestli to tu přežiješ. Nikdy jsem tě neměl brát s sebou. Měl jsem tě nechat, kde jsi byl."
"Já…"
Andara zvedl prudce ruku. Zmlkl jsem. "Nemohu utéci před kletbou toho, co jsem udělal," pokračoval. "Snad musím zemřít, neboť jsem zodpovědný za smrt mnohých. Teď jde ale o tebe."
"Co máte na mysli?"
Andara se usmál. "Věřili jste, že jsem byl nemocný, že?" zeptal se. Přikývl jsem. "Nebyl jsem, Roberte. Nebyla to nemoc, co odčerpávalo sílu mého těla. Já… pokoušel jsem se zabránit obrovské pohromě, ale selhal jsem. Co se nyní děje, je přímým důsledkem tohoto selhání." Vstal, otevřel truhlu a vytáhl z ní tenkou knížku, vázanou v hnědé vepřovici, ztvrdlé na kámen. Natáhl jsem po ní ruku, avšak rychle a pánovitě zavrtěl hlavou, znovu se posadil vedle mě a knihu si opatrně položil na kolena. "Nedotýkej se jí," řekl. "Nedotýkej se ničeho, co je v té bedně, nebo kletba, která mě tíží, zasáhne také tebe."
Otevřel knihu. Naklonil jsem se zvědavě dopředu, ale ke svému zklamání jsem se přesvědčil, že písmo, kterým je napsána, nedokážu číst. I sám tvar písmen mi byl naprosto cizí.
"V této knize je zapsáno vše," pravil. "Chtěl jsem ti ji dát později, až dozraješ, abys pochopil, ale už k tomu nebudu mít dost času."
Při jeho slovech mne zachvátila tichá hrůza. Ale cítil jsem, že říká pravdu. Zemře. Věděl jsem to s absolutní jistotou v tu chvíli, kdy vyslovil ta slova.
"Co je to za knihu?" zeptal jsem se tiše.
K odpovědi se již Andara nedostal.
Neboť v tu chvíli se rozlehl na palubě pronikavý řev.

* * *

"Jsou tu," vydechla stěží Lyssa. V jejím hlase už bylo sotva něco lidského. Byl sesutý, starý a sešlý, stejně jako její tělo. Během posledních padesáti minut zestárla o právě tolik let, spálená satanským ohněm, který planul v její duši. Dotkla se věcí, které jsou lidem navěky zakázány a zaplatila za to patřičnou cenu. "Jsou tu," zamumlala ještě jednou. Její pohled sklouzl na dveře. Její oči byly už dávno slepé, přesto však mohla – jiným, zvláštním smyslem – rozeznat běsnící smečku, přibližující se k jejich malému stavení v široké rojnici. Magická hradba, kterou se až dosud s pomocí dalších dvou svých společníků chránila před pohledy násilníků, již neexistovala.
"Ničeho se neboj, děťátko," mumlala stařena. "Nic ti neudělají. Teď už ne." Zachechtala se. Byl to zlý, mečivý smích, při kterém přeběhl Lysse i jejímu bratru Lennardovi mráz po zádech.
Třebaže byli oba nositeli Moci stejně jako stařena, cítili nyní propastný rozdíl, který je mezi nimi. Ve srovnání s proudem síly, kterou disponovala ona, byly ty jejich jen kapkou v oceánu.
"Ale ona zemře!" Lennard skoro ječel. Jeho pohled těkal od sestřiny tváře k stařeninu obličeji a zpět. "Ona…"
"Ano, ona zemře," přerušila ho babice. "Tak jako ty, jako Quenton a jako já. Ale to není konec." Kradmo pohlédla ke dveřím. Hulákání zběsilé lůzy bylo stále hlasitější a přesně v tom okamžiku se dveře otřásly pod prvním těžkým úderem. Prohnilé dřevo slyšitelně zasténalo. Zvenčí sem doléhal zápach spáleniny.
"Dokonáno jest!" pravila stařena triumfálně. "Já, Andara, držitelka Moci, tě volám, Pane Zla! Volám tě! Přijď a vezmi si nás! Vezmi si naše těla! Vezmi si naše duše a vezmi si naše myšlenky! Dostůj smlouvě!"
Nevýrazné zelené světlo, visící celý ten čas ve vzduchu, náhle zesílilo.
Po druhém úderu se dveře zatřásly v pantech; jeden z rezavých šroubů se vylomil ze zámku a zazvonil o podlahu. Několik vteřin nato dveře vypadly v dešti třísek, omítky a kouře. V otvoru se objevil mužský obličej, zkřivený nenávistí, oči, pátrající po dalších obětech.
Ale malá místnůstka byla prázdná.

Jen ve vzduchu se tetelilo slabé zelené světlo. Na zlomek vteřiny jako by tvořilo obrysy tří lidských postav, sedících okolo malého kulatého stolku.
Potom zhaslo docela a místnost byla prázdná, jako by ty tři postavy nebyly nic víc než pouhá zjevení…

* * *

Když jsem se vyřítil za Andarou nahoru na palubu, udeřil mě vítr do obličeje jako rána pěstí. Loď se pod mýma nohama otřásala a plachty nad námi se nadouvaly, jako by měly každou chvíli prasknout. Příď lodi se ztrácela v oblaku zpěněné vodní tříště. LADY OF THE MIST brázdila vlny rychleji než paroloď, její trup a stěžně naříkaly pod svým zatížením, jako by se chtěly zhroutit.
Andara zůstal stát, levačkou mě uchopil za paži a druhou rukou ukazoval kamsi vzhůru. Zvrátil jsem hlavu a sledoval směr, kterým ukazoval.
Nad námi zuřil boj na život a na smrt.
To dva Bannermannovi námořníci, Mannings a jeden malý, tmavovlasý muž, kterého jsem během plavby viděl párkrát dole v nákladních prostorách lodi, sváděli na nejvyšším ráhnu hlavního stěžně nesmyslný boj. Námořník stál s tváří zkřivenou nenávistí, široce rozkročený oběma nohama na ráhně, tak jistě, jako by měl pod nohama pevnou půdu, a ne jen sotva deset centimetrů široký kulatý trám, kterým navíc ještě zmítala váha plachty a vítr. V jeho pravé ruce se blýskala nebezpečná sekera na krátkém topůrku, kterou bez ustání dorážel na svého protivníka. Mannings držel nůž, omezoval se jen na to, aby udržel svého protivníka v bezpečné vzdálenosti a uhýbal před jeho zuřivými útoky. Vypadalo to jako bizarní loutkové představení.
"Bartone!" Ohlédl jsem se za hlasem a uviděl jsem Bannermanna, jenž stál na zádi nad námi. V rukou měl pušku.
"Bartone!" zařval ještě jednou. "Nech toho! Hned toho nech!"
Námořník se jen na okamžik podíval dolů, zavrčel něco v odpověď, ale pak se rozmáchl k dalšímu útoku sekyrou. Mannings se v posledním okamžiku stačil přikrčit a sekyra se s vražednou silou zasekla jen do tvrdého dřeva hlavního stěžně, avšak Mannings svým prudkým pohybem přece jen ztratil rovnováhu. Zlomek vteřiny zoufale šermoval oběma pažemi a pak přepadl dozadu.
Nad palubou LADY OF THE MIST se vznesl mnohohlasý výkřik. Mannings padal, v zdánlivě beznadějném pohybu chmátl za sebe a podařilo se mu chytit se ráhna. Nohama udeřil do plachty. Ječel hrůzou. Pravá ruka mu sklouzla a já viděl, jak se jeho obličej protahuje bolestí, když nyní celá tíha těla spočívala v podstatě již jenom na jeho levé paži.
Barton vyrazil z hrdla triumfální řev, levou rukou se přidržel stěžně a předklonil se. Sekyra v jeho ruce se zablýskla.
"Bartone!" zařval Bannermann zoufale. "Přestaň, nebo tě budu muset zastřelit!"
Barton strnul. Jeho pohled se střetl s kapitánovým a navzdory veliké vzdálenosti bylo v jeho očích vidět jiskřičky šílenství. Bannermann zvedl pušku. "Nedělejte to, kapitáne!" vykřikl Andara. "On neví, co dělá!"
Bannermann nereagoval. Jeho tvář byla mrtvolně bledá, když odjistil zbraň a zamířil na Bartona. "Bartone, myslím to vážně!" zvolal. "Zahoď tu sekyru, nebo to zmáčknu!"
Barton opět odpověděl pouhým neartikulovaným skřekem. Bleskurychle zvedl sekyru nad hlavu, naklonil se ještě víc a udeřil.
Manningsův výkřik byl přehlušen ohlušujícím třeskem výstřelu. Námořník se zřítil, ale právě tak i Barton, sražený výstřelem jako úderem pěstí.
Rychle jsem odvrátil pohled, když Mannings a jeho vrah dopadli na palubu. Na okamžik se mi udělalo zle.
Andara pustil moji ruku, udělal jeden krok a zůstal zase stát. V obličeji mu trhalo. Ale nebylo to zděšení z toho, co se přihodilo, nýbrž něco jiného, horšího. Bannermann seběhl ze schodů až k němu, s hněvivým gestem odhodil pušku a spěchal kolem nás dál. Pohled, se kterým si změřil Andaru, sršel nenávistí.
Odevšad se počali sbíhat námořníci a u paty hlavního stěžně se rychle počala vytvářet stále narůstající skupina. Také já jsem chtěl rychle jít za Bannermannem, ale Andara mě zarazil rychlým gestem, zavrtěl hlavou a ukázal k severu na moře.
V první chvíli jsem neviděl nic než nekonečné modré vlny oceánu, ale pak jsem poznal, co mi chce čaroděj ukázat. Snad na půl míle od LADY OF THE MIST se pod vodní hladinou pohybovalo cosi obrovského, temného. Jeho přesný tvar se nedal určit, ale bylo to něco dlouhého a těžkého asi jako velryba. Jenže větší. Mnohem, mnohem větší.
Chtěl jsem něco říci, ale Andara mi prudkým gestem přikázal, abych mlčel. Pochopil jsem. Nálada na palubě byla po tomto novém incidentu beztak zralá k výbuchu. Kdyby námořníci zahlédli stín, který nás sledoval, mohlo by dojít ke katastrofě.
Bannermann se vrátil. Jeho tvář byla bledá zděšením a kolem úst měl hořký rys, který jsem u něho ještě nikdy neviděl. Ruce měl od krve. Nebyla to však jeho krev.
"Mrtví," řekl zastřeně. "Oba." Zůstal stát, bezděčným gestem si přejel rukou přes obličej, a aniž by si toho všiml, umazal se přitom krví. "Já… nechápu, co to do Bartona vjelo," mumlal si. "Musel… musel se zbláznit." Podíval se na Andaru a opět mu v očích zaplanul ten dřívější znepokojivý plamen. Ten muž byl na pokraji zhroucení.

AZATHOT, sultán démonů, vládce VELKÝCH STARCŮ

Andara mlčel, a i kdyby odpověděl, stejně by mu Bannermann neporozuměl. "To je vaše dílo," mumlal kapitán. "Vy… vy…" Polkl, sevřel ruce v pěsti a rozechvěle zvedl obě ruce. Napětím jsem strnul. Ale Bannermann svůj pohyb nedokončil. "Od té doby, co jste přišel na palubu této lodi, pronásleduje nás neštěstí," oddechoval těžce. "Vy jste

vinen, že…"
"Bannermanne!" vyjel jsem ostře. "Seberte se!"
Andara mě obdařil rychlým vděčným pohledem, ale pak zavrtěl hlavou. "Nech ho, chlapče," řekl mírně. "Má pravdu. Chtěl bych to umět všechno vrátit."
"Snad bychom přece jen mohli," řekl nějaký hlas. Podíval jsem se za ním a teprve nyní jsem si všiml, že nejsme sami. Část námořníků přišla za Bannermannem a obklopila nás. Upřeně nás sledovaly jejich unavené, zbité obličeje. Avšak v některých z nich se zračila nenávist. Téměř jsem cítil napětí, visící náhle ve vzduchu.
"Držte hubu, Lorimare," řekl Bannermann unaveně. Z jeho očí náhle zmizel všechen hněv. Avšak stále ještě vypadal velice vyčerpaně.
Oslovený muž odpověděl vzdorovitým pohledem, postoupil o půl kroku vpřed a založil si ruce na prsou. "Ani mě nenapadne, kapitáne," řekl. "Sám jste to řekl. Od té doby, co tento chlap" – ukázal na Andaru – "vstoupil na naši loď, je na palubě ďábel. Věříte…?"
"Nic jsem neřekl," přerušil ho Bannermann vztekle. "Přestal jsem se ovládat, mluvil jsem nesmysly, to je všechno."
"Ó kdepak, kapitáne," odpověděl Lorimar agresivně. "Řekl jste pravdu." Hlasitě supěl. "Opravdu si myslíte, že vám sežereme, že to byla náhoda, když ta bestie na nás zaútočila právě teď? Nebo že Bartonovi právě teď přeskočilo?"
Zástup kolem nás narůstal a nejeden muž v něm se připojoval souhlasným mručením. Instinktivně jsem spočítal hlavy tohoto davu, a bylo mi jasné, že pokud by mělo dojít k násilnostem, byly by naše šance pramalé. Nebyli jsme na tom dobře.
"Co to má znamenat?" zeptal se Bannermann výhružně. "Vzpoura, Lorimare? S vámi v čele?" Pokoušel se, aby to znělo posměšně, ale moc se mu to nedařilo.
"Žádná vzpoura, kapitáne," odpověděl Lorimar. "Nic nemáme proti vám. Ale chceme, aby tento chlap zmizel z paluby. Hoďte ho do moře. Šíří kolem sebe neštěstí jako krysy mor."
"Vy jste zešílel!" sípal Bannermann. "Pane Montague!"
"Andaro jste chtěl říct," přerušil ho Lorimar chladně. Bannermann zbledl a Lorimar, který nabyl sebevědomí, pokračoval: "Myslíte si, že nevíme, kdo to je?" Zasmál se. "Mannings ho poznal, už když přišel v New Yorku na palubu, ale mysleli jsme si, že nám do toho nic není. Měli jsme ho ale hodit přes palubu dřív, než jsme vypluli!"
"Už ani slovo!" zaječel Bannermann. "Jděte si po své práci! Nechám každého, kdo tu do deseti vteřin zůstane stát, postavit před soud za vzpouru. Vy…"
Andara mu chlácholivě položil ruku na rameno. "Nechte ho, kapitáne," řekl tiše. Bannermann chtěl shodit jeho ruku, avšak Andara ho jednoduše odstrčil stranou, postoupil až k Lorimarovi a zahleděl se mu pevně do očí.
"Máte pravdu, Lorimare," řekl klidně. "Jsem Andara. Čaroděj." Nepatrně se usmál. "Tak se to přece správně říká, ne? Ale s tím, co se právě stalo, nemám nic společného. Ten muž prostě a jednoduše přišel o rozum. To, co se tu stalo, bylo na něho příliš."
"Nic by se nestalo, kdybyste nebyl na palubě," zasyčel Lorimar. Avšak velkou část svého sebevědomí ztratil a ze zuřivého tónu jeho hlasu zůstal už jen pouhý vzdor.
Andara přikývl. "To je pravda," potvrdil. "A jsem připraven nést za to zodpovědnost. Já… Kdyby to mohlo něco změnit, sám bych se dobrovolně vydal té nestvůře, která nás pronásleduje. Ale nemělo by to smysl."
"Proč?" těžce dýchal Lorimar. "Je tady kvůli vám. Vy jste to, co chce, ne? Snad nám dá pokoj, když vás dostane!"
"Nedá," zavrtěl Andara hlavou. "Ta bytost nemyslí jako člověk. Její myšlení a jednání ovládají jiná pravidla. Neupokojí se dřív, než bude tato loď i s posledním mužem posádky zničena." Cosi se v tónu jeho hlasu změnilo. Sám jsem nevěděl, co to bylo, snad způsob, jakým kladl na svá slova důraz, snad jen síla hlasu – ale najednou měla jeho slova velitelský, takřka sugestivní zvuk, při kterém se každé pomyšlení na odpor zdálo být směšné. "Máte pravdu, když mě činíte za to odpovědným," pokračoval. "A přece jsem v tuto chvíli jediný, kdo vás ještě může zachránit. Dokud žiju, je tato loď v bezpečí. Ale když mě zabijete, budete zničeni. A teď jděte po své práci." Zvedl ruku a velitelským gestem ukázal na příď lodi. "Změňte kurs," řekl. "Jedeme k jihu. K pobřeží."
V Lorimarově obličeji se odehrával zápas. Rty se mu roztřásly a na čele mu vyvstal drobný studený pot. Pomalu, jako by se nepohyboval vlastní vůlí, nýbrž podléhal vůli jiné, silnější, se obrátil a toporně odcházel. A ostatní ho následovali.
Bannermann zalapal po dechu. Zdálo se, že on a já jsme byli jediní, kdo sugestivní tón jeho hlasu sice slyšeli, ale naprosto jím nebyli zasaženi. "Jak jste to udělal?" vykoktal Bannermann. "Znám Lorimara. Je to zatraceně horká hlava, ale když má jednou navrch, tak ho ani silou deseti koní nepřivedete k rozumu."
Andara se usmál. "Jen malý trik, nic víc," řekl. "Ti muži mě nechtěli doopravdy zabít, kapitáne. Měli jen strach."
Bannermann polkl. ‚Ale vy…" Odmlčel se, zmateně zavrtěl hlavou a bezradně se rozhlédl kolem sebe. "To… to jste myslel vážně, co?" zeptal se. "Obětoval byste se, kdyby nás to zachránilo?"
Andara neodpověděl.
"Ale nezachránilo by nás to," dodal Bannermann.
"Ne," řekl Andara tiše. "Ta bytost, která nás sleduje, by se nikdy nevzdala oběti, jejíž stopu již jednou zachytila."
Očekával jsem ještě, že se Bannermann zeptá, co to je za bytost, která nás pronásleduje, ale neudělal to. A tu mě napadlo, že ani jeden muž z posádky se na to rovněž nezeptal. Samotnému mi připadlo těžké vybavit si obludu ve vzpomínce. Bylo to takřka, jako by cosi v tomto bodě blokovalo moji paměť.
"Změňte kurs, kapitáne," pravil Andara naléhavě. "A povzbuďte své muže, jestli je chcete zachránit. Nevím, jak dlouho nás ještě dokážu ochraňovat."
Bannermann přikývl. Byl to malátný a vyčerpaný pohyb. "Musím… se ještě postarat o ty mrtvé," řekl stísněně. "Zaslouží řádný pohřeb."

"Na to není čas," zavrtěl Andara hlavou. "Pohřbíte je, až přirazíme k pobřeží. A jestli se loď potopí, pak to bude pro ně dosti důstojný hrob." Zdálo se, že si je takřka jist, že loď již nikdy nedopluje do přístavu. Ale jestliže byl Bannermann vyděšen touto novou Jobovou zvěstí, pak se mistrovsky ovládal. Pouze přikývl, prudce se otočil a odcházel na příď. Hleděl jsem za ním. Pár jeho mužů už začalo balit Manningse a Bartona do bílé plachty. Pohled mi sklouzl mimo ně na příď. Vedle rozbitého zábradlí tam leželo už pět dalších podlouhlých balíků v hrubém plátně. Muži, kteří padli příšeře za oběť při jejím prvním útoku. Zachvěl jsem se. Kolik lidí bude muset ještě zemřít, než tato noční můra bude konečně za námi?
"Zachráním je, Roberte," řekl Andara tiše. "Slibuji to."
Stěží jsem odtrhl pohled od těch mrtvých. "Čtete mi myšlenky?" zeptal jsem se, aniž bych na něho pohlédl. Chlad, který zaznával v mém hlase, mě samotného vyděsil.
Andara zavrtěl hlavou. "Ne. Ale není těžké uhodnout tvé pocity, chlapče. Nemám ti za zlé, jestli mě nenávidíš."
Nyní jsem se na něho podíval. "Nenávidět? Necítím k vám nenávist. Já…" Nemohl jsem dál. Připadlo mi nezvykle těžké, vyjasnit sám sobě své pocity.
"Nyní snad chápeš, co jsem měl předtím na mysli," pokračoval tiše. "Tak jako tady to bylo všude. Znovu a znovu." Smutně se usmál.
"Je to tak?" zeptal jsem se. Připadalo mi těžké mluvit dál. "Měl… měl Lorimar pravdu? Skutečně šíříte smrt?"
Andarova reakce na moje slova mě překvapila. V očích mu zaplanula bolest, jakou jsem si nedokázal vysvětlit. "Pojď se mnou," řekl najednou.
Otočil jsem se, abych zamířil zpět do naší kajuty, avšak Andara pokynul hlavou směrem k zádi. "Promluvme si tam nahoře," řekl. "Lépe, když zůstanu na palubě."
Bez jediného dalšího slova jsem ho následoval na vyvýšenou záď. Byli jsme tu sami. Bannermann byl někde v přední části lodi, a mě teď najednou napadlo, jak je zde vzadu vlastně ticho. Muži se vyhýbali naší blízkosti. Andara zlomil jejich vůli a – kdovíjakým způsobem – je přinutil, aby poslouchali jeho rozkazy. Ale instinktivní hrůzu, kterou před ním museli pociťovat, tu nedokázal zahladit. A snad ani nechtěl.
Andara rychlým krokem došel až na nejzazší část paluby, opřel se o zábradlí a vytáhl z kapsy svého pláště doutník. Sledoval jsem ho s jistým odstupem. Vítr se zřejmě trochu ochladil, a když jsem došel až vedle Andary, téměř jsem klopýtl, jak jsem upíral pohled k severu, hledaje pod hladinou obrovský temný obrys. Nebylo ho už vidět, avšak já jsem věděl, že tam pořád je. Někde v naší blízkosti.
Andara si zapálil doutník, zhluboka natáhl a pak vyfoukl obláček dýmu. "Ptal ses, jestli mají ti muži pravdu," začal. "Jestli skutečně kolem sebe šířím smrt. Obávám se, Roberte, že mají pravdu. Ale snad to už brzy všechno skončí."
Znovu potáhl z doutníku a podíval se na mě. "Plánoval jsem si všechno jinak," zamumlal. "A všechno se zdálo tak jasné. Měl jsem s tebou velké plány, a teď musí vše proběhnout tak rychle. Vzpomínáš si na tu knihu, kterou jsem ti ukazoval? A na moji nemoc?"
Jeho slova mi naháněla na zádech husí kůži. Mluvil tak klidně, jako by se vůbec nic nestalo. Jako by docela zapomněl na ty mrtvé, ležící dole pod námi na palubě. "Ano," odpověděl jsem stísněně. "Ale co to má společného s tou nestvůrou?"
"Všechno," odpověděl. "Snad je dobře, že jsi nikdy neměl příležitost ji číst. Ale povím ti alespoň ve zkratce, co se v ní píše. Ta kniha je kronikou mého domova, města, ve kterém jsem se narodil a ve kterém to všechno začalo. Kronika Jerusalems Lotu."
"Jerusalems Lot?" zeptal jsem se. "Co je to?"
"Už jsi někdy slyšel o Salemu?" opáčil Andara, aniž by přímo odpověděl na moji otázku. Přikývl jsem.
"Město čarodějnic," pokračoval. "Obec, jejíž obyvatelé se upsali čertu – tak se to tvrdilo, tenkrát. Je to už více než sto let, a tak se na to většinou už zapomnělo. Obyvatelé Salemu ale ve skutečnosti nikdy vskutku nesloužili ďáblu, ovládali však černou magii stejně jako já."
"Byli… zabiti, ne?" vykoktal jsem. Vzpomínal jsem si na to. Slyšel jsem o Salemu asi tolik, co se o takových věcech říkává. Samozřejmě, že jsem tomu vůbec nevěřil, ba dokonce jsem si z toho tropil i žerty. Ale nyní se mě Andarova slova jaksi nepříjemně dotkla. Skoro jako by ve mně vzbudila staré vzpomínky. Vzpomínky, které jsem nikdy nemohl mít…
"Byli zabiti," potvrdil. "Každopádně většina z nich. Lidé v okolních osadách z nich měli strach, Roberte. Ale ve skutečnosti nebyli zlí. Nesloužili ani ďáblu, ani jiné temné moci, nýbrž pouze uchovávali vědomosti, na které většina ostatního lidstva dávno zapomněla. Prastaré vědění, vědění o věcech, které byly dávno před naším časem. Ale ti druzí věřili, že jsou ve svazku se Satanem a jednoho dne se srotili a pozabíjeli je během jediné krvavé noci."
Na okamžik se odmlčel a ve mně ještě narostl pocit neurčité hrůzy. Pokoušel jsem se ji potlačit, ale nešlo to. Na chvíli se mi zdálo, jako bych slyšel vzdálený řev. Nad mořem se vznášely planoucí rudé záblesky, slaná vůně mořské vody se mísila s odporným puchem spáleniny. A pak náhle vize pominula.
"Avšak všichni nezemřeli," pokračoval Andara. "Několik z nich uprchlo a usadilo se na novém místě, tisíc mil daleko od těch druhých. Dědictví Salemu žilo dál."
"Jerusalems Lot?"
Andara přikývl. "Ano. Zvolili si toto jméno, protože znali lidi a věděli, jak snadno je lze oklamat. Navenek to byli zbožní lidé, muži i ženy, kteří denně chodili na bohoslužby a své děti vychovávali v křesťanské víře. Ale nikdy nezapomněli, jak jim bylo ublíženo."
"A vy jste… jeden z nich?"
Andara se shovívavě usmál. "Ne, Roberte. Nikdo z těch, kdo uprchli ze Salemu, už nežije. Nikdo až na… jednoho," dodal. "Byl to můj děd. Byl jedním z těch mála, kteří unikli vraždění. On a ještě hrstka mužů a žen. Zplodil mého otce a

předal mu dál zakázané vědomosti a můj otec je naučil mě." Sklonil pohled a jeho další slova byla plna hořkosti. "Lidé jsou strašní, Roberte, mnohem strašnější, než tušíš. Po celých sto let nenarušoval nikdo mír Jerusalems Lotu, ale pak se osud opakoval. Byli jsme opatrní, ale ne dost opatrní. Postupně začínali lidé v sousedních osadách tušit, že obyvatelé té malé vesnice jsou jiní než oni a všechno začalo od začátku."
"Oni je… pozabíjeli?" vykoktal jsem.
"Ne hned," odpověděl Andara. "Ale začali se jich bát. Později je nenáviděli. Byl jsem jedním z mála, kteří prohlédli nebezpečí, já a čtyři další velmistři Moci. Varoval jsem je, ale nechtěli mě slyšet. A nakonec jsem je opustil, protože jsem věděl, co se stane." Vzdychl si. "Neměl jsem to dělat. Zradil jsem je, Roberte. Nechal jsem je na holičkách a utekl jako zbabělec." Opět se odmlčel. Jeho ruce se zatínaly v pěsti, dech byl čím dál rychlejší a namáhavější. "Přišli krátce nato, co jsem odešel. Bylo to jako v Salemu, jenže horší, mnohem horší. Obyvatelé sousedních osad se srotili a přinesli do Jesusalems Lotu oheň a smrt. Pozabíjeli je. Nevinné muže, ženy i děti."
"A co… co jste mohl udělat?" otázal jsem se bezradně. "Také by vás zabili a…"
"Snad," přerušil mě Andara. "Ale snad bych je mohl zachránit. Bylo nás pět, Roberte, pět čarodějů. Naše společné síly by snad stačily k tomu, abychom zastavili ten dav. Snad bychom získali čas potřebný k útěku. Ale oni zemřeli, protože já jsem tam nebyl. Jejich kletba však žije dál, Roberte. Byli čaroději stejně jako já a kletba čaroděje nepomíjí ani s jeho smrtí. Je tomu už více než dvacet let. Od té doby jsem stále na útěku."
"Před mrtvými?" vydechl jsem nechápavě.
"Před jejich kletbou," odpověděl Andara. "V jejich očích jsem byl zrádce. Snad mají dokonce pravdu a snad bylo mou povinností zůstat a zemřít spolu s nimi. Ale já jsem se domníval, že mohu uprchnout!" Rezavě se zasmál. "Když jsem ležel dole v kajutě a vy všichni jste věřili, že jsem nemocný, pokoušel jsem se ve skutečnosti zahladit stopy. Já blázen!"
"Ale dvacet let…"
"Co znamená čas proti kletbě mistra čarodějnického?" přerušil mě rozčileně. "Domníval jsem se, že jsem dost silný, ale nebyl jsem." Obrátil se a upřeně zíral k severu. "Bože můj, co jsem to byl za blázna!" opakoval. "Možná že jsem ho právě svým úsilím přivedl na naši stopu. Byl jsem si jistý, Roberte. Tři tisíce mil a dvacet let od Jerusalems Lotu jsem se cítil dostatečně jistý, že mohu kletbu zlomit. Ale nakonec mě stejně dostihl."
"Kdo?"
Andara ukázal k severu. "Ona bytost, kterou přivolali, aby mě potrestala. Nástroj jejich pomsty. Yog-Sothoth, nejstrašnější z VELKÝCH STARCŮ. Ti blázni! Jak mě museli nenávidět, jestliže vyvolali tuto bytost z propasti času, jen aby mě zničila."
Yog-Sothoth… To jméno mi jako ozvěna zadunělo pod čelem, a znovu a mnohem silněji než poprvé jsem měl pocit, jako bych si vzpomínal na věci, které jsem nikdy nezažil. Staré a strašlivé věci, to vědomí bylo příliš děsivé, než aby se k němu člověk přibližoval. Náhle mě zamrazilo.
"Můžete to… zničit?" vykoktal jsem.
Andara se hořce zasmál. "Zničit? Zničit Yog-Sothotha? To nemohu. Nikdo to nedokáže, chlapče. Dítě může sice založit požár lesa, nikoli ho však holýma rukama uhasit. Moc čtyř čarodějů byla dostatečně silná, aby otevřela bránu, kterou moc čtyř tisíc není s to zavřít." Téměř hněvivým gestem ukázal na moře. "Zabije mě, je úplně jedno, jak daleko před ním uprchnu, Roberte. Moje moc snad vystačí, abych ho zdržel na hodinu, nanejvýš snad dvě. Snad dost na to, abyste ty a tito muži stačili opustit loď. Potom si mě vezme. A já už nebudu zbytečně před ním prchat."
"Ale to je přece šílenství!" vyhrkl jsem. "Tato… tato věc nemůže na zemi. Můžeme nasednou do člunu a…"
"Už jsem zavinil příliš mnohou smrt, Roberte," přerušil mě Andara mírně. "Dost nevinných už zemřelo proto, že jsem byl jedenkrát ve svém životě zbabělý. Prchal jsem a těch osm mužů, kteří dnes zemřeli, zemřelo mojí vinou. Nesmí být už další mrtví. Ty musíš žít."
"Já? Ale co mám já…?"
"Yog-Sothoth neodejde," přerušil mě. "Bude žít dál, i když mne zabije. A až se to stane, bude volný. On a snad i další, kteří přišli s ním. Musí tu být někdo, kdo s ním povede boj dál. V Londýně je někdo, kdo má sílu i vědomosti, aby v tomto boji zvítězil, ale potřebuje pomoc. Tvoji pomoc."
"Ale jak to, že já?" otázal jsem se bezradně. "Jak to, že právě já? Nejsem čaroděj jako vy. Vůbec se nevyznám v černé magii a čarování!"
"Ale jsi dědicem Moci, stejně jako já," pravil Andara vážně. "Ty to ještě nevíš, ale máš talent. Cítil jsem to hned poprvé, když jsem tě uviděl. Muž, ke kterému tě pošlu, ti pomůže poznat tvou sílu a naučit se ji správně využívat."
"Já?" zalapal jsem po dechu. "Já mám být čarodějem? Vy… vy jste se zbláznil."
A v tu samou chvíli, kdy jsem vyslovil tato slova, jsem věděl, že má pravdu. Nebylo náhodou, že mě s sebou vzal na tuto cestu. Hledal mě, někoho takového jako jsem já. Má schopnost poznat vždycky kdo lže a kdo ne, dar být vždy v pravou chvíli na pravém místě, můj instinkt udělat vždycky to správné, který u mě mí kamarádi vždycky tak obdivovali – to nebylo prostě jenom štěstí…
Andara se usmál, zvedl ruku a dotkl se klikatého, bleskovitě tvarovaného pramene bílých vlasů, který začínal právě nad jeho pravým okem a táhl se až k temeni. "Máš v sobě tytéž schopnosti jako ja, Roberte," řekl mírně. "A brzy již poneseš stigma Moci."
Zíral jsem na něho, otevřel jsem ústa, avšak nedostal jsem z nich jediný zvuk.
"Je mi to líto," šeptal Andara. "Rád bych ti to svěřil jiným způsobem. Vím, co teď cítíš."
Ale já už jeho poslední slova takřka nevnímal. S chraplavým výkřikem na rtech jsem se obrátil a prchal odtud co možná nejrychleji.

* * *

Během půlhodiny se šedý pás na horizontu proměnil z linie v rozervanou skalní stěnu, tyčící se kolmo do výše dvou set stop. Její úpatí se ztrácelo v oblaku bílé, jakoby na prach rozdrcené pěnící se vodní tříště, avšak vlny se rozbíjely již hodný kus před pobřežím, vytvářely zrádné víry, mezi nimiž jen tu a tam vyčníval černý, vlhce se lesknoucí obrys. LADY OF THE MIST se hnala na pobřeží, jakož i na hradbu vražedných útesů, číhajících těsně pod hladinou na lodě, které budou natolik neopatrné, aby se k nim přiblížily. Pobřeží se nám houpalo přímo před očima ve stejném rytmu, jak příď lodi klesala k úpatí vln a zase se zdvíhala na jejich hřebenech. Kvílení, se kterým vítr narážel na ostré hroty stěny před námi, bylo slyšet již více než na míli daleko, a ten zvuk mi zněl v uších jako zlověstný výsměch.
"Šílenství," mumlal si Bannermann vedle mě. Jeho hlas zněl skoro nepřirozeně a také jeho tvář ztratila jakoukoli barvu. "Je to šílenství," mumlal si znovu, když jsem nereagoval. "Kdyby mi před dvěma hodinami někdo řekl, že svoji loď dobrovolně nasměruji rovnou na útesy, měl bych ho za blázna." Zíral na mě a já cítil, že čeká na moji odpověď.
Ale mlčel jsem. Mé myšlenky stále ještě odmítaly navrátit se do obvyklých drah. V hlavě mi zuřil uragán navzájem si odporujících dojmů a pocitů. V základě jsem věděl s naprostou jistotou, že měl Andara pravdu, každým svým slovem. Nyní, když jsem se dozvěděl pravdu, napadaly mě tisíce maličkostí, které jsem zažil; věci, které nyní s nově nabytými znalostmi získávaly naprosto jinou váhu. Mám talent, o kterém Andara mluvil. A jaksi – aniž bych si to sám nějak kdy ujasnil – jsem to věděl celý ten čas, dlouho před tím, než jsem poznal Andaru.
Ale nechtěl jsem to vědět. Nechtěl jsem s tím vším mít nic společného, s čaroději, démony a kouzly, magií a nestvůrami z jiného času. Zavřel jsem oči, sevřel pěsti a přitiskl čelo k vlhkému dřevu stěžně.
Bannermann si zřejmě moji reakci špatně vyložil. "To pobřeží je méně nebezpečné, než vypadá," učinil chabý pokus, aby mě uklidnil. "Útesy leží dost hluboko pod vodou a taky je příliv. Jestli budeme mít štěstí, nějaká vlna nás přes ně přenese. A jestli ne, tak budeme plavat. Umíte plavat, ne?"
"V tom to není," zamumlal jsem. Bannermann svraštil čelo a tázavě na mne pohlédl, takže jsem byl v tom okamžiku ve vážném pokušení se vším se mu svěřit.
Ale samozřejmě jsem to neudělal a Bannermann po chvíli pochopil, že nebudu mluvit dál, a zase se s mlčenlivým pokrčením ramen obrátil.
Podíval jsem se stejným směrem jako on a hledal jsem očima Andaru. Stále ještě stál tam, kde jsem ho zanechal, byl však k nám obrácen zády a zíral na moře. Pokoušel jsem se představit si němý zápas, jenž jistě zuří v jeho nitru, ale nedokázal jsem to. Říkal, že zadrží Yog-Sothotha, dokud nebude loď a její posádka v bezpečí, a já jsem věděl, že to dokáže. Avšak nechtěl jsem už vědět, jak to udělá.
Loď se nadzvedla těžkopádným pohybem na hřbetu jedné vlny, na okamžik se zastavila bez hnutí na jejím hřebeni a potom se zase zřítila deset, dvacet stop dolů k úpatí vlny. Při otřesu jsem zavrávoral a upadl na stěžeň. Pevně jsem ho objal, počkal jsem, až se podlaha pod mýma nohama přestane vzpínat a znovu jsem se obrátil k přídi.
Pobřeží se přibližovalo. Loď letěla fantastickou rychlostí středem proudu přímo proti skryté hradbě útesů, snad zbývaly již jen tři minuty, než jich dosáhne. Vyslal jsem k nebi němou modlitbu, aby měl Bannermann pravdu a jeho slova nebyla než milosrdná lež, kterou se mě pokusil uklidnit. Nerozuměl jsem mořeplavbě, ale jeho vysvětlení mi připadalo jasné: moře bylo neklidné a vítr, který během poslední půlhodiny stále sílil, zdvíhal na hladině dvacet stop vysoké vlny. Kdyby se LADY OF THE MIST podařilo dosáhnout linie podmořských útesů v pravou chvíli a kdyby se jedna z těch ohromných zpěněných vln podsunula pod trup a nadzvedla jej…
Kdyby, kdyby, kdyby… Bylo těch "kdyby" trochu příliš. Pravděpodobně se loď roztříští jako skořápka, jakmile ji proud mrští na tu zubatou zeď, číhající na dosah pod hladinou.
Náhle mi myšlenkami projel intenzívní pocit nějakého strašného nebezpečí. Vzhlédl jsem, zmateně si protřel oči a poplašeně se rozhlížel po lodi. Plachty pleskaly ve větru, lodní trup naříkal pod jeho náporem jako živá bytost. V lanoví nebyl nikdo, celá posádka se rozdělila po palubě LADY OF THE MIST, aby byla připravena k eventuálnímu opuštění paluby. Pohledem jsem sklouzl na moře, tam, kde by snad mohl číhat náš neviditelný pronásledovatel. Ale oceán byl prázdný a také mi cosi napovídalo, že teď jde o nebezpečí zcela jiného druhu.
Roberte, za tebou!
Ten hlas byl tak jasný, jako by mluvčí stál těsně vedle mě. Andarův hlas…
Ale byl jsem na přední palubě sám; čaroděj se přece nacházel na druhém konci lodi, víc než pět set stop ode mě! A ten jeho hlas zazněl přímo v mých myšlenkách!.
Je to za tebou, Roberte. To… proboha! Utíkej! Rychle do bezpečí!
Jako by se to všechno odehrálo v jediném okamžiku. Jednal jsem, aniž bych přemýšlel a – ale to jsem si v tu chvíli neuvědomoval – ne na vlastní pěst, nýbrž přinucen cizí, příšerně silnou vůlí, vrhl jsem se na kluzké desky paluby. Lodí se rozlehl strašný řev a cosi temného, vlhkého a příšerně silného mě draplo za záda, zvedlo mě do výšky a pokusilo se mrštit mnou proti stěžni.
Tentokrát jsem reagoval instinktivně. Namísto abych se vzpíral jeho síle, jak musel útočník předpokládat, udělal jsem naopak bleskurychlý krok k němu, oběma rukama jsem chmátl dozadu přes ramena a podařilo se mi chytit chlupatou ruku. Provedl jsem půlobrat, předklonil jsem se a vší silou zatáhl dopředu. Nohy mi uklouzly na kluzké podlaze; upadl jsem. Ale ten chlap, který mě napadl, byl velkým obloukem vymrštěn přes moje záda, proletěl tři, čtyři metry vzduchem, až narazil bezmocně šermujícíma rukama do zábradlí.
Pod jeho nárazem se rozbilo. Muž téměř nezmenšenou rychlostí letěl přes palubu, avšak v poslední chvíli se ještě otočil a podařilo se mu zachytit proraženého zábradlí. S trhnutím, které by muselo každému takřka urvat ruku, zastavil svůj pád.
A náhle jako by mě ovanul ledový chlad.
Nad úrovní paluby se objevila tvář, bledá, částečně roztříštěná lebka, oči doširoka rozevřené a strnulé. Byla to tvář

mrtvoly. Manningsova tvář.
Tvář muže, který se zabil před mýma očima…
Roberte! UTEČ!
Andarovo varování přišlo pozdě. Vrhl jsem se nazpět, v zoufalém pohybu jsem se obrátil – a strnul jsem.
Mannings nebyl jediný mrtvý, který vstal k novému děsivému životu! Přede mnou, ani ne dva kroky ode mě, stál Barton, jeho vrah. Jeho tělo bylo po pádu značně nabourané a groteskním způsobem zkroucené, jako by v těle nezbyla jediná nezlomena kost, které nyní naprosto nesprávně srostly, přímo mezi očima měl malou dírku, jak ho tam zasáhla Bannermannova kulka. Jeho prázdné mrtvé oči zíraly na mne, jeho ruce se zvedaly v roztřeseném namáhavém pohybu a šátraly po mně.
Třeskl výstřel. Těsně vedle Bartona se z paluby odštípla tříska a já zaslechl Andaru, jak vykřikl: "Přestaňte střílet! Můžete zasáhnout Roberta!"
Ta slova mě konečně vytrhla ze strnulosti. Rychle jsem ustoupil o dva, tři kroky zpět, přitiskl jsem se ke stěžni a uštvaně se rozhlížel kolem sebe. Zdálo se, že Barton a Mannings jsou jediní mrtví, kteří se vrátili z říše stínů, avšak ještě jsem si to ani nestačil domyslet, když jsem zahlédl pohyb pod, bílými plachtami… A v tomtéž okamžiku se LADY OF THE MIST otřásla prudkým nárazem!
Otřes podrazil nohy každému na palubě. Upadl jsem, instinktivně jsem se schoulil a odvalil se z dosahu Bartonových rukou. Námořníci počali křičet a trupem proběhlo příšerné skřípění. Cítil jsem, jak se v lodi pod námi prolomily desky a voda s bubláním počala proudit do jejích útrob. Pak zasáhl loď další úder, ne sice tak prudký jako ten první, a přece dost silný, aby mi znovu podrazil nohy.
Když jsem se podruhé postavil, hleděl jsem přímo do Manningsova strašlivého obličeje.
Mrtvý, oživený silou, v níž nebylo pranic lidského, se znovu vyškrábal na palubu a potácel se ke mně. Zařval jsem, odvrátil jsem hlavu a pokoušel jsem pozpátku uniknout před tím strašným zjevením, ale Mannings byl rychlejší. Jeho ruka vystřelila dopředu, chytila mě za rameno a s nelidskou silou mě strhla zpátky. Znovu jsem zařval, ve slepém strachu jsem kolem sebe kopal a mlátil ho pěstmi do obličeje.
Byl to pocit, jako bych bušil do mokré houby. Mannings jako by mé údery ani necítil, avšak můj odpor ještě vystupňoval jeho zuřivost. Jeho levá, nezraněná ruka se mi položila na tvář a počala mi tlačit hlavu dozadu, pokoušejíc se mi zlomit vaz. Cítil jsem, jak narůstá napětí v mém šíjovém obratlu. Ještě pár vteřin a mám zlomený vaz.
A vtom se LADY OF THE MIST otřásla třetím, dosud nejsilnějším úderem. Loď se položila na bok, kdesi nad námi se cosi na stěžni zlomilo; roztříštěné dřevo a plachty počaly padat na palubu a loď zasténala, jakoby bolestí. Mannings byl zasažen trámem o délce mužské paže, narovnal se a jakoby zasažen bleskem se skácel k zemi.
Ale byl to jen nepatrný okamžik na oddech, jenž mi byl dopřán. Loď bez ustání praskala a otřásala se, voda kolem nás kypěla a vítr se proměnil v běsnící uragán, jenž v mžiku roztrhal plachty a ohýbal stěžně. Avšak toto běsnění živlů vadilo rozhodně víc živým než mrtvým! Koutkem oka jsem zahlédl, jak se plachty, do kterých byly mrtvoly zabaleny, konečně protrhly. Mrtvé ruce se probojovávaly na svobodu, a když jsem vyskočil a zoufale hledal únikovou cestu, šklebil se na mě jeden z mužů, kteří byli v záchranném člunu, když Yog-Sothoth udeřil.
Zbledl jsem jako křída. Přede mnou vstávali mrtví a cestu na záď mi uzavírali Mannings a Barton. Dosud neútočili, ale jejich úmysly byly jednoznačné – chtěli mě hnát dál na příď, přímo do rukou ostatních oživlých mrtvol, které se pomalu probouzely k novému ďábelskému životu.
A právě v tu chvíli, jako by to vše dosud nebylo nic než pouhá předehra k nadcházející hrůze, vybuchl náhle oceán kolem LADY OF THE MIST v gigantickou fontánu pěny a tryskající vody a cosi nestvůrného, neforemně strašlivého, zvedlo z moře svou hlavu. Vyděšený řev posádky zanikl v příšerném ryku, zvuku, jaký jsem nikdy v životě neslyšel; řev, při kterém se otřásalo nebe i moře. Okolo lodi opět z moře vyrostl les šlehajících zelených paží, chapadel o síle mužského stehna, posetých blýskavými zelenými šupinami a smrtícími tlamami. Andara vykřikl cosi, čemu jsem nerozuměl, roztáhl paže v gestu odporu a vrhl se proti příšeře; maličký, nepatrný človíček proti titánovi z dávnověku.
A přece byly jeho síly rovny Yog-Sothothovým…
Na zlomek vteřiny jsem měl pocit, že jsem zahlédl nesnesitelně jasné, oslepující světlo, vycházející z mágových konečků prstů, jež udeřilo do nadurelého těla obludy. Šlehající chapadla se stáhla, jako by se popálila a bytost znovu zaryčela, tentokrát však bolestí. Obrovská masa jeho obludného těla se stáhla zpět a třesoucí se chapadla, jimiž sahala po lodi a její bezmocné posádce, svůj pohyb nedokončila. Andara cosi vykřikl, jedno slovo v jazyce, kterému jsem nerozuměl a který jsem nikdy předtím neslyšel. Obrovské končetiny sebou zaškubaly, znovu zaútočily a znovu v posledním okamžiku ucukly. Byl to zápas neviditelných, nepojmenovatelných sil, jemuž jsem přihlížel, boj dvou mocností, vymykajících se lidskému chápání, snad samotných prasil prvotního stvoření, dobra a zla.
Má chvilková nepozornost mě jen tak tak nestála život.
Na okamžik jsem byl upoután jinde. Na několik vteřin jsem zapomněl na nebezpečí, ve kterém se nacházím já sám.
Jakási ledová ruka dopadla na mé rameno. Obrátil jsem se, uviděl jsem znetvořenou pařátu, mířící na můj obličej a instinktivně jsem se přikrčil. Horká bolest mi vyryla plamennou čáru přes tvář. Srazil jsem ruku, která mě držela, stranou, kopl jsem oživlou mrtvolu do kolen a pokusil se ho srazit k zemi jako předtím Manningse. Mé nohy však na zmítající se palubě nemohly udržet rovnováhu; upadl jsem na koleno, a když se pak nade mnou objevil další stín, zvedl jsem ruce, abych si chránil alespoň hlavu. Prudký úder zezadu rně málem zbavil vědomí.
Byli všude. Nejen Mannings a Barton, ale i ostatní mrtví se ze všech stran cpali ke mně, bušili mě do obličeje a ztuhlými ledovými prsty mi rvali šaty.
Roberte! Amulet!
Pokoušel jsem se přes znetvořené přízračné postavy oživlých mrtvol zahlédnout Andaru, avšak celá záď LADY OF THE MIST se proměnila v jedno kypící peklo a v jediný vířící zelený stín. Yog-Sothoth se zuřivým řevem útočil znovu a

znovu a já plný hrůzy jsem zahlédl, jak jeho chapadla pokaždé pronikají o malý kousíček dál na palubu, jako by neviditelná hradba, obklopující loď a mága, kousek po kousku couvala před běsněním nestvůry.
Sebral jsem všechnu zuřivost, nadechl se, chytil jednu mátohu za límec a mrštil jí vší silou proti ostatním. Na půl vteřiny jsem byl volný.
Avšak nebylo východiska. Mrtví přede mnou přehradili palubu jako živá zeď, za mnou nebylo dál než na tři kroky ode mě nic, jen díra v lodním zábradlí a pak jen moře a smrtící útesy. I kdybych se odvážil skoku do vody a i kdybych dokonce unikl Yog-Sothothovi, proud by mě mrštil na útesy a roztříštil na kusy.
Jako by mé myšlenky byly heslem, počali se mrtví přibližovat blíž ke mně. Opět se jejich ruce po mně natahovaly, trhaly mé šaty a snažily se dosáhnout mi do očí. Srážel jsem jednu po druhé, jednomu jsem se snažil zkroutit ruku, či lámat přes koleno. Ale mým protivníkem nebyl živý člověk. Necítil bolest, a tak jeho druhá ruka vzápětí šla po mně a rvala mou kazajku.
Roberte! Amulet! ZAHOĎ HO!
Téměř jsem už Andarův duchovní hlas ani neslyšel. Bez ustání na mě dopadaly další a další rány a kopance, a můj odpor rychle ochaboval. Jakési duté hučení, hned slábnoucí, hned zase sílící, mi zaplavovalo hlavu, bolest se pomalu měnila v pocit malátnosti, ochromující mé ruce i nohy.
Amulet! Zahoď ho, Roberte, nebo tě zabijí!
Podlomil jsem se v kolenou, schoulil jsem se a pokoušel se ten malý pětiúhelníkový amulet, který mi Andara dal, vytáhnout z kapsy kabátu. Vtom jsem dostal ránu do hlavy. Upadl jsem, instinktivně jsem se převalil na břicho a z posledních sil jsem se pokoušel uhýbat ranám oživlých mrtvol. Pomalu mě začínaly opouštět smysly. Ústa jsem měl plná krve a postavy útočníků se víc a víc rozpíjely za rudým, vlnícím se závojem, zastírajícím můj zrak. Konečně jsem se dostal rukou do kapsy. Ucítil jsem něco tvrdého, teplého, vytáhl to ven a sevřel v pěsti.
Zahoď to!
Jaksi jsem se zase dostal na nohy. Nebyl jsem schopen myslet nebo řídit vědomě své pohyby, avšak náhle se mého vědomí chopila jiná silnější moc, která mě přiměla vstát, a přijímaje stále údery nemrtvol, dopotácet se až k zábradlí.
Bylo to jako trestná ulička. Padal jsem, znovu jsem se zvedal a z posledních sil dovrávoral až k zábradlí. Jedna ztuhlá mrtvolná ruka sevřela moji paži a pokoušela se mi amulet vyrvat. Setřásl jsem ji, ještě jednou jsem zmobilizoval všechny síly a vší silou jsem mrštil hvězdicovým amuletem od sebe. Vysokým obloukem vyletěl nad moře, naposled se zablýskal na hladině a ponořil se ve víru světla a pěny. V tu chvíli, kdy se amulet potopil, nemrtvoly ztuhly. Ruce, trhající mi vlasy a šaty, klesly. Oheň v jejich očích vyhasl a těla se zhroutila jako loutky, když se jim přestřihnou všechny nitky najednou. V té chvíli zaútočil Yog-Sothoth na loď ze všech svých sil. Upadl jsem, v poslední chvíli se mi pád podařilo zmírnit rukama a skrze závoj krve a mdloby jsem zíral na záď.
Andara se zapotácel. Neviditelný štít, který ho až dosud chránil před útoky obludy, zhasl. Klopýtl, padl na zábradlí a pokoušel se ještě jednou postavit na nohy.
Avšak nedokončil svůj pohyb. Zelené chapadlo dopadlo na něho, obkroužilo se kolem jeho hrudi a vyzvedlo jej do výše. Yog-Sothoth triumfálně zařval. Jeho paže bušily do lodi, tříštily dřevo i kov, s příšernou silou uchopily stěžeň a rozervaly velkou plachtu na kusy. LADY OF THE MIST se sotva ještě pohybovala, avšak nyní to byla zuřivost démona, jež loď hnala na útesy. Trup se roztříštil. Najednou se rozevřela paluba obrovskou prasklinou. Stěžně se lámaly jako zápalky. Mořská voda se převalila přes palubní zábradlí a strhávala muže a jednotlivé trosky do moře.Nevím, jak dlouho to trvalo. Vteřiny, minuty, hodiny – ztratil jsem smysl pro čas a všechno, co jsem ještě cítil, byla jen hrůza. LADY OF THE MIST klesla do chaotického víru a ztělesněné šupinaté hrůzy. Yog-Sothothova chapadla rozdrtila loď jako ořechovou skořápku, zpřelámala stěžně, vyrvala z trupu obrovské kusy a zničila vše, co uniklo moři a útesům.
Nakonec i mě uchopila vlna, podtrhla mi nohy a spláchla mě přes palubu potápějící se lodi. Byl jsem stržen pod vodu, hlavou jsem se udeřil o skálu a ztratil jsem vědomí.

* * *

Chlad. To bylo první, co jsem pocítil, když se mi vědomí opět vrátilo a když jsem se prodral bažinou slabosti a halucinací k bdělosti.
Ležel jsem na čemsi měkkém a mokrém. Teplé sluneční paprsky mi dopadaly do obličeje, avšak ani ony nedokázaly přemoci chlad, který se zahryzl hluboko do mého těla. Nohama jsem ležel až po kolena ve vodě a celé tělo jsem měl jako rozlámané a zbité. Otevřel jsem oči.
Nade mnou se vypínalo modré nebe bez jediného mráčku. Vichřice ustala, dokonce i hvízdání větru ustalo. Vše, co jsem slyšel, byl tichý šum příboje.
Zvedl jsem se na loktech, rozhlédl se kolem sebe a zmateně vrtěl hlavou. V prvním okamžiku jsem se jen s námahou dokázal upamatovat, kde to jsem a jak jsem se tu ocitl. Moře mě vyplivlo na plochou pláž pokrytou bílými mušlemi, v maličkém zálivu o velikosti sotva dvaceti kroků uprostřed skalního masivu, tyčícího se strmě přímo z vody, v níž nalezla zkázu LADY OF THE MIST. Pláž byla poseta troskami a útržky plachet, jinak však nebylo po hrdém čtyřstěžníku ani památky.
Myšlenka na LADY OF THE MIST probudila mé vzpomínky s intenzitou takřka bolestivou. Náhle jsem si vzpomínal na všechno – na vichřici, Yog-Sothotha, umírající muže i na mrtvoly, které vstávaly z mrtvých…
Tu se mi do myšlenek vedralo skřípění písku pod tvrdými podpatky. Vzhlédl jsem, zamrkal proti oslňujícímu slunci a rozeznal jsem Bannermanna. Stále ještě měl na sobě černou naolejovanou kazajku, avšak levou ruku měl zavěšenou v neuměle uvázané smyčce a tvář měl zrudlou a opuchlou.

"Cravene!" vykřikl. "Vy žijete!" Přiběhl ke mně, podal mi svoji zdravou ruku a pomohl mi postavit se na nohy.
"Tím si nejsem tak zcela jistý," odpověděl jsem zmateně. Rychlé pohyby ve mně opět vyvolaly pocity silné závrati.
"Kde to jsme?"
Bannermann kývnutím ukázal na moře. "Asi míli od místa, kde se potopila LADY," řekl. "Bože můj, já jsem si už myslel, že jsme jediní, kdo přežili."
"My?" Slabý záblesk naděje se rozzářil v mé mysli. "Přežilo ještě víc lidí?"
Bannermann přikývl. "Čtyři," řekl. "S vámi pět. To je všechno, co zbylo z mého mužstva. Proud nás donesl až sem. Je to čirá náhoda, že jsme ještě naživu."
"Náhoda?" zavrtěl jsem hlavou. "Náhoda to jistě nebyla, Bannermanne," zamumlal jsem. "Já…" Zajíkl jsem se, na chvíli se odmlčel a nakonec jsem udělal odmítavé gesto. "Ale na tom už nezáleží," pokračoval jsem změněným tónem. "Dá se odtud odejít, aniž bychom museli plavat?"
Bannermann přikývl. "Ano. Našli jsme jeskyni. Má druhý východ. Jím jsme se dostali nahoru na břeh." Vzdychl si. "Bože můj, Cravene, co to je?" zasípal najednou. "Zlý sen?"
"Obávám se, že ne," odpověděl jsem tiše. "Ale vím právě tak málo jako vy, kapitáne. Kdyby ještě žil Andara…"
"On žije."
"On…" Nechápavě jsem zíral na Bannermanna. "On žije?" opakoval jsem nevěřícně.
"Ano. Ale umírá. Poslal mě sem, abych se po vás podíval." Pokusil se zasmát, ale nepodařilo se mu to. "Zatraceně, nemám nejmenší tušení, odkud věděl, že jste tady. Loď se potopila před půlhodinou. A…"
Avšak já jsem ho už neposlouchal. Rychle, jak mi to jen mé unavené svaly dovolovaly, jsem se vyřítil kolem Bannermanna a běžel jsem přes plochou pláž ke skále. Vstup do jeskyně, o které kapitán mluvil, nebylo těžké objevit – byl velký jako vrata do stodoly a v jeho sametové temnotě žhnulo rudé oko pochodně. Vběhl jsem dovnitř a hned na začátku jsem se zastavil a pokoušel se v neútulné temnotě něco rozeznat.
Andara ležel kousek od vchodu. Bannermannovi lidé mu z útržků plachty zřídili provizorní lůžko a kusem plachty ho také přikryli.
Avšak bílá plachta byla ztemnělá krví a také silueta jeho těla vypadala podivně nepřirozeně a deformovaně.
Andara otevřel oči, jakmile jsem k němu přistoupil. Jeho pohled se na okamžik zastřel, takže jsem se v první chvíli skoro obával, že mě vůbec nepozná. Pak se ale usmál; byl to bolestný, ztrhaný úsměv, vypadající spíš jako škleb.
"Roberte," zamumlal. "Tys to… dokázal."
Pomalu jsem se posadil vedle něho a natáhl jsem ruku, jako bych se ho chtěl dotknout, avšak v posledním okamžiku mě cosi vylekalo. "Já ne," zavrtěl jsem hlavou. "To nebyla náhoda, že proud zanesl všechny přeživší právě sem, že?"
"Jen… malý trik," zamumlal Andara. "Obávám se však, že můj poslední." Bolestivě se rozkašlal, vzepřel se a pak s povzdechem klesl nazpět. "Poslouchej mě,… Roberte," zašeptal. Oči měl zavřené. Sálal horečkou. Avšak cítil jsem, že jeho duch je stále jasný. "Já… jsem selhal. Využil jsem tě. Můžeš mi to… odpustit?"
Usmál jsem se. "Ten amulet? To je už dobré. Bylo to jediné, co jste mohl udělat."
"Tys to věděl?"
Skutečně jsem to nevěděl, nyní však, když jsem si všechno spočítal, mi bylo vše jasné. Andarovo náhlé uzdravení nebyla žádná náhoda, stejně tak jako ten záchvat nevysvětlitelné slabosti, který mě přepadl po odražení prvního útoku VELKÉHO STARCE. Způsoboval to ten amulet, který mi dal. Jaksi – ani jsem netoužil vědět, jak – mu ten klenot umožňoval využívat mých sil, čerpat energii z mého mladého, zdravého těla jako ze studny. Yog-Sothoth to musel poznat. Proto oživil mrtvé a poštval je na mě, nikoli na Andaru. Musel vědět, že Andarova síla pomine, jakmile já nebudu mít ten amulet.
"Odpustíš… mi?" zeptal se ještě jednou.
"Není co odpouštět," pravil jsem tiše. "O tom si můžeme promluvit později, v Londýně. Teď…"
"Pro mě už neexistuje žádné později," přerušil mě. "Zemřu. Yog-Sothoth splnil… svůj slib a zabil mě. Zatím jsem se ještě smrti bránil. Protože… je tu něco důležitého, co ti musím říci."
Chtěl jsem se na něco zeptat, ale Andara mě umlčel rychlým odmítavým gestem.
"Dobře poslouchej, Roberte," šeptal. Jeho hlas byl čím dál, tím slabší a nebylo mu již téměř rozumět. Tepna na krku mu pulsovala v hektickém tempu. "Je tu ještě něco, co nevíš. Musíš pokračovat v boji. Jdi… jdi do Londýna. Jdi… k Howardovi. Mému… příteli… Howardovi. Najdeš ho v hotelu Westminster. Jdi k němu a… a řekni mu, že tě posílá Roderick Andara. Řekni mu, kdo jsi a on ti… pomůže."
"Kdo jsem? Ale já…"
"Jsi… můj dědic, chlapče," mumlal Andara. "Ty… nejsi ten, za koho… se pokládáš." Trošku se usmál. "Své rodiče jsi nikdy nepoznal, že?"
Zmateně jsem zavrtěl hlavou. Kam tím směřoval?
"Také… také já jsem měl dítě, Roberte," zašeptal. "Chlapce jako ty. Má… žena zemřela při… při porodu a …já jsem věděl, že moji nepřátelé i jeho… zabijí, jestli se dozví, kdo je."
Pomalu, pomaličku ve mně narůstala děsná předtucha. Avšak dál jsem mlčel a jako očarovaný naslouchal.
"Dal… jsem ho k jedné ženě, o které jsem věděl, že má dobré… srdce," říkal namáhavě. "Dal jsem jí peníze a… vymazal jsem jí z paměti vzpomínku na mě."
"Vy…" zamumlal jsem. "Chcete říci, že vy… že ty…"
"Později, když jsem už věřil, že dokážu uniknout té kletbě, jsem tě, Roberte, začal hledat," šeptal Andara. Vystrčil zpod přikrývky ruku a vyhledal moji. Cítil jsem, jak je jeho dlaň teplá a houbovitá, vlhká a vůbec ne taková, jaká je na dotek lidská ruka. Bál jsem se však na ni pohlédnout.
"Neměl jsem to dělat," sípal. "Nikdy jsem tě… neměl najít, Roberte. Teď ale… musíš pokračovat… v boji. Jdi do…

Londýna. Jdi k Howardovi a… řekni mu, že tě posílá tvůj otec."
To byla jeho poslední slova. Jeho tvář se vyhladila a výraz bolesti byl v jeho rysech nahrazen zvláštním klidem.
Trvalo dlouho, než jsem si uvědomil, že držím za ruku mrtvého.
Po nějaké chvíli se Bannermann dotkl mého ramene a já vzhlédl od Andarova obličeje. Avšak sotva jsem kapitána poznával. Zmocnila se mě podivná netečnost, pocit malátnosti, po které teprve přijde skutečná bolest. Našel jsem svého otce po více než pětadvaceti letech, a v tu chvíli jsem jej zase ztratil.
Roderick Andara, mistr, byl mrtev.
Ale zatímco jsem prožíval tuto myšlenku, cítil jsem, jak se kdesi hluboko v mé duši cosi pohnulo; první, tápavé pohyby moci, která ve mně dosud dřímala a nyní se pomalu začínala probouzet.
Můj otec byl mrtev, ale čaroděj žil dál.
Protože já jsem teď čaroděj.

* * *

Vítr téměř vodorovně bičoval deštěm vodní hladinu. Na noc přitáhly od moře mraky, černá, vzdouvající se hradba, jež zcela pohltila bledý svit měsíce a proti zemi vrhala ledové dešťové přeháňky. Divoký ledový vítr se navíc ještě postaral, aby obyvatelé tohoto pruhu pobřeží docela zapomněli, že by podle kalendáře vlastně mělo být vrcholící léto a teplé noci.
Dokonce i pravidelné pleskání, se kterým se vesla nořila do vody, znělo přitlumeně a bylo pohlcováno šuměním neúnavně padajícího deště.
Steve Cranton s vyčerpaným povzdechem pustil vesla, narovnal hřbet a obě paže rozpřáhl do stran. Bolela ho záda. Skoro hodinu už veslovali dokola kolem malého, kruhového jezera a člun ztěžkl deštěm. Crantonovy nohy v černých gumových holínkách až po kotníky stály v ledové vodě a chlad dotěrně pronikal jak holínkami, tak i dvěma páry vlněných ponožek, které měl v nich. Cítil, jak mu nohy až ke kolenům docela znecitlivěly.
"Unaven?" otázal se O'Banyon tiše. "Jestli tě mám vystřídat…"
Cranton zavrtěl hlavou a opět sáhl po veslech, avšak jen na ně položil ruce, aniž by s nimi pohnul. Člun se lehce houpal na vodě a jakoby v odpověď na O'Banyonovu otázku udeřil vítr novým přívalem deště. Cranton se zachvěl, když mu voda pronikla pod jeho nepromokavý plášť a ledově studeným pramínkem stékala po šíji.
"Ne," odpověděl s malým zpožděním. "Jenom mi už začíná pomalu připadat hloupé veslovat pořád dokola a nechat se promáčet. Měli bychom toho nechat."
O'Banyon se tiše zasmál. "Máš strach," pravil.
Cranton si svého společníka vztekle změřil. Třebaže neseděli od sebe dál než na tři metry, nebyl O'Banyonův obličej víc než temná, rozmazaná skvrna na ještě temnějším pozadí jezera. Mračný příkrov byl hustý jako zeď a nepropouštěl ani nejmenší paprsek světla.
"Ne," štěkl Cranton naštvaně. "Jenom se nerad blamuji, to je vše. V Goldspie teď zřejmě všichni sedí v hospodě a mohou se nad námi utlouct smíchy."
"Máš strach," stál si na svém O'Banyon, jako by jeho poslední slova vůbec neslyšel. "Ale teď už je pozdě, milý zlatý."
Vzdychl, chvíli cosi hledal pod nepromokavým pláštěm a pak vytáhl balíček s tabákem a dýmku.
Cranton zamračeně sledoval, jak si navzdory proudům deště rozvážně nacpává dýmku, pak si z dlaní vytváří stříšku proti větru a škrtá zápalkou. Tabák sice chytl, avšak byl mokrý a tak se jenom trošku škvařil, namísto aby se pořádně rozežhnul. O'Banyon cosi zavrčel, vyklepal dýmku přes okraj člunu a znovu ji schoval. Potom vytáhl z kapsy hodinky, rozžehl druhou sirku a pokoušel se v mihotavém světle maličkého plamínku přečíst polohu ručiček.
"Za chvíli bude čas," řekl. "Půlnoc. Za malou chviličku."
"A pak se objeví, jo?" Cranton se snažil vložit do svého hlasu co možná nejvíc posměchu, avšak podtón strachu, který se vloudil do jeho slov, mu zcela zničil zamýšlený efekt. "Nestvůra z Loch Shinu – je to k smíchu! S takovými historkami tady straší děti, když nechtějí spát. Anebo si dělají blázny z naivních bláznů z města."
"Tím myslíš mě," přikývl O'Banyon. Cranton chtěl něco namítnout, ale O'Banyon ho přiměl rychlým pohybem ruky mlčet a zavrtěl hlavou. "Vůbec ti to nemám za zlé, milý zlatý. Na tvém místě bych asi smýšlel podobně. Avšak ty jsi neslyšel to co já."
"Povídačky nějakého blázna," zavrčel Cranton. "Jakou to má váhu?"
"Ale on ji popsal!" odpověděl O'Banyon s důrazem. "Popsal ji tak přesně, jak bych to já nikdy nedokázal. Tak si člověk ani nemůže vymýšlet, Steve. Já…"
Najednou někde nepříliš daleko od jejich člunu cosi plesklo o hladinu. O'Banyon rázem zmlkl, vsedě se napřímil a s přimhouřenýma očima zíral do sametové tmy, ležící na jezeře jako těžká deka. "Co to bylo?"
"Ta tvoje nestvůra," zabručel Cranton. Ale hlas se mu třásl ještě víc než předtím.
O'Banyon ho ignoroval. "Něco tu je," zamumlal. "Cítím to naprosto jasně…" Zase na chvíli hleděl upřeně na černou hladinu, pak se náhle s trhnutím obrátil a začal šermovat rukama. "Lampu!" vykřikl. "Rychle, Steve. A fotoaparát!"
Cosi lehce zavadilo o dno člunu. Cranton na okamžik ztratil rovnováhu, přepadl na úzké sedátko vepředu a vyděšeně sevřel okraj člunu. Loďka se otřásla. Byl to takový pocit, jako by se o ni otřelo cosi měkkého, poddajného – a přece příšerně silného. A opět bylo slyšet ten zvuk, jako by cosi udeřilo do vody. Vlna udeřila do člunu, rozstříkla se o jeho trup a zalila muže v něm přívalem ledové vody.
Cranton zaklel, naklonil se dopředu a zkřehlými prsty se snažil vytáhnout z vodotěsného pytle jejich výzbroj.
"Pospěš si, Steve," řekl O'Banyon netrpělivě. "Něco tu je – cítím to naprosto zřetelně."
Jezero se náhle naplnilo zvuky. V čím dál kratších intervalech narážely vlny do člunu a kdesi nalevo, kousek od nich, se

po jezeře pohybovalo cosi temného, obrovského.
"Karbidovou lampu!" dožadoval se O'Banyon netrpělivě. "Jak dlouho to ještě bude trvat?"
Cranton se napřímil s naštvaným zavrčením, podal O'Banyonovi malou lampu nezvyklého tvaru a s bušícím srdcem zíral do tmy. Také jemu se zdálo, že cosi zahlédl – ale právě že jen cosi, aniž by dokázal říci, co.
Ale ať to bylo cokoli, bylo to velké.
"Sakra, Jeffe, ztraťme se odsud," zamumlal. "Mně se to nechce líbit."
O'Banyon mírně nadzvedl skleněný cylindr lampy, roztřesenými prsty se pokusil rozškrtnout zápalku, avšak vítr mu sfoukl plamínek dřív, než jej dostal do lampy. Pohled mu stále zalétal na jezero a přisával se k tomu černému čemusi, co se zjevilo se uprostřed temnot. Člun se divoce houpal na vlnách a pomalu se začínal otáčet. Do vytí větru se vmísil nový, příšerný tón. Zvuk, jaký dosud žádný z obou mužů během svého života neslyšel: něco jako temné, nepředstavitelně namáhavé dýchání a odfrkování, ale tak mocné, že oba muži v maličké loďce strnuli hrůzou.
"Ztraťme se odsud," řekl Cranton ještě jednou. "Jeffe – prosím tě!"
Namísto odpovědi škrtl O'Banyon druhou sirkou, zaštítil plamínek dlaní a rozsvítil konečně lampu.
Cranton oslepeně zavřel oči, když náhle temnota kolem člunu prudce ustoupila bílému, nepříjemně jasnému světlu karbidové lampy. O'Banyon zamžoural, levou rukou zvedl lampy do výše hlavy, zatímco pravou různě nastavoval komplikovanou soustavu zrcadel, která zachycovala světlo a vrhala je daleko na jezero. Mihotavý, trojúhelníkový proud světla se rozlil po vodní hladině. O'Banyon zaklel, zvedl lampu trochu výš a změnil nastavení zrcadel. Trojúhelníkový světelný koberec se změnil v užší, sevřenější paprsek, dosahující na padesát i víc metrů. Kdesi na jeho konci se něco pohybovalo; něco neforemného, černého a obrovitého. Když pak světelný prst na okamžik vykouzlil z temnoty bizarní obrys a zase sklouzl dál, rozlehl se podrážděný, neuvěřitelně hluboký řev.
"Přestaň, Jeffe, prosím tě!" vydechl přiškrceně Cranton.
"Tady to je!" mumlal si O'Banyon. "Měl jsem pravdu, Steve, Truman nelhal." Obrátil se, volnou rukou chytil Crantona za límec a lampou ukazoval na jezero. "Podívej, Steve! Truman nebyl žádný blázen! Má pravdu! Ta bytost skutečně existuje! Je skutečná a…"
Cranton mu srazil ruku stranou. "Já na to kašlu!" zařval. "Chci pryč odtud, nic jiného! Sakra, Jeffe – copak to nechápeš? Ta obluda nás zabije!"
O'Banyon zmateně zamrkal. Zdálo se, že ani nepomyslil na to, že se nacházejí v nebezpečí.
Vtom člun zasáhla další, obzvlášť silná vlna, tak prudce, že jak O'Banyon, tak Cranton ztratili rovnováhu a spadli na jednu hromadu. S nadáváním se znovu vyhrabali na nohy. Člun se divoce kolíbal, ale lampa jakoby zázrakem nezhasla. Světelný paprsek, bílý jako vápno, se jako tenký, bledý prst dotkl jezera, probodl oblohu a vzápětí zase klesl k hladině.
"Proboha, Jeffe – ne!"
Crantonův výkřik utonul v příšerném, burácivém řevu. Stín na konci světelného paprsku narostl do nestvůrných rozměrů, vzepjal se jako hora černi a třpytících se šupin a mohutným skokem se vrhl směrem k oběma mužům.
Člun se vztyčil takřka kolmo. Další vlna udeřila do trupu, utrhla jedno veslo a druhé roztočila jako obušek; Cranton vykřikl, když ho kus dřeva, silný jako mužská paže, zasáhl do zátylku a opět jej srazil. Také O'Banyon zařval hrůzou, přepadl dozadu a pustil lampu. Bílé světlo ještě jednou zakroužilo nad jezerem, než lampa narazila do boku člunu a se syčením zhasla.
Avšak o zlomek vteřiny dříve, než černá noc pohltila paprsek světla, objevil se v jeho středu obrovitý, děsivý obrys…
A pak už O'Banyon nevěděl, co se vlastně stalo a v jakém pořadí. Něco udeřilo do člunu a rozdrtilo jej, jako by byl jen křehkou hračkou. O'Banyon křičel, slyšel Crantona ječet kousek od sebe, polykal vodu, když jej jakási příšerná síla odmrštila do jezera a stlačila hluboko pod hladinu. Instinktivně zadržel dech, šlapal vodu a silnými tempy se snažil doplavat co nejdál od místa, kde se člun potopil. Srdce mu divoce bušilo a kolem hrudi jakoby se mu stahovala železná obruč. Slepý strachem ještě jednou zabral, vymrštil se na hladinu a lačně nasál do plic vzduch.
Jezero kolem něho jako by vřelo. A jako by nějaký neviditelný režisér v pozadí odsunul mraky stranou, aby měla ta strašlivá scéna dostatečné osvětlení, vyklouzl z velké trojúhelníkové trhliny v mračnech měsíc a zalil jezero svým stříbrným svitem.
O'Banyon uplaval pár temp směrem ke břehu, znovu si několikrát lokl vody, když se přes něho převalila další vlna a vír za ní následující ho stáhl pod hladinu. S prskáním se však hned zase vynořil a krátce se ohlédl nazpět.
Člun zmizel. Jezero, ještě před chvílí klidné jako obrovské zrcadlo, se proměnilo ve změť zpěněných vln a zběsilého kypění. Nikde nejmenší stopy ani po Crantonovi, ani po té příšeře, která do člunu narazila a potopila jej.
O'Banyon si zhluboka vydechl, pak se zase otočil a mohutnými tempy plaval ke břehu. Voda byla ledová a on cítil, jak mu každou vteřinou ubývá sil. Když konečně dosáhl břehu porostlého plevelem, sotva mu ještě zbývalo dost sil, aby se vytáhl ven z vody.
Na okamžik zůstal šedivý Ir ležet, třásl se a srdce mu divoce bušilo. Černá mdloba se mu dralo do vědomí, již jej takřka přemáhala, v levé noze mu procitla škubavá, stále sílící bolest. Konečně se vzepřel na loktech a kolenou, odlezl kousek od vody a znovu se zhroutil. Dech se mu dral hvízdavě a nepravidelně z úst, otočil se opět na záda a pohlédl nazpět k jezeru.
Měsíc zaléval stále ještě Loch Shin bledým, strašidelným světlem. Jeho hladina se opět uklidnila, jen tu a tam na ní plavaly úlomky dřeva a části jejich výzbroje, a přesně uprostřed, tam kde se to cosi vynořilo, se na hladině objevovaly veliké třpytivé bubliny a praskaly.
O'Banyon se posadil, dlaní si zběžně přejel po obličeji a po několika vteřinách vstal. Pohledem těkal neklidně po jezeře. Voda se leskla jako olej, na okamžik měl O'Banyon pocit, jako by těsně pod hladinou zahlédl gigantický temný obrys. Ale byl to jen stín, vyvolaný hrou měsíčního svitu a mraků.
"Steve?" zvolal O'Banyon. Hlas se mu třásl a zavytí větru odpovědělo na jeho volání jako škodolibý výsměch.

Jiné odpovědi se nedočkal.
O'Banyon se nejistě rozhlížel kolem sebe. Všechno v něm křičelo, aby se prostě obrátil a prchal, co nejrychleji to půjde, pryč od tohoto strašlivého místa. Ale Steve Cranton nebyl jen jeho zaměstnanec, nýbrž i jeho přítel. Nemohl ho v tom jen tak nechat.
S roztřesenými koleny se O'Banyon vracel zpět dolů ze svahu, do kterého se předtím tak namáhavě vydrápal, zastavil se jen pár centimetrů od vody a před ústy si z dlaní utvořil jakýsi trychtýř. "Steve!" zvolal. "Tak odpověz! Kde jsi?"
Ale opět mu odpovědělo jen vytí větru. O'Banyon rozechvěle sestoupil ještě o kus níž k jezeru, až se mu nohy po kotníky zabořily pod měkkého bahna při břehu, s narůstajícím zoufalstvím se rozhlížel kolem dokola a znovu a znovu volal Crantonovo jméno.
Náhle se cosi dotklo jeho nohy. O'Banyon sebou prudce trhl, uskočil o krok zpátky a nervózně se usmál. Byla to jen holínka, kterou sem vlny přihnaly a jež se nyní houpala v příbřežním bahně.
Jen holínka…?
O'Banyon s hrůzou poznal, že to je Crantonova holínka. Deset, patnáct vteřin zíral vytřeštěnýma očima na gumovou holínku, potom si dřepl, předklonil se a roztřesenými prsty sáhl po botě.
Hned si všiml, že něco není v pořádku. Holínka byla příliš těžká a tekla z ní temná krev.
O'Banyon pronikavě zaječel, když pochopil, že Crantonova bota není prázdná…

* * *

Vůz s prudkým trhnutím zastavil. Náraz mě shodil s pramalou šetrností z mého improvizovaného slaměného lůžka, svalil jsem se na jednoho z Bannermannových námořníků a v následujících vteřinách jsme měli co dělat, abychom si rozmotali ruce a nohy. Teprve potom se mi podařilo posadit se a – stále ještě ospalý a unavený – jsem se mohl trošku rozhlédnout po okolí.
Slunce už vyšlo, což znamenalo, že jsme museli jet celou noc. Poslední, na co jsem si ještě vzpomínal, byl soumrak a chlad, který se navzdory pokročilému létu vkrádal od moře na pevninu. Musel jsem prospat nejméně deset hodin. Přesto jsem se cítil zmlácený a unavený, jako bych odpočíval jen několik minut.
"Jsme tu," pronikl do mých myšlenek hluboký hlas. Zmateně jsem vzhlédl, na okamžik jsem zíral na Bannermanna, který kvitoval můj bezradný pohled s dobráckým šklebem, a pak jsem se podíval dopředu. Náš kočí dřepěl schoulen a zabalen do půl tuctu přikrývek na úzkém kozlíku a hleděl na nás se směsicí netrpělivosti a špatně potlačovaného veselí. Nu, asi skutečně nabízíme – otrhaní a strhaní – komickou podívanou.
"Jsme tu," řekl kočí ještě jednou. Tentokrát svá slova podtrhl máchnutím ruky dopředu. Pár yardů před námi se cesta rozdělovala. Nalevo vedla zase vzhůru do drsné hornaté krajiny, kterou jsme dosud projížděli, napravo se mírně svažovala a daleko na východě bylo vidět tenkou modrou linku.
"Odtud už musíte jít dál pěšky," pokračoval kočí. "Ale není to daleko. Šest nebo sedm mil. Když se budete držet cesty, budete tak za tři hodiny v Goldspie." Zašklebil se a odhalil řadu zanedbaných žlutých zubů. Rád bych vás s sebou vzal na svůj statek, ale odtud byste se dál nedostali."
Chtěl jsem odpovědět, ale Bannermann mě nepustil ke slovu. A asi to tak bylo dobře. Byl jsem ještě jako v mrákotách a nedokázal jsem se zmoci na kloudnou myšlenku.
"Každopádně vám děkujeme, že jste nás s sebou vzal až sem, pane Muldone," řekl rychle. "Ty poslední míle už zvládneme sami." Vytáhl peněženku, otevřel ji a chtěl dát Muldonovi bankovku, ten však zavrtěl hlavou a dál jen hryzal svoji vyhaslou dýmku. Už včera večer, když jsme ho potkali, ji neměl zapálenou a já jsem si byl skoro jistý, že po celou tu dobu si ji ani jednou nenacpal.
Bannermann na něho chvíli hleděl, pak mlčky pokrčil rameny a zase peněženku schoval. Bez jakéhokoli dalšího slova se zvedl, seskočil na silnici a začal si vytřepávat slámu z oblečení. Také ostatní ho následovali jeden po druhém a nakonec jsem se vyhrabal i já a taky slezl – méně elegantně než Bannermann a jeho námořníci, abych příliš neplýtval silami – z nákladní plochy toho žebříňáku.
Muldon se na mě díval, vrtěl hlavou, ale mlčel. Jenom kolem rtů mu pohrával lehký úsměv.
"Dávejte pozor," řekl na rozloučenou. "A držte se na cestě. Jsou tu nebezpečné močály. Takže hodně štěstí." Kývl na rozloučenou, ukazováčkem si ťukl do odrbané krempy stejně odrbaného klobouku, pak se obrátil a práskl bičem. Stářím zvetšelý povoz se se skřípěním a sténáním dal do pohybu a namáhavě se počal sunout do kopce.
"Zvláštní chlapík," zamulal Bannermann a vrtěl hlavou, když byl vůz již mimo doslech. "Půl noci jsem vedle něho proseděl na kozlíku, ale neřekl víc než tři slova. Připadal jsem si, jako bych trpěl samomluvou."
"Cože…" Vyděsil jsem se, prudce jsem se k němu obrátil a ostře jsem si ho změřil pohledem. "Co jste mu vyprávěl?"
"Vyprávěl?" Bannermann se usmál. "Nic, pane Cravene," odpověděl. "Jen to, co jsme si domluvili. Myslí si, že jsme u pobřeží ztroskotali s jachtou." Jeho tvář se zachmuřila. "Musíme si o té historce ještě jednou promluvit, pane Cravene. Vůbec, ale vůbec se mi nelíbí. A každopádně nám na ni nikdo neskočí."
Jeho muži se připojili se souhlasným mručením a já jsem na poslední chvíli potlačil vzdychnutí. Nebylo to poprvé, co jsme mluvili na toto téma. Během posledních čtyřiadvaceti hodin – s výjimkou doby, co jsme se na žebříňáku kodrcali přes skotskou vysočinu – jsme prakticky nemluvili o ničem jiném. Samozřejmě by naše historka neobstála při důkladnějším vyšetřování. Úřady by si velice brzy zjistily, že jachta, se kterou jsme údajně ztroskotali asi třicet mil jižně od Durnessu, nikdy neexistovala. A nebude ani dlouho trvat a někoho v Londýně napadne, že zmizela LADY OF THE MIST. Ale snad nám naše historka dopřeje dost času, abychom se dostali do Londýna a navázali kontakt s Howardem. Ať je to už kdokoli.
"Promluvíme si o tom," řekl jsem polohlasně. "Ale ne zde, Bannermanne. A ne teď. Nejprve dojdeme do Goldspie a

najdeme si hotel. Potom si promluvíme."
"Hotel?" Bannermann se nevesele zasmál. "A čím chcete zaplatit pokoje, pane Cravene? Mám mizerné dva dolary a moji muži nemají ani penny. Musíme se obrátit na úřady, aby…"
"V Goldspie bude určitě banka," přerušil jsem ho. Jeho paličatost mi pomalu začínala jít na nervy. Muž, který tu přede mnou stál, měl už sotva co společného s Bannermannem, kterého jsem poznal na palubě LADY.
Jistěže se však muselo přihlédnout k tomu, že ztratil svoji loď a většinu svého mužstva. A to za takových okolností, které by připravili osm mužů z deseti o rozum.
"Pokusím se zpeněžit akreditiv, který… mi dal Montague," řekl jsem. Nepatrné zaváhání v mé řeči mu nemohlo ujít, ale hru neporušil. Lépe, když se Andarovo jméno ani nezmínilo.
"A když to nepůjde, pomašírujeme si to rovnou na nejbližší policejní stanici," slíbil jsem.
Bannermann stále ještě váhal, ale jeho odpor pomalu mizel. Tak jako několikrát předtím. Bylo to zvláštní – ale zdálo se, jako by jen stačilo, abych se někomu dostatečně upřeně zadíval do očí a dokázal jsem mu vnutit svoji vůli…
Rychle jsem tu myšlenku zahnal, otočil jsem se a vyrazil. Bannermann si za mými zády vyměnil pár slov se svými muži, ale po chvíli mě všichni následovali. Zpomalil jsem, aby mě nemuseli dobíhat.
Pochodovali jsme mlčky. Pokoušel jsem se podle polohy slunce určit, kolik je hodin, ale protože takovéto věci příliš neovládám, brzy jsem to vzdal. Bylo ráno, druhé ráno po našem příjezdu do Anglie a za pár hodin budeme zase spát v pořádných postelích, bezpečni před nočními útoky kdovíjakých pravěkých nestvůr či pomstychtivých čarodějů…
Bannermann se několika rychlými kroky dostal až na moji úroveň, avšak neřekl nic, nýbrž jen mlčky kráčel vedle mě.
Procházeli jsme zvláštní strohou krajinou. Když jsem opouštěl New York, neměl jsem o Anglii žádnou určitější představu – ale tato chudá krajina, s nikdy neustávajícím větrem a onou sotva slovy popsatelnou prázdnotou, mě přece jen překvapila. Toto každopádně nebyla ta Anglie, o které mi vyprávěl můj otec.
Ale konečně naším cílem nebyla severní vysočina, nýbrž Londýn. A už to hraničilo téměř se zázrakem, že jsme se dostali živi na břeh.
Uplynula hodina, pak dvě. Stezka se vinula v zdánlivě nesmyslných zákrutách a kličkách dolů z kopce a modrý pás pobřeží se k nám pomalu přibližoval. Čím více jsme se přibližovali k městu, tím jsem se cítil sklíčenější. Snad přece jen nebyly Bannermannovy obavy tak bezpředmětné, jak jsem si chtěl namluvit. Budou se nás ptát, proč jsme nešli do Durnessu, vzdáleného sotva pět mil od místa, kde se rozbila naše loď. Namísto toho jsme přešli celou tuto severní část britského ostrova (jenž na tomto místě ovšem neměří víc než čtyřicet mil) a nyní jsme dosáhli až protilehlého pobřeží.
Co odpovím, až mi někdo položí tuto otázku? Že naším jediným přáním bylo co možná nejrychleji utéct co možná nejdál od pobřeží, od moře a od obludy, číhající na nás na jeho dně? To sotva.
Bannermann se dotkl mé paže a vytrhl mě ze zamyšlení. Podíval jsem se na něho s otázkou v očích, ale Bannermann nehleděl na mě, nýbrž kamsi mimo mě k jihu. Sledoval jsem jeho pohled.
Téměř paralelně s místem, na kterém jsme se nacházeli a méně než na vzdálenost půl míle od cesty, leželo malé kruhové jezero. V jasném světle dopoledního slunce se třpytilo jako obrovská stříbrná mince, kterou nějaký rozpustilý obr pohodil mezi kopce, a kruh svěže zelených keřů a stromového porostu na jeho březích se příjemně vyjímal na pozadí strohého vřesoviště.
"Jezero," řekl Bannermann poněkud zbytečně. "Co vy na to, kdybychom k němu sešli a chvíli si tam odpočinuli?"
Chtěl jsem mu odporovat, ale pohled na tváře mužů, kteří nás doprovázeli, mě rázem umlčel. Až dosud jsem si myslel, že jsem jediný unavený a zničený, ale nebylo tomu tak. My všichni jsme byli se silami u konce. A nehrálo žádnou roli, jestliže přijdeme do Goldspie o půlhodiny dřív nebo později. A tak jsem jen mlčky přikývl.
Bannermann svým mužům beze slov pokynul. Sešli jsme ze silnice a nabrali jsme směr v pravém úhlu na ni, přímo k jezeru. Chůze po hrbolaté, neupravené půdě byla méně namáhavá, než jsem čekal, takže nám stačilo sotva deset minut a byli jsme u jezera.
Okamžitě mě zaujalo, jaké je tu ticho. Jestliže až dosud nás doprovázela monotónní píseň větru, tu a tam cvrlikání nějakého toho ptáčka, zašustění či zadupání ve křoví, nyní jako bychom se pohybovali oblastí absolutního mlčení. Dokonce i zvuk větru byl o to tišší a neskutečnější, čím víc jsme se přibližovali k jezeru…
Zahnal jsem i tyto myšlenky a přinutil jsem se soustředit na své okolí. Byl jsem nervózní a podrážděný, nic jiného.
Bok po boku s Bannermannem jsem došel až k jezeru, s rozpaženýma rukama jsem se snažil udržet rovnováhu, zatímco jsme sestupovali po nevysokém, avšak přece jen dosti strmém svahu dolů. Náhle jsem si znovu uvědomil, jak jsem unavený.
"To je určitě Loch Shin," zabručel Bannermann polohlasně. "Myslel jsem, že je větší."
"Loch co?" zeptal jsem se.
Bannermann se pousmál. "Loch Shin,"opakoval. "Místní nazývají tato malá jezera ‚loch'." Na chvíli se odmlčel a usmíval se stále víc a víc, dokud se mi nevrátil poněkud inteligentnější výraz.
"Ten název není zase tak nevhodný, jak byste si mohl myslet, Cravene," řekl. "Strčte do vody ruku."
Na okamžik jsem zaváhal, ale pak jsem pokrčil rameny a ponořil levou ruku až po loket do nehybně stojaté vody jezera. Ovšem právě tak rychle jsem ji zase vytáhl. Voda byla víc než studená. Byla ledová.
Bannermannův úsměv se roztáhl ještě víc. "Je to opravdu ‚lochna'," pravil. "Nejméně pětkrát tak hluboká jak široká."
"Asi toho o této krajině dost víte, co?" otázal jsem se.
Bannermann přikývl, potom si lehl na záda a ruce zkřížil za hlavou. "Narodil jsem se tu," odpověděl. "Ne tady v Goldspie, ale ve Skotsku. V Aberdeenu. Znáte Aberdeen?"
Zavrtěl jsem hlavou a Bannermann po chvíli pokračoval: "Přístavní město, ani ne sto mil odsud. Není nutné ho znát. Možná dokonce," dodal s těžko definovatelným úsměvem, "je lepší nikdy o něm neslyšet."
"Proto jste tedy šel na moře," usoudil jsem. "Protože jste vyrostl v přístavním městě?"

"Blbost," odpověděl Bannermann. "Stal jste se vy snad koněm jen proto, že jste se narodil na Divokém západě? Nikdy jsem nechtěl být námořníkem." Opřel se o lokty a jaksi podivně si mě změřil: "Mám vám prozradit tajemství, Cravene? Nenávidím moře. Od první chvíle jsem ho nenáviděl, a po celá ta léta se na tom nic nezměnilo. Moře mi zabilo otce, pohltilo mého bratra a nyní si vzalo i moji loď a moji posádku. Mám ho snad pro to milovat?"
"Bannermanne, to nebylo moře," řekl jsem tlumeně. "To byl Yog-Sothoth a…"
"Na tom nezáleží," přerušil mě. Hlas se mu třásl. "Nestalo by se to, kdybychom nebyli venku na moři."
"Nebo kdybychom nepřišli na palubu vaší lodi – Andara a já," dodal jsem. "Klidně to řekněte, Bannermanne. Nemohu vám to zazlívat."
Bannermann hlasitě nasál vzduch. Ale k odpovědi se už nedostal. Náhle se na druhé straně náspu ozvalo pronikavé zaječení, následované vzrušenými hlasy a dupotem mnoha nohou.
Bannermann i já jsme vyskočili skoro současně. Spíš po rukou a po kolenou, než na nohou jsme vyběhli nahoru na násep, pak jsme se napřímili – a v úžasu jsme zůstali stát jako přibití.
Tři Bannermannovi námořníci se snažili ze všech sil přeprat jakéhosi muže, který se jim zuřivě bránil. Čtvrtý námořník se staral o posledního z našeho malého stádečka, jenž seděl na zemi a tisknul si ruku k hlavě zalité krví.
"Forde!" ozval se Bannermann. "Co je vám?"
Oslovený neodpověděl, avšak muž, který klečel vedle něho, zvedl hlavu. "Je oukej, kapitáne. Je to jen škrábanec."
"Co se stalo?" vyštěkl Bannermann. Najednou to byl zase ten chlapík, jak jsem ho poznal.
"To taky nevím," odpověděl námořník. "Tamhleten chlap…" A hlavou pokynul směrem k neznámému, který stále ještě ze všech sil odolával přesile tří námořníků. A podle toho, jak vypadal, jeho šance nebyly nejhorší. "Ten pobuda najednou vyskočil z křoví a přetáhl Forda po hlavě. Nemám tušení, proč."
Bannermann svraštil čelo, pak ještě chvíli zůstal nehnutě stát, až nakonec zamířil k zápasícím. Ale dokonce i ve čtyřech měli co dělat, aby toho muže zkrotili.
"Obraťte ho!" funěl Bannermann. "Na můj povel. Jedna… dva… Teď!"
Jediným silným trhnutím smýkli námořníci se zuřivcem, obrátili ho na břicho a vší silou ho přitiskli k zemi.
"Cravene!" zavelel Bannermann. "Spoutejte mu ruce, rychle!"
Dva z jeho lidí zkroutili neznámému ruce za záda, zatímco Bannermann a třetí námořník mu seděli každý na jedné noze a snažili se ho udržet na zemi. Potřebovali k tomu vyvinout veškerou svou sílu.
"Sakra, Cravene – přestaňte chytat lelky a dělejte konečně, co říkám!" supěl Bannermann.
Konečně jsem se probral ze své strnulosti a přiběhl k nim. Protože jsem neměl po ruce žádný provaz, rozepnul jsem svůj pásek, svázal jím zuřivci zápěstí a pak jsem se rozhlížel po něčem, čím bych mu mohl svázat ještě nohy. Bannermann si rozvázal nákrční šátek a podal mi ho. Sáhl jsem po něm a svázal jím muži nohy v kotnících, jak jsem mohl nejpevněji – a pak jsem rychle uskočil do bezpečí, když ho Bannermann a další tři námořníci najednou pustili.
Muž řval. Jeho tělo se napnulo jako ocelové péro, zdánlivě neproveditelným obratem se vymrštilo vzhůru a s bolestivou prudkostí zase dopadlo tvrdě na zem.
"Sakra, tomu chlapovi muselo úplně přeskočit!" těžce oddechoval Bannermann. "Co se s ním děje?"
Pak začal neznámý mluvit, avšak jeho slova byla naprosto nesrozumitelná, v podstatě to bylo jen chroptění a supění, do kterého se jen tu a tam připletl nějaký alespoň trošku lidštější zvuk. U úst se mu objevila pěna. Z očí jako by mu šlehaly plameny.
"Jsem přesvědčen, že je opravdu šílený," zamumlal jsem. "Podívejte se, Bannermanne, na ty jeho oči. To jsou oči šílence!"
Bannermann přikývl. Byl to přerývaný, unavený pohyb. Náhle měl v obličeji zase tu starou hrůzu a když se ohlédl, měl pohled štvané zvěře, kterou má lovec na mušce.
Váhavě jsem prošel kolem něho a přiblížil se ke spoutanému, avšak zůstal jsem stát dostatečně daleko od něho. I když byl svázaný, neměl jsem žádnou chuť nechat se zasáhnout jeho nohama. Bezpochyby dostatečně nám předvedl, že když se říká, že blázni vládnou nadlidskou silou, není to jen hloupé plácání do větru.
Na vzdálenost dvou kroků od něho jsem si přidřepl. "Slyšíte mě?" zeptal jsem se.
Cosi se v jeho pohledu mihlo. Prudce škubl hlavou a na půl vteřiny přestal zuřit a vyrážet neartikulované skřeky. Jeho pohled se vyjasnil. Avšak ten okamžik pominul stejně rychle, jako přišel. Vzápětí se muž zase rozeřval a znovu se svíjel jako červ.
"Slyšíte mě?" zeptal jsem se ještě jednou. Tentokrát nijak nereagoval, a přece jsem si byl jistý, že mým slovům rozuměl.
"Poslyšte," řekl jsem, velmi pomalu a s přehnaným důrazem na každou slabiku, aby byl schopen pochopit každé slovo. "Nevíme, kdo jste, a taky nevíme, proč jste napadl našeho muže. Ale nejsme vaši nepřátelé. Jsme tady cizí a hledáme jenom pomoc."
"Vrazi," zasípal muž. "Jste… zatracená banda vrahů… Vy všichni. Všichni. Všichni z Goldspie."
Bannermann sebou vystrašeně trhl a chtěl něco říct, ale já jsem ho rychlým pohybem přiměl mlčet. "My nejsme z Goldspie," řekl jsem. "Jsme tu cizí, věřte nám."
"Vy… jste vrazi!" sípěl neznámý. Pěna v koutku jeho úst najednou zrudla. Musel se při svém běsnění kousnout do jazyka. "Vy jste to věděli!" vyrážel ze sebe. "Věděli jste to. Vy jste… chtěli, aby nás to zabilo. Vy jste to chtěli! Jste vinni."
"Co jsme chtěli?" otázal jsem se naléhavě.
Odpovědí mi však bylo jen hysterické ječeni. "Ta bestie!" sípal. "Vy… vy jste to věděli. Vy jste věděli, že… přijde. Že o půlnoci přijde. Vy jste to věděli, ale nevarovali jste nás. Vy jste vinni Stevovou smrtí! Ta bestie…" Zajíkl se, pak přešel do nesouvislého řevu a nakonec se vrátil zpět k neartikulovaným zvukům.
Bannermann se dotkl mého ramene. "Cravene, to nemá cenu," řekl. "Ten chlap mluví naprosté nesmysly, to jste ještě

nepoznal?"
Ještě chvíli jsem zíral na našeho zajatce, ale pak jsem se s odevzdaným povzdechem zvedl a ustoupil o krok zpátky.
"Jste si tím jistý?"
Bannermann překvapeně vytřeštil oči. "Vy ne?" zeptal se. "Jaká bestie by tu tak mohla tropit neplechu?" Pokusil se zasmát, ale příliš se mu to nepodařilo.
"To nevím," zamumlal jsem nerozhodně. Cítil jsem se zmatený a bezradný, jako nikdy předtím. "Vím jen, že…"
"Že co?" otázal se Bannermann nedůvěřivě, když jsem se odmlčel.
"Přece jsem vám už říkal, že pokaždé vím naprosto jistě, jestli někdo říká pravdu, anebo lže," odpověděl jsem.
Bannermann mlčky přikývl.
"Možná, že u šílenců tento můj dar nefunguje," mumlal jsem. "Ale mohl bych vám s jistotou říct, Bannermanne, že tento muž nelže."
"To taky vůbec netvrdím," odpověděl Bannermann bez pohnutí. "On tomu taky naprosto věří. Řekl vám přesně to, co je pro něho absolutní pravda. Ten muž je šílený."
"To je sice, kapitáne, pravda, ale…"
Náhle jsem zmlkl uprostřed věty, neboť jsem uviděl, jak se Bannermannovy oči rozšířily hrůzou, prudce jsem se obrátil a rovněž jsem strnul.
Náš zajatec přestal řvát, avšak stále se ještě marně snažil rozervat pouta, převaloval se a mrskal sebou vší silou. Přitom mu z kapsy vypadlo cosi malého, zabaleného do bílého kapesníku, odvalilo se to stranou a přitom se rozbalilo. V první chvíli jsem se zdráhal poznat tu červenobílou věc, která přede mnou ležela.
Ale jen v první chvíli. Konečně člověk nemůže neustále zavírat před pravdou oči.
Předmět, který muži vyklouzl z kapsy, byla ruka.
Lidská ruka.

* * *

"On žije!" zaburácel hlas. Náhle se objevil v malé místnůstce s nepředvídatelností letní bouřky a právě tak silný. Skleničky na tmavohnědé nástěnné polici se při zvuku hlasu roztřásly a dokonce i plameny v krbu jako by se bázlivě přikrčily.
Muž, sedící v hnědém koženém křesle s vysokým opěradlem, sebou škubl, jako by dostal ránu bičem. Věděl, že ten hlas přijde. Vždycky to věděl dopředu. Avšak to mu nic neubíralo na hrůznosti.
"On žije!" opakoval hlas. "Žije a ví všechno. Selhal jsi!"
"Ale on… nikdo mu neuvěří," koktal muž. Rty měl vzrušením suché a rozpraskané, ruce zarýval do kožených lenochů tak hluboko, až mu zpod nehtů začínala téct krev. Pohled strnule upíral do zavřeného okna. Předtím zavřel okenice a zatáhl závěsy, aby ani paprsek slunce nepronikl dovnitř. A přece byl pokoj plný mihotavého světla. Zeleného světla.
To světlo nepocházelo ani od plamenů, praskajících v krbu, ani od petrolejové lampy, stojící na stole, nýbrž bylo to příšerné zelené světlo, provázející každý příchod hlasu.
Jednou se pokusil nahlédnout do srdce této záře, před deseti nebo dvanácti lety. Na celé týdny ho oslepila, a když se mu pak zrak navrátil, nikdy se nepokoušel přijít na kloub tajemství světla a hlasu. Pochopil varování.
"Nikdo mu nebude věřit," řekl ještě jednou. "Budou ho považovat za šílence a zavřou ho do blázince, právě jako ty druhé."
"Blázne!" zasyčel hlas. "Proč jsem ti dal moc nad lidmi v tomto městě? Proč jsem ti dal moc nad tou bestií, co myslíš?"
Muž polkl. V hlasu se objevil nový, agresivní tón, jakého si u něho dosud nikdy nevšiml. Tón, který mu naháněl strach.
"Já jsem… ti vždycky sloužil věrně," vykoktal. "A já…"
"A měl z toho prospěch, co?" přerušil ho hlas. "Čtrnáct let jsi profitoval z našeho spojenectví. Nyní nastává čas, kdy také ty naplníš svou část dohody. O'Banyonova smrt patří k tomu."
"Já ho mám… zabít?" vydechl muž těžce.
Na minutu nebo dvě se hlas odmlčel. "Ano," řekl potom. "Ale nejen jeho. Neboť již není sám. Jsou s ním ještě nějací cizinci."
Muž se zhrozil. "Cizinci?"
"Je to sedm mužů, kteří přišli přes oceán. Odstraň je."
"Všechny? Já mám…" Muž se zajíkl, hlasitě se nadechl a teprve po dosti velké pauze pokračoval. "Nemůžeš ode mě požadovat, abych zabil sedm lidí. Osm, když počítám i O'Banyona. Nejsem vrah."
Hlas se zasmál a zelené světlo zaplanulo ještě jasněji. Ozval se pronikavý syčivý zvuk. "Ty že nejsi vrah? Kolik nevinných jsi za posledních čtrnáct let obětoval té bestii?"
"To bylo něco jiného. Musel jsem to dělat, protože to bylo součástí smlouvy."
"A právě tak je součástí smlouvy i poslouchat mě, ty blázne. Proč jsem ti asi dal takovou moc? Abys ji mohl využívat ve svůj prospěch, ale nic nemusel dělat, když já potřebuji pomoc?"
Muž mlčel. Tuto otázku si už nesčetněkrát položil sám, ale dosud na ni nenašel žádnou odpověď. Právě tak jako na otázku, jestli v tomto obchodu nebude nakonec on tím, kdo prodělá.
Možná mu teprve teď bude předložen účet.
"Zabiješ je," pokračoval hlas.
Tentokrát už muž neodporoval, nýbrž jen poslušně sklonil hlavu…

* * *

Bylo poledne, když jsme dorazili do vesnice a hodiny odtloukly téměř tři, když jsme našeho zajatce konečně předali policii a odpověděli na všechny otázky místního konstábla. Každopádně byl prozatím spokojený. Avšak na sto procent mi historku, kterou jsem mu povídal, přece jen nevěřil, to bych musel cítit, i kdybych nebyl synem čaroděje. Přitom byl konstábl Donhill docela přístupný člověk, bohužel však taky dost natvrdlý. A jak už tomu u lidí, kterým Bůh nenadělil právě nad míru inteligence, bývá, končila jeho přístupnost právě v tom bodě, kde přestával chápat, co se po něm chce.
A tato meta byla u konstábla Donhilla velice nízko.
Když jsme s Bannermannem vycházeli ze strážnice, cítil jsem se naprosto vyčerpaný. O'Banyon dostal pevná pouta na ruce i na nohy a navíc byl v jediné Donhillově cele přivázán k lůžku, aby nezačal zase zuřit a sám sebe neporanil. Tak jsme se dozvěděli alespoň jméno tohoto nedobrovolného průvodce na naší cestě, ale víc ne. Zdálo se, že konstábl Donhill věděl docela přesně, co je ten O'Banyon zač a co tam venku u jezera hledal, avšak mlčel jako ryba, a cosi mě varovalo, abych neměl příliš zvědavé otázky. Donhill byl přívětivý muž, ale pod tenkou slupkou se skrývala hluboko usazená nedůvěra vůči všem cizincům. To jsem cítil.
Když jsme vyšli ze strážnice a popošli po široké nedlážděné hlavní ulici asi o dva bloky k jihu, zůstal jsem stát. Moře už odtud nebylo vůbec vidět, avšak stále jsem ho cítil. Vlahá vůně slané vody se skoro nepostřehnutelně vznášela v teple letního odpoledne, a když se člověk pozorně zaposlouchal, mohl dokonce slyšet šumění příboje. Městečko Goldspie se rozkládalo na břehu úzké říčky, jejíž jméno jsem nezaznamenal, ale nacházelo se v údolí, což znemožňovalo volný výhled na moře.
"Co je s vámi?" zeptal se mě Bannermann, když jsem se zastavil. Muži šli napřed, aby si najali pokoje v jediném místním hotelu, a po tom všem, co jsme spolu zažili, bych ani Bannermannovi nemohl zazlívat, jestli taky už toužil po teplém jídle a čisté posteli.
"Jděte klidně napřed, kapitáne," řekl jsem vyhýbavě. "Přijdu za pár minut."
Bannermann se na mě zamračeně podíval, a tak jsem rychle dodal: "Chci jít ještě do banky, než zavřou. Bylo by přece trapné, kdybychom v hotelu nemohli zaplatit ani večeři, nebo ne?"
Ve skutečnosti to byla jenom výmluva. Chtěl jsem být sám. Potřeboval jsem tento čas, jen pár minut, abych si srovnal myšlenky a uklidnil se. Už u jezera mi bylo nějak divně a teď, po rozhovoru s Donhillem, jsem se cítil ještě zmatenější než předtím. Mnohokrát jako by se nadání, které jsem zdědil po otci, měnilo v kletbu.
"Mám vás doprovodit?" nabídl se Bannermann. "Znám zvyklosti zdejších lidí lépe než vy."
Usmál jsem se. "Věřím, že na to, abych dokázal zpeněžit akreditiv, mám vlastních sil dost, kapitáne. Klidně se vraťte do hotelu. A dejte si nějaké dobré sherry na moje zdraví."
Bannermann se na mě podíval způsobem, který prozrazoval, že prohlédl mé skutečné důvody. Ale přesto přikývl a rychlými kroky odkráčel zaprášenou ulicí.
Díval jsem se za ním, dokud nezmizel ve vchodu do hotelu, pak jsem se obrátil a vydal jsem se – podstatně pomaleji než on – opačným směrem. Banka byla až na zadním konci ulice, ani ne dvě stě kroků odtud, ale já tam nikterak nepospíchal.
V tomto městě něco nebylo v pořádku.
Nedokázal bych říct co, ani co mě přivedlo na tuto myšlenku – ale prostě jsem cítil, že Goldspie není jen takové malé rybářské hnízdo, jakým se dělá. Muži a ženy, kteří mě potkávali, mi připadali docela normální a udivené – občas až vyloženě nepřátelské pohledy, jimiž si mě měřili, platily mnohem víc mému potrhanému a špinavému oblečení, než mně samotnému.
A přece… toto město skrývalo tajemství. Tajemství, které nějak – zatím jsem ještě nedovedl přesněji definovat jak – souviselo s O'Banyonem a jeho mrtvým kamarádem.
Došel jsem až k bance, vstoupil jsem do haly a chvíli jsem se zvědavě rozhlížel kolem sebe. Byl jsem jediný zákazník a z překvapeného pohledu pokladníka za přepážkou se dalo usuzovat, že v tuto dobu by ani nikoho neočekával.
Výraz zděšení v jeho očích se proměňoval postupně ve výraz překvapení, blahosklonnosti a nejistoty (právě v tomto pořadí), a právě se pohyboval někde uprostřed této stupnice, když jsem odměřeným krokem přistoupil až k přepážce a zastavil před ním. Muž bezděky ustoupil od svého pultu krok zpět a já v poslední chvíli potlačil pobavený smích. Pravděpodobně předpokládal, že chci žebrat – anebo přepadnout banku – a pravděpodobně už horečně přemýšlel, jak se co nejelegantněji vyrovnat s oběma eventualitami.
Nemohl jsem mu jeho pocity zazlívat, stačilo se podívat na můj zevnějšek. Mé oblečení sice během uplynulých čtyřiadvaceti hodin uschlo, avšak přece jen pořád vypadalo jako oblečení, ve kterém jsme spadli do vody, byli otloukáni o skalní útesy a nakonec se vlekli pár tuctů kroků po písečné pláži. A právě tak i můj obličej a vlasy přímo volaly po co nejbližším setkání s vodou.
Na okamžik jsem upřel na pokladníka pronikavý pohled, pak jsem s významně pomalým gestem položil před něho na přepážku černou aktovku, kterou Andara jako jediný kus ze své výbavy zachránil z potápějící se lodi, a rozepnul jsem přezky. Pokladník zbledl ještě o trošku víc. Pohled zabodl do tašky. Pravděpodobně přemýšlel, jaký druh zbraně v ní mohu mít schovaný.
"Čím… vám mohu posloužit, pane?" vykoktal. Jeho hlas byl spíš jen chraplavý šepot. Na krku mu pulsovala tepna v divokém rytmu úderů srdce.
"Penězi," odpověděl jsem s úsměvem. Ubožák zbledl ještě víc a nyní se už naprosto nepokrytě rozhlížel, kudy uprchnout. Ale jako by nebyl schopen pohnout se o jediný centimetr z místa.
Pomalu jsem otevřel aktovku, vyndal jsem svazek akreditivů, zabalený do nepromokavého povoskovaného plátna a vybral jsem z nich tři, vystavené na moje jméno. Dva z nich byly na pět tisíc liber, třetí na pět set. Můj otec musel

předvídat, že se mohu dostat do banky, která by musela před výzvou k vyplacení pěti tisíc liber šterlinků kapitulovat. Přisunul jsem jeden akreditiv muži přes pult, ostatní jsem znovu pečlivě zabalil a zavřel do aktovky. Pokladník roztřesenými prsty sáhl po listině, vrhl na ni zběžný pohled a pak zůstal opět zírat na mě. Výraz jeho obličeje byl nepopsatelný. Vychutnával jsem ten okamžik plnými doušky.
"To…é…"
"Něco snad není v pořádku?" otázal jsem se, snaže se být co nejpřívětivější. "Mohu se legitimovat, jde-li vám o to."
"Ne… samozřejmě ne, pane," odpověděl pokladník. "To jenom…"
"Lidé s takovými akreditivy nevypadají většinou jako teď já, já vím," vzdychl jsem. "Když se člověk na mě podívá, hned ho napadne, že je asi nemám moc dlouho." Vytáhl jsem z kapsy náprsní tašku, podal jsem mu svůj pas a počkal, až si porovná mé jméno s tím na akreditivu.
"Jak… si přejete ty peníze vyplatit, pane?" zeptal se, stále se ještě zajíkaje a celý nejistý, i když nyní už zjevně z jiných důvodů.
"V drobných," odpověděl jsem. "Musím si obstarat pár věcí. Například nový oblek. Mohl byste mi snad doporučit tady v okolí nějakého dobrého krejčího?"
Pokladník zavrtěl hlavou, zatímco začal na pult sázet přede mě malé úhledné balíčky jednolibrových a pětilibrových bankovek. "Obávám se, že krejčího v Goldspie nenajdete," odpověděl. "Ale můžete si zajít k Leymanovi."
"Leymanovi?"
"Má obchod na druhé straně ulice. Je to nejlepší místní obchod. A jediný," dodal po krátkém váhání.
Za mnou se ozvaly kroky. A přece jsem si byl jistý, že jsem neslyšel otevřít dveře.
"Jsem si jistý, že u něho najdete něco, co se vám bude hodit," pokračoval pokladník, který se najednou překvapivě rozpovídal. "Má velký výběr obleků a šatů. Většinu dováží přímo z Londýna, víte?"
Kroky se přibližovaly. Zněly poněkud těžkopádně; takové ťapavé dusání. Ne jako kroky normálního člověka. V podstatě vůbec ne jako lidské kroky…
Vší silou jsem se vzepřel pokušení obrátit se. Jestli za mnou někdo stojí – a jestli tam někdo je, pak rozhodně ne s přátelskými úmysly – mohlo by ho to jen vyprovokovat k útoku.
"Taky budu muset poslat telegram," pokračoval jsem s předstíranou lhostejností. Pohledem jsem nenápadně pozoroval zeď za pokladníkovými zády. Sluneční světlo padalo do místnosti oknem přímo za mými zády a naše dva stíny se zřetelně rýsovaly na bílé omítce.
A jen naše stíny! Žádný třetí.
"To můžete na poště, pane. Ale bojím se, že dnes už bude pozdě. Tady se pošta zavírá už v poledne. Goldspie je malá obec, chápete?"
Kroky se již docela přiblížily, a najednou se mi zdálo, jako bych ucítil slabý, trochu nasládlý pach. Něco jako hnilobný zápach, smíšený se slanou vodou, pachem chaluh a ještě čehosi jiného, nedefinovatelného. A citelně se ochladilo.
Vlastně ještě o něco rychleji, než jsem chtěl, jsem shrábl peníze, většinu jsem shrnul do aktovky a zbytek jsem si narychlo nacpal do kapes.
Vzápětí jsem se vrhl stranou, prostě jen tak, bez jakéhokoli předchozího náznaku a aniž bych dal hnutím brvou najevo, že jsem postřehl nebezpečí.
Dopadl jsem na rameno, převalil jsem se a jediným pružným skokem jsem byl opět na nohou. Bleskurychle jsem ustoupil o několik kroků zpět, postavil se do rohu, kde jsem měl krytá záda a lehce předkloněn a rozkročen jsem zůstal stát. Levačkou jsem držel před sebou aktovku jako štít, zatímco pravačkou jsem bleskurychle stiskl stříbrnou hlavici své špacírky. Fleret ukrytý v ní mi jako sám od sebe skočil do ruky. Ocel, ostrá jako břitva, mi rázem poskytla ochranu blýskavé smrtící bariéry.
Nebylo tu však nic, před čím bych se mohl bránit.
Úřadovna byla stejně jako předtím prázdná. Jediné živé bytosti uvnitř jsme byli já a pokladník.
Pokladník na mě nyní zíral nevěřícně vytřeštěnýma očima a nebyl schopen ze sebe dostat jediné slovo. Jeho pohled těkal od místa, kde jsem stál ještě před chviličkou, ke mně a zase zpět.
"Pane…," řekl nejistě, "mohl bych se vás zeptat…"
Ignoroval jsem ho, napjatě jsem naslouchal a nosem nasával vzduch. Kroky zmizely, v tu chvíli, kdy jsem se vrhl na zem. Ten zvláštní pach byl stále ještě ve vzduchu, ale ne už víc než jen jako slabý nádech pachu původního. Ne – opět jsme byli sami. Ať už se ke mně plížilo cokoli, bylo to pryč.
"Zdálo se mi, že… slyším kroky," odpověděl jsem vyhýbavě. "Za sebou."
"Kroky? Zde?" Výraz pokladníkovy tváře se znovu změnil. Teď mě už asi měl za naprostého cvoka. Avšak já jsem učinil zkušenost, že nejlepší lži jsou ty, které se pohybují téměř na hranici pravdy.
"Člověk musí být opatrný, víte?" řekl jsem s úsměvem. "Konec konců, mám u sebe dost peněz." Pomalu jsem sklonil fleret, zastrčil ho zpět do pochvy a znovu našrouboval hlavici. Můj otec nosíval tuto hůl za pasem a já jsem na její praktické použití měl víc než pouhou vzpomínku. Zbraň měla jistou konstrukční vadu. V případě nouze se dala bleskurychle vytasit, ale zastrčit ji zpět byla věc skoro nemožná. Potřeboval jsem k tomu celé tři minuty, ještě jsem se přitom řízl do palce a zlomil si nehet, čímž jsem se v očích pokladníka zřejmě s konečnou platností degradoval na totálního blbce.
Konečně zbraň zmizela pod mým pláštěm. Pokladník mě přitom sledoval s kamennou tváří, ale popravdě řečeno nebylo těžké uhodnout, co se mu honí v hlavě. Co nejrychleji to šlo, jsem posbíral bankovky, které se mi při skoku vysypaly z kapsy, naškrabal jsem své jméno na potvrzenku a spěchal z banky pryč.
Když jsem zase stál na ulici, pocítil jsem, jak zatuchlý a špatný byl v bance vzduch. Několikrát jsem se zhluboka nadechl, popošel několik kroků od její dřevěné budovy a pak jsem se obrátil.

Na okamžik se mi zdálo, jako bych za oknem zahlédl mihnout se rychlý pohyb. Ale dojem byl tak neurčitý, že jsem si nemohl být zcela jistý, a všechno, co jsem ve vysokém, částečně pomalovaném okně mohl vidět, byl jen můj vlastní vyděšený zrcadlový odraz.
Zavrtěl jsem hlavou, nervózně jsem si přejel hřbetem ruky přes oči a znovu jsem se otočil; možná až trochu příliš rychle, jak jsem si uvědomil.
Šel jsem dál, zvědavě jsem se rozhlížel kolem sebe a pak jsem objevil na druhé straně ulice krám, o kterém mluvil bankovní úředník. Byl překvapivě velký. Jeho výklad byl nacpán vším možným zbožím a nade dveřmi se houpala úhledně namalovaná tabulka s nápisem:
Leyman – koloniální zboží všeho druhu
Stále ještě jsem váhal. Všechno mě pobízelo k tomu, abych se vrátil hned do hotelu za Bannermannem. Avšak na druhé straně jsem potřeboval nové šaty – nemohl jsem očekávat, že se ke mně lidé budou chovat slušně, když tu budu pobíhat jako nějaký vandrák – a navíc se ještě chovat jako blázen.
Aktovku jsem těsně sevřel pod levým podpažděm, vstoupil jsem do krámu, pečlivě za sebou zavřel dveře a rozhlédl se kolem sebe.
Navzdory výloze, dosahující až ke stropu a zabírající větší část dvou ze čtyř stěn, byla místnost osvětlena jen nedostatečně. Okna byla téměř do posledního palce zakryta zbožím, navíc strašlivě špinavá.
Stejně jako banka byl i krám prázdný, což mohlo mít příčinu v denní době, ale přesto mě to vzhledem k jeho velikosti, jakož i té okolnosti, že to byl zde vlastně jediný obchod, přece jen poněkud udivilo.
Čekal jsem.
Po chvíli se ozvaly na patře nade mnou kroky, pak jako by kdosi klopýtl na schodech, krátce nato se otevřela úzká dvířka v zadní části krámu a Leyman vstoupil do místnosti. Alespoň jsem se domníval, že to je on.
Došel až ke mně, na dva kroky ode mě se zastavil a na okamžik si mě prohlížel s takřka nestydatou otevřeností. Potom vykouzlil na své tučné tváři profesionální úsměv. "Co pro vás mohu udělat, pane?" otázal se.
"Já… potřebuji nový oblek," odpověděl jsem. "A vlastně i nový plášť."
Leyman si mě znovu změřil pohledem, kterým jako by současně odhadoval moji velikost i finanční poměry. Zřejmě ani s jedním z toho nebyl spokojen.
"I když mi to asi budete mít za zlé, pane," začal opatrně, "téměř bych řekl, že potřebujete nové úplně všechno. Ale nebude to nejlevnější."
Přikývl jsem, s přehnaně ledabylým gestem jsem sáhl do kapsy a rozložil před něho na stůl hrst zmačkaných pětilibrovek. "Stačí?"
Výraz Leymanova obličeje se proměnil okamžitě. "Ale samozřejmě, pane," řekl rychle. "Jaký druh oblečení…"
"Něco prostého," přerušil jsem ho. "Už zítra cestuji dále a zamýšlím se až v Londýně jaksepatří obléknout."
"Tedy něco praktického na cesty," přikývl Leyman již znatelně chladněji. Zaregistroval mé rýpnutí. "Myslím, že tu pro vás budu něco mít."
Zaváhal, skousl si dolní ret a pátravě se rozhlédl kolem. Pak přistoupil k jednomu regálu, chvíli se v něm přehraboval, přičemž si ustavičně sám pro sebe cosi brblal, až se na konec vrátil s náručí plnou košil, kalhot a spodního prádla.
"Svrchníky a pláště mám nahoře, pane," vysvětloval, zatímco mi bez dlouhých cavyků celou tu hromadu předával. "Nejsou žádány tak často, víte? Ale vy si zatím můžete v naprostém klidu vyzkoušet tyhle věci, než se vrátím ze skladu. Převlékací kabina je tam vzadu."
Chtěl se obrátit, ale pak se zarazil a kývnutím hlavy ukázal na mou ruku. "Promiňte, pane… Poranil jste se na palci."
Sledoval jsem směr jeho pohledu a pak jsem rychle odtáhl ruku zpět, abych mu čisté prádlo neušpinil od krve. Říznutí, které jsem si předtím sám přivodil v bance, stále ještě krvácelo, nijak silně, ale vytrvale.
"Já jenom, aby se ty věci…" Leyman se zarazil a provinile se usmál. "Chápete."
"Ale jistě," odpověděl jsem a strčil jsem si palec do úst. Nyní, když jsem byl upozorněn na své zranění, pocítil jsem také bolest. Ba dokonce dost ošklivou bolest. Říznutí muselo být hluboké.
"Nic ve zlém, pane," řekl Leyman nervózně. "Ale skvrny od krve jdou špatně vyčistit." A aniž by čekal na odpověď, obrátil se a odcházel.
V tutéž chvíli, kdy se za ním zavřely dveře, jsem zaznamenal pach hniloby.
Byl to jen závan, právě tak na hranici vnímatelnosti, avšak moje předrážděné nervy na něj zareagovaly jako na celý oblak morového smradu.
Obrátil jsem se, část oblečení pustil na zem a zcela automaticky sáhl po zbrani.
Pohyb jsem však nedokončil.
Krám byl prázdný. Třebaže byl až k prasknutí nacpaný regály a stojany se zbožím, nikde nenabízel úkryt dostatečně velký pro člověka. Byl jsem tu sám.
A přece jsem cítil, že mě někdo sleduje. To nebyl jen neurčitý pocit, že tu někdo je, jaký člověk občas mívá, když je s někým v místnosti, aniž by ho viděl, to byla absolutní jistota.
Kromě mě byl v místnosti ještě někdo – anebo něco – a to něco se přibližovalo.
Naslouchal jsem, ale jediné, co jsem slyšel, bylo bušení mého vlastního srdce a Leymanovy kroky, dupající někde nad mojí hlavou. Jenom ten zápach byl stále silnější.
Zápach rybiny. Nyní jsem ho už dokázal identifikovat. Byl to smrad hnijících ryb, jenž mě udeřil do nosu a skoro mi vyrazil dech.
Párkrát jsem polkl, pokoušel jsem se ignorovat pachuť, která mi náhle vznikla na jazyku, přinutil jsem se ke klidu a rozhlížel se kolem dokola.
Už jednou jsem ze sebe udělal blázna, neboť jsem se domníval, že něco slyším a to mi stačilo.

Snad jsem prostě jen přetažený. A konečně – Goldspie je přece rybářská obec, a proč by to v rybářské obci nemělo páchnout rybami?
Nutil jsem se ke klidu, znovu jsem posbíral šatstvo, které mi předtím vypadlo z ruky a křečovitě pomalými kroky jsem zamířil do převlékací kabiny.
Místnůstka byla maličká a sotva v ní bylo dosti místa, aby se člověk mohl svléknout, aniž by přitom stále na něco narážel. Uzavřena byla jen tenkým, napolo už zvetšelým závěsem, zadní stěnu tvořilo zrcadlo, vysoké až ke stropu, avšak za nesčetná uplynulá léta již značně osleplé a plné skvrn.
Pomalu jsem položil oblečení, které mi dal Leyman na podlahu a aktovku, stejné jako hůl jsem opřel o stěnu, aby byly vždycky po ruce.
Teď, když jsem se na sebe díval do zrcadla, jsem dokázal pochopit pokladníka v bance a Leymana. To nebylo jen to, že mé šaty byly ztuhlé špínou a roztrhané – nejhorší ze všeho byl můj obličej. Mé tváře, které beztak nebyly nikdy právě bucladé, nyní poznamenaly šedé stíny a pod očima, zírajícíma rudě a zaníceně na svůj obraz v zrcadle, se táhly kruhy, jakoby vykroužené štětcem.
A nad pravým okem mi zbělel široký pramen vlasů, klikatý jako blesk.
A proměna šla ještě dál.
Obličej v zrcadle viditelně stárnul, jakoby za minutu uplynul rok, a objevoval se v něm temný asketický rys. Pruh bílých vlasů nad pravým obočím se rozšiřoval a byl stále výraznější.
Ne, to už na mne ze zrcadla nehleděla moje tvář – nýbrž tvář mého otce!
To poznání mě zasáhlo jako rána pěstí.
"Otče!" vydechl jsem. "Ty –"
Muž v zrcadle zvedl ruku a prudkým gestem mě umlčel. "Ne!" řekl. Jeho rty se při řeči nepohybovaly, takže stejně jako už několikrát předtím jsem měl pocit, že mi hlas zní přímo v hlavě. "Poslouchej pozorně, Roberte – nezbývá mi mnoho času. Jsi v nebezpečí. Opusť toto město, co nejdříve to bude možné! Usilují ti tu o život!"
"Otče!" vydechl jsem nechápavě. Sotva jsem jeho slova slyšel.
Pohledem jsem se přímo vpil do jeho tváře a na chvíli jsem dokonce zapomněl dýchat. "Ale ty… já jsem myslel, že jsi mrtev!" vykoktal jsem. "Kde jsi?"
"Smrt není taková, jak si ji lidé představují," odpověděl můj otec tajuplně. "Snad někdy později budu mít příležitost všechno ti vysvětlit, ale teď musíš jít. Jsi v nebezpečí, a já ti nemohu pomoci. Mých sil ubývá."
A skutečně byl jeho hlas stále tišší a ostré rysy jeho obličeje se už zase začínaly v zrcadle prolínat s mými.
S výkřikem jsem se vrhl proti zrcadlu, přitiskl jsem dlaně na studené sklo a opakovaně volal jeho jméno.
Bylo to marné. Jeho obraz bledl a hlas byl stále tišší a tišší. "Uteč, Roberte!" volal s ubývající silou. "Opusť toto město dřív než zajde slunce, nebo zemřeš!"
S tím zmizel a já zase hleděl do tváře jen svému zrcadlovému odrazu.
Ale zrcadlo zůstalo jen na okamžik prázdné. Závěs za mými zády se pohnul, na okamžik se nadmul a pod ním se rýsovaly kontury obrovského, obludného těla. Těla mnohem většího, než je lidské. Mohutnějšího. A s mnoha pažemi.
S pronikavým výkřikem na rtech jsem se otočil v tomtéž okamžiku, kdy byl závěs nadobro stržen a příšernou silou odhozen stranou.
A přece byl východ z kabinky prázdný!
Jen co by srdce stačilo dvakrát za sebou udeřit, zíral jsem nechápavě na prázdný otvor. Přes látku jsem naprosto zřetelně viděl obrysy těla té bestie, navíc hnilobný smrad mi téměř vyrážel dech – a přece jsem i nadále byl v kabině sám.
A náhle se všechno sběhlo neuvěřitelně rychle. Ozvalo se hluboké, nesmírně hluboké zařvání, vzápětí jsem měl pocit, jako by do mě narazil neviditelný býk a strašlivou silou mě odhodil stranou. Kabinka se otřásla v základech, když jsem narazil prudce do stěny, současně jsem zaslechl jasné, kovové cinknutí a zrcadlo na zadní stěně se prohnulo, jako by do něj udeřila pěst, avšak nerozbilo se.
Na docela nepatrnou, a přece nekonečnou chvíli, jsem všechno uviděl s fantastickou jasností. Tam, kde jsem se dotkl zrcadla, zanechala moje ruka po sobě krvavý otisk palce. A právě tento otisk byl cílem neviditelného!
Viděl jsem, jak se kapky krve počínají krabatit, na několik vteřin se roztekly a vzápětí se počaly vařit. To celé trvalo jen pár vteřin, ale tam, kde předtím byla krev, zůstala černá zuhelnatělá skvrna, v jejímž středu se roztavilo i sklo.
"Roberte! Uteč!"
Tentokrát jsem se již naprosto nemínil zabývat otázkou, odkud hlas vychází. S šíleným výkřikem jsem se ocitl na nohou, sáhl jsem po holi s kordem a vyskočil z kabiny. Za mnou se kabinka, zhotovená jen z tenké překližky, rozprskla v bezhlučné explozi. Hnilobný smrad byl již nesnesitelný, a třebaže jsem stále ještě neviděl nikde žádné živé stvoření, měl jsem pocit, jako bych spatřil masu tmy, která se vyvalila z trosek kabiny.
Avšak stále mě nedostala. Palec mi ještě krvácel a zanechával na podlaze nepřetržitou stopu drobných kulatých kapiček krve. To, co se s nimi dělo dál, nebylo sice zde tak zřetelné jako na povrchu zrcadla, avšak bylo to stejné: krev se nejprve srazila, pak roztavila, chvíli se vařila, až nakonec zmizela úplně. Zůstávalo po ní na prknech podlahy pokaždé jen další zuhelnatělé místo o velikosti mince.
Neviditelný se ke mně hrozivě přibližoval, a třebaže se držel stopy jako stopařský pes a nepohyboval se proto rovně, nýbrž kličkoval, každopádně se pohyboval mnohem rychleji než člověk.
Konečně jsem se vzpamatoval ze své strnulosti. Obrátil jsem se, bez rozmýšlení jsem přeskočil nízký pult, a co nejrychleji jsem mohl, rozběhl jsem se k východu. Za mnou se rozsvítily četné ohníčky tam, kde dřevo pod žhavým dechem neviditelného počalo nejprve doutnat a konečně hořet.
"Stát, Cravene!"

V tom hlase byl tak ostrý pánovitý tón, že jsem se zarazil uprostřed kroku.
Ani jsem si nevšiml, že Leyman mezitím zase sešel dolů, avšak každopádně stál rozkročen před východem, v rukou držel dvouhlavňovou brokovnici a mířil míjí rovnou na srdce.
"Zatraceně, copak nevidíte, co se tu děje?" zasípal jsem. Neodvažoval jsem se ohlédnout, ale cítil jsem, jak se to neviditelné něco přibližuje. Zatraceně rychle.
"Ale samozřejmě," řekl Leyman. Po obličeji se mu mihl zlý úsměšek. "Vidím to pane Cravene."
"Tak dejte pryč tu pušku, vy blázne!" supěl jsem. Udělal jsem další krok směrem k němu, avšak opět jsem se zastavil, když o něco víc zvedl hlaveň a pokrčil trochu ukazováček na spoušti. "To monstrum nás zabije oba!"
Leymanův úsměv se o něco rozšířil. "To těžko, pane Cravene. Vás zabije. Dokonce by to udělalo, i kdybych vás pustil ven. Zvětřilo to vaši stopu, víte?"
"Moji… stopu?'
"Vaši krev. Jakmile jednou craal ochutná lidskou krev, nepřestane vás pronásledovat, dokud vás nedostane. Ale já nemohu připustit, abyste vzbudil příliš velký rozruch, Cravene. Nemusíte se bát – bude to rychlé. Jsme nemilosrdní, ale ne hrozní."
Něco bylo již přímo za mnou. Pocítil jsem lehký, horký závan vzduchu, který se mi otřel o nohu, když mi těsně u ní náhle vyšlehl z podlahy další plamen, zasmrděl morový dech nestvůry a pak jsem ucítil, jak se mě dotklo cosi strašlivě silného.
V tu chvíli jsem se vrhl stranou. Leyman zařval ve výbuchu vzteku a stiskl spoušť brokovnice. Nálož olova rozsekala podlahu těsně vedle mého těla a něco se mi s ostrou bolestí zakouslo do boku. Bleskurychle jsem se obrátil, skrčil jsem se – a skočil jsem na Leymana s široce rozpaženýma rukama!
Zareagoval o půl vteřiny později. Brokovnice mu vyklouzla z rukou, když jsem do něho narazil, takže nálož z druhé hlavně šla jen neškodně do stropu. Za námi už planuly desítky žlutých plamínků.
Nedal jsem Leymanovi nejmenší šanci. Hlavicí své hole jsem ho udeřil do žeber a vyrazil mu dech. Zalapal po dechu, chabě se pokusil o obranný pohyb, až konečně šel úplně k zemi, když jsem mu zasadil ránu do brady.
Nečekal jsem, až se probere z úderu. Bleskurychle jsem vyskočil, rozběhl se ke dveřím a bez váhání do nich vrazil ramenem. V krupobití skleněných střepů a dřevěných třísek jsem se vypotácel na ulici, ztratil jsem rovnováhu a upadl.
Vzápětí jsem zase vyskočil a utíkal dál, předtím jsem však ještě jednou nahlédl dovnitř do krámu.
Leyman se mezitím vzpamatoval z mého úderu a napolo již stál na nohou, avšak nepokusil se krám opustit. Oči se mu nepřirozeně rozšířily, a zatímco jsem se já otočil a rozběhl odtud, zaslechl jsem jeho řev.
Snad proto, že krám kolem něho stál v jediném plameni.
Ale také snad proto, že ucítil na tváři kapky krve.
Mojí krve.

* * *

Jezero se lesklo ve slunci jako převeliké, lesklé zrcadlo. Ačkoli vítr zesílil, nezčeřila hladinu jediná vlnka a ticho, které tu beztak bylo vždycky o poznání hlubší než jinde, bylo jakoby ještě intenzivnější a také sluneční svit zde, přímo nad jezerem, trošku ztrácel na síle, jako by ležela nad Loch Shinem neviditelná kopule, tlumící poněkud světlo i zvuk.
Také kroky muže, který přicházel k jezeru z východní strany, zněly tlumeně. Potácel se. Čas od času se zastavil, aby načerpal nových sil, bylo však vidět, že se každou chvíli musí zhroutit. Běžel cestou necestou přes pole nejkratším směrem, a nebral přitom ohled ani na své šaty, ani na sebe. Černou policejní uniformu měl ušpiněnou a potrhanou, na rukou a na tváři se mu leskly desítky drobných krvavých škrábanců, které si způsobil, když se prodíral křovím a trnitým podrostem. Těžce a sípavě oddechoval. V pohledu měl děs.
Konečně se dostal až k jezeru, těžce se spustil dolů ze svahu a těsně u samého břehu – s koleny už ve vodě – padl k zemi. Jeho pohled pátravě klouzal po zrcadlící se hladině jezera.
Čas plynul. Minuty, hodiny – Donhill nevěděl. Ztratil povědomí o čase ještě dávno předtím, než sem dorazil. Vše, co v něm zůstalo, byl jen strach.
Konečně se pohnul hluboko pod nehybnou hladinou jezera nějaký stín. Nejprve to nebylo víc, než rozmazaný přelud, potom obrovský, nabubřelý obrys, jenž se konečně proměnil v tělo giganta, podobné velrybímu; veliké, nestvůrně veliké a nahánějící hrůzu, třebaže stále ještě setrvávalo hluboko pod hladinou. Donhill byl přesvědčen, že rozeznává obrovskou hlavu, tenký, neskutečně dlouhý hadí krk a krátké nožičky, uzpůsobené plavání…
Jistý si ale nebyl. Bytost setrvávala dál tak hluboko, že se detaily jejího těla nedaly rozeznat.
"Pojď blíž!" šeptal Donhill. Hlas se mu chvěl, ale přesto věděl, že nemá na vybranou. Leyman mu dostatečně jasně řekl, co by se stalo, kdyby selhali.
"Pojď blíž," opakoval ještě jednou. "Ukaž se! Přikazuji ti to!"
Pohyby stínu v jezeře se zrychlily, stvoření počalo neklidně kroužit, ale nevynořilo se.
Místo toho se přihodilo něco jiného.
Nad jezerem, přesně nad jeho středem se rozzářilo mírné zelené světlo. Donhill zmateně zamrkal, napůl se posadil a strnul uprostřed pohybu, když světlo náhle zesílilo, proměnilo se v planoucí, svítivou kouli, která narůstala a zářila víc a víc. V jejím středu se počalo cosi formovat. Něco jako obličej. Ale zelené světlo bylo čím dál ostřejší, takže Donhill musel sklopit oči dřív, než dokázal rozpoznat tvář ve středu koule. Oči mu slzely. Jeho strach se vystupňoval až na samu hranici paniky. Všechno v něm křičelo, aby se obrátil a rozběhl odtud, ale současně se cítil jakoby ochromený, neschopný pohnout byť jen jediným prstem.
"Co chceš?"

Donhill se při zaznění hlasu zkroutil jako by dostal ránu bičem. Slyšel ho jen jednou, a to už více než před čtrnácti lety, takže už skoro zapomněl, jak mocný a zlý hlas je. Jen samotný zvuk toho hlasu jako by v Donhillovi cosi zmrazil.
"Já… potřebuji pomoc," zamumlal. "Ti cizinci…"
"Selhali jste," přerušil ho hlas. Neznělo to ani hněvivě, jen chladně. "Měli jste moc k zabití těch cizinců, ale selhali jste."
"To není pravda!" kňučel Donhill. "Ale ten Craven zabil Leymana a…"
"Leyman byl stejný blázen jako ty a zabil se sám," přerušil ho hlas. "Věděl, jak je craal nebezpečný, a taky před Cravenem jsem ho varoval."
"Ale craal přece ještě nikdy neselhal!" namítl Donhill.
Tentokrát se mu zdálo, jako by slyšel něco jako tichý smích. "Jsi právě takový blázen jako Leyman, Donhille," řekl hlas. "Vy tři jste všichni blázni. Považujete se za kouzelníky, jen protože si umíte trošičku pohrát se silami, které jsem vám propůjčil! Mýlíte se. Vy nejste nic, Donhille, vůbec nic! Craven není žádný nevědomý trouba, jako ti, se kterými jste se setkali dosud. Ty jste mohli zabít, ale Craven je čaroděj, jeho moc se vyrovná vaší, pokud ji rovnou nepředčí."
"Čaroděj?" vydechl Donhill nevěřícně. "Ten… chlapec?"
"On sám ještě všechno neví, ale už začíná tušit sílu, která v něm dříme. Moc nemá s věkem nic společného, Donhille. Avšak už brzy odhalí všechny své schopnosti a použije svých sil. Mohl by být nebezpečný pro nás pro všechny. Tak daleko to nesmí dojít. Musíš ho zabít."
"Ale jak?" zalapal Donhill po dechu. "Když i craal selže…"
"Ten neselže. Chytil jeho stopu, a tak ho zabije. Tvým jediným úkolem bude zadržet Cravena na místě. Doufám, že aspoň to se ti podaří."
Donhill velice dobře postřehl nevyslovenou vyhrůžku, ale nereagoval na ni. Leymanův osud mu jasně ukázal, jak málo záleží mocnostem, s nimiž se spustil, na nějakém lidském životě.
"A… bestie?" zakoktal se.
Hlas se opět zasmál, ale tentokrát byl jeho smích jednoznačně cynický. "Tys ji zavolal, Donhille, a ona přijde. Jestliže budou Craven a jeho průvodci o půlnoci ještě naživu, pak přijde. Ale já nevím, jestli se spokojí s těmi sedmi, když už jednou ochutnala krev. Pochopil jsi?"
Donhill namáhavě polkl. Pochopil.
A jak pochopil!

* * *

Jak jsem našel cestu zpět do hotelu, bych už sám nedokázal říct. Leymanův koloniál za mnou stál v jediném plameni; desetkrát rychleji, než by tomu bylo normálně. Oheň, který rozpoutal krvavý démon, musel najít v regálech a stojanech spoustu potravy, protože když jsem došel k hotelu – jenž se nacházel na druhém konci ulice – valila se už černá mračna dýmu z prasklých oken a první plameny počaly vyšlehovat na ulici. Jestliže Leyman zůstal v tomto pekle, pak už je beznadějně ztracený.
Právě tak jako já, pokud se tu budu ještě dlouho zdržovat…
Násilím jsem se odtrhl od onoho stejnou měrou strašlivého jako fascinujícího divadla, vřítil se do hotelu a rozběhl se k širokému schodišti na druhém konci místnosti. Vrátný se mě marně snažil přivolat zpátky, avšak pak mě v půli cesty napadlo, že nevím číslo Bannermannova pokoje, ani pokojů ostatních mužů. Otočil jsem se na podpatku, bral jsem schody dolů po třech, čtyřech najednou, až jsem se zastavil před zaraženě hledícím mužem.
"Bannermann!" vydechl jsem. "Kapitán Bannermann a jeho muži – kde jsou?"
Muž na mě zíral, ale současně dál zarytě mlčel. Vztekle jsem zvedl ruku, abych ho chytil za límec a odpověď z něho vytřásl, ale pak jsem to neudělal, nýbrž jsem se namísto toho obrátil ke knize hostů a prstem jsem klouzal po stránce.
"Ale pane!" protestoval vrátný. "To… to přece nejde!" Roztřesenými prsty se pokusil mi knihu vzít, avšak prostě jsem mu ruku odstrčil a hledal dál.
"Tak vidíte, že to jde." Konečně jsem našel, co jsem hledal. Bannermann a jeho šest lidí bydlelo ve třech pokojích v prvním patře, přímo vedle sebe. Čtvrtý pokoj byl rezervován na moje jméno.
Znovu jsem knihu zaklapl, položil jsem na ni pětilibrovou bankovku a obojí jsem přistrčil přes pult k muži. "Zrušte tu rezervaci," řekl jsem ve spěchu. "Okamžitě odjíždíme."
"Ale pane – to přece nejde!" zakvílel vrátný. Pravděpodobně to byla jeho oblíbená věta. Polkl jsem odpověď, kterou jsem měl již na jazyku, obrátil jsem se a podruhé se rozběhl nahoru po schodech.
Měl jsem štěstí, alespoň pro tentokrát. Bannermann byl hned v prvním pokoji, do kterého jsem vstoupil. Ležel natažen na zádech, ani se nesvlékl, na jedné ze dvou postelí. Hned, jakmile zaznamenal můj vstup, polekaně vyskočil, avšak pohled měl zastřený spánkem a v první chvíli se zdálo, že mě vůbec nepoznává.
"Bannermanne!" vydechl jsem. "Vzbuďte se! Rychle!" Zamžoural, přejel si rukou přes oči a s námahou potlačil zívnutí.
"Co…," zamumlal polohlasem, "se stalo?"
"To vám vysvětlím později. Teď musíme pryč odtud – jak rychle to jen půjde."
"Pryč?" Bannermann ještě stále nebyl docela probuzený, ale alespoň už vnímal moje slova. „Z hotelu?"
"Z města," odpověděl jsem. "Celé toto hnízdo je past, kapitáne. Jestli odtud nezmizíme, zabijí nás." Chtěl jsem ho chytit za paži a s mírným násilím ho stáhnout z postele, ale namísto toho chytil za ruku on mě a přitáhl si mě k sobě.
"Tak jen pomalu, chlapče," řekl. "Na nějaké té vteřině nesejde. Takže – co se stalo? A kdo říká, že toto město je past?"
"Byl jsem napaden," odpověděl jsem netrpělivě. Chtěl jsem mu ruku vytrhnout, ale Bannermann mě držel pevně s tak malou námahou, že snad moje úsilí ani necítil. Vzdal jsem to. Možná, že má Bannermann vlastně pravdu – bude lepší, když se dozví, o co jde, ještě než opustíme hotel. "Slyšíte ten zvon?" zeptal jsem se.

Bannermann naklonil hlavu trochu na stranu, chvíli naslouchal a pak přikývl. "No a?"
"To nevyzvání k bohoslužbě, Bannermanne," řekl jsem. "To je požární poplach. Na konci ulice hoří jeden dům. A já jsem byl ještě před několika minutami uvnitř."
Bannermann si mě na chvíli pochybovačně měřil pohledem, pak pustil moji paži a rychlými kroky přešel k oknu. Skoro minutu hleděl ven na ulici, pak se obrátil a opět se na mě vážně a pronikavě podíval. "Vidím hořící dům,"řekl. "Ale nic víc."
"Byla to past," pravil jsem.
"Na vás?"
"Na mě, na vás, na každého z vašich mužů – na prvního, kdo do ní vleze." Vyskočil jsem, chytil jsem ho za ramena a rozčileně ukázal ven z okna. Krám hořel jako nějaká příšerná hranice. "Sakra, Bannermanne, nechápete to? Tytéž mocnosti, které zničily vaši loď, se s tím nehodlají spokojit. Nedají si pokoj, dokud nebude poslední z nás mrtev."
Bannermannův pohled ztvrdl. Vzteklým ohnáním setřásl mé ruce a odstoupil o půl kroku nazpět. "Jestli je tomu tak, tak snad ani nemá smysl odtud utíkat, ne?"

CTHULHU, vojevůdce STARCŮ a spící vládce potopeného města Relyeh

Zmaten jsem zmlkl, chvíli jsem hledal správná slova, a když jsem se konečně pokusil o odpověď, Bannermann mě ani nepustil ke slovu. "Sakra, Cravene, už toho mám pomalu dost! To vám stále ještě nestačí, že jsem přišel o svoji loď a většinu posádky. To vám nestačí, že pravděpodobně přijdu i o kapitánskou licenci a už nikdy nebudu velet žádné lodi? To vám pořád ještě nestačí těch padesát mužů, kteří se utopili u těch prokletých útesů?" A náhle začal křičet. "Sakra, Cravene, už mám vás i toho vašeho takzvaného čarodějnictví dost! Nezajímá mě, jestli váš dědeček nebo kdo na sebe uvalil nějakou kletbu! To je váš problém, Cravene, ne můj, takže se s ním hleďte nějak vyrovnat sám, a mě už vynechte! Já už toho mám. plné zuby!"
Zíral jsem na něho. Z toho klidného, stále zdrženlivého A rozvážného muže, kterého jsem znal, už nezbývalo vůbec nic. Bannermann se třásl. Jeho tvář byla bledá jako stěna za ním a v očích mu probleskoval nebezpečný, varovný oheň. Ruce zvedl a napolo rezevřel, jako by mě chtěl uchopit. Avšak jeho hněv se vypařil stejně rychle, jako se objevil. Nejistě na mě pohlédl, párkrát polkl a hřbetem ruky si přejel po obličeji, než se odvrátil. "Promiňte," řekl. "Já… ztratil jsem sebeovládání."
"To nic," odpověděl jsem. "Já vám rozumím, Bannermanne."
Prudce zvedl hlavu a já už se na chvíli obával, že jsem udělal další chybu. Jeho hlas však zůstal klidný, když říkal: "Říkáte tedy, že musíme pryč?"
Přikývl jsem. Díky Bannermannovu výbuchu jsem skoro zapomněl, proč jsem vlastně přišel. "Hned," řekl jsem. "Svolejte své lidi, Bannermanne. Toto město je past. Nemohu vám teď všechno vysvětlovat, ale právě jsem jen tak tak unikl vražednému útoku a oni se pokusí znovu."
Bannermann se rozhlížel po pokoji, jako by procitl z hlubokého spánku, přervaného zlým snem. "Dobrá," zabručel. "Jděte… do vedlejšího pokoje a přiveďte Forda a Billingse. Já… zavolám ostatní."
Vyšel jsem z pokoje, proběhl chodbou a bez zaklepání se vřítil do jednoho z dalších pokojů.
Oba námořníci leželi kompletně ustrojení na postelích a spali; musel jsem jimi zatřást vší silou a zakřičet, abych je probudil, a ani potom jsem si nebyl jistý, jestli skutečně rozumějí mým slovům.
Když jsme se všichni tři vyřítili na chodbu, zvuk požárního zvonu ještě zesílil, z ulice sem doléhaly vzrušené hlasy mnoha lidí. Zřejmě bylo celé město na nohou a hasilo hořící krám. Také Bannermann a zbývající tři muži se objevili na chodbě.
Bez jediného dalšího slova jsem se obrátil, proběhl jsem kolem Bannermanna na schodiště – a zarazil jsem se.
Už jsme nebyli sami! Hnilobný puch a hlasité kroky mi dostatečně jasně daly najevo, že kromě nás je na schodišti ještě někdo – či spíš něco…
"Cravene – co se stalo?"
Bannermann mě dloubl tvrdě do ramene a zatřásl mnou.
Zíral jsem na něho, pokoušel jsem se něco říct, avšak vydal jsem ze sebe jen bezmocné zaúpění. Bannermannovy oči se zúžily a dál hleděl na schodiště.
"Co je to?" zabručel.
"Vy… vy to taky cítíte?" otázal jsem se. Bannermann křečovitě přikývl. Ruce si nervózně otíral o kazajku.
"Co je to?" zabručel ještě jednou. "Ten smrad a… kroky."
Neviditelný se přibližoval. Jeho smrad k nám doléhal jako morový mrak a při pozornějším naslouchání bylo možné zaslechnout také, jak sešlapané schody skřípou pod jeho tíhou. Zdálo se, že už i Bannermannovi muži zaznamenali přibližující se příšeru. Nikdo z nich neřekl ani slovo, avšak viděl jsem, jak jim ve tváři narůstá nervozita.
"Zpátky!" zavelel Bannermann. "Musíme najít jinou cestu. Pryč odtud!"
Muži beze slova poslechli a také já jsem se bez odporu podrobil. Byl jsem skoro rád, že je tu náhle někdo, kdo mi říká, co mám dělat. Krok za krokem jsme couvali zpátky, dokud jsme nedosáhli konce chodby.
A to neviditelné cosi šlo za námi, ale pomaleji, skoro jako by mělo hrůzu z tak velkého počtu lidí. Občas se mi zdálo, že kromě kroků slyším i zvuk těžkého supícího dechu. Něco jako zvuk čenichání přerostlého stopařského psa…
"To je… to je past," vykoktal jeden z mužů. "Z toho se už živí nedostaneme."
"Billingsi!" vyštěkl Bannermann ostře. "Seberte se!"
Billings polkl. Jeho pohled neklidně těkal a ruce prováděly drobné úzkostlivé pohyby, aniž by si toho byl vůbec

vědom.
"Zemřeme tu!" zasípal. "My… my všichni tu zemřeme, kapitáne. Tak jako ti, co zůstali na LADY! Ta… ta nestvůra nás dostane, nás všechny."
Bannermann se obrátil, bez jediného dalšího slova ho chytil za límec a vrazil mu jednu zvučnou facku. "To stačí, Billingsi," řekl příkře. "Buď se teď hned seberete, nebo vám, blázne zatracený, rozum zpátky do palice vtluču!" Zvedl ruku, jako by chtěl svoji výhrůžku provést hned na místě. Billings pronikavě vyjekl, rukama si zakryl hlavu a přitiskl se ke zdi. Bannermann vydechl a spustil pěst dolů. "Oukej," řekl nahlas. "Každý má právo jednou zpanikařit, ale teď se seberte. Musíme se odtud nějak dostat. V nejhorším případě vylezeme oknem. Takže…"
Najednou vzaly věci takový spád, že nikdo z nás nestačil proti tomu ani pohnout prstem. Billings se bleskurychle odrazil od stěny, porazil Bannermanna na zem a s ohlušujícím řevem a zběsilým šermováním rukama se rozběhl přímo ke schodišti.
Avšak nedostal se ani na pět kroků. Náhle ho cosi neviditelného, avšak příšerně silného zachytilo přímo v běhu a s nevídanou prudkostí jím smýklo. Zaječel, zoufale zvedl obě ruce, znovu začal řvát, když vtom ho zasáhl druhý, ještě tvrdší úder. Námořník se zapotácel, pak narazil na zeď a s bolestným výkřikem klesl na kolena. Nad pravým obočím se mu objevil asi jeden palec dlouhý krvavý šrám.
Bylo to vše neuvěřitelně rychlé. Ve zlomku vteřiny se chodbou mihl stín; cosi nestvůrného, obrovského, v hrubých obrysech snad trochu připomínající člověka, avšak přes dva metry vysokého s téměř tuctem svalnatých, kolem sebe švihajících hadovitých paží, bez hlavy a s kůží pokrytou blýskavými zelenými šupinami, odporné monstrum, při pohledu na něž člověku tuhla krev v žilách. Avšak zmizelo to stejně rychle, jako se to objevilo.
Vzápětí se Bilings rozječel. Jeho tělo se obrátilo, prohnulo se jako ve smrtelné křeči a pak najednou s děsivou rychlostí ochablo.
A krev na jeho čele se počala vařit…
Nečekal jsem, co bude dál. Billings byl beznadějně ztracen, ale snad nám jeho oběť zachrání život. S chraptivým výkřikem jsem vyrazil kupředu a se skloněnou hlavou jsem proletěl kolem Billingse a neviditelného. Když jsem probíhal kolem nešťastného námořníka, udeřil mě do nosu oblak dusivého zápachu a na zcela nepatrný, ale strašlivý okamžik jsem měl pocit, jako bych ještě jednou zahlédl stín krvežíznivého démona, nestvůrného dávnověkého molocha, nachýleného nad umírajícím a nořícího svá děsivá chapadla hluboko do Billingsova těla.
Proběhl jsem a dosáhl schodiště.
Po vydaném úsilí se mi podlomily nohy. Naslepo jsem sáhl po zábradlí, pevně jsem se ho přidržel levou rukou a klopýtal jsem dolů po sešlapaných schodech. Rychlým pohledem přes rameno jsem se přesvědčil, že i Bannermann a zbývající čtyři námořníci se konečně vzpamatovali ze svého úděsu a rozběhli se.
Bannerman ke mně dorazil, když jsem už stál na nejnižším schodu. Dýchal rychle a nerovnoměrně, ve tváři měl výraz hlubokého, nezvládaného děsu. "Cravene!" koktal. "Co… co to je? Co…" Náhle zmlkl, když se dveře hotelu prudce rozletěly, hlučně udeřily do zdi a sklo se z nich s řinčením vysypalo.
Na prahu stála postava v černé uniformě.
Neuplynula ani hodina, co jsem mluvil s konstáblem Donhillem. A přece jsem ho sotva poznal. Tvář měl zkřivenu nenávistnou grimasou a v rukou křečovitě svíral pažbu a hlaveň těžké brokovnice.
Na okamžik zůstal stát nehnutě ve dveřích, pak přicházel blíž – pomalu, pomaličku, přičemž pušku držel tak, aby měl současně v zorném poli mě, Bannermanna i jeho muže. "Nehýbejte se z místa, Cravene," šeptal. Hlas se mu třásl. "Já… já vás varuji. Dejte… ruce nahoru."
Poslechl jsem. Napravo a nalevo ode mě také Bannermann a zbývající čtyři námořníci zvedli pomalu ruce nahoru. Po vrátném v recepci nebylo nikde ani památky. Pravděpodobně vycítil nebezpečí instinktem, jejž takoví lidé zpravidla mívají, a včas se uchýlil do bezpečí.
"Děláte chybu, Donhille," řekl jsem. "My…"
"Mlčte!" Donhill podtrhl svůj příkaz zuřivým gestem puškou, ustoupil krok stranou a pokynul levou rukou. Teprve nyní jsem všiml, že nepřišel sám. Před otevřenými dveřmi do hotelu se tlačil nejméně tucet mužů a žen. Pocítil jsem kolem žaludku nepříjemný pocit. Až příliš živě to celé připomínalo schůzku se soudcem Lynchem…
"Donhille," řekl jsem zoufale. "Mýlíte se. Jsme v nebezpečí. Tam nahoře leží jeden –"
"Řekl jsem vám, abyste zmlkl, Cravene!" zasyčel Donhill. Vztekle došel až ke mně a zvedl pušku, jako by mě chtěl udeřit. Přikrčil jsem se, ustoupil jsem o půl kroku a koutkem oka jsem postřehl, jak se Bannermann napjal.
"Pojďte dál, Gelliku," řekl Donhill hlasitě. "Nebojte se – už vám nemůže nic udělat."
Za ním se objevila postavička s útlými ramínky a šedivou hlavou. Chvilku mi trvalo, než jsem toho muže poznal – bez své bankovní přepážky a kožených návleků na rukávy vypadal docela jinak.
"Je to on?" zeptal se Donhill.
Gellik si mě změřil od hlavy až k patě. V pohledu mu škubalo a vůbec vypadal na člověka, který by v tuto chvíli byl nejraději velmi, ale velmi daleko. Nakonec přikývl.
"Ano, konstáble," zamumlal. "To… to je ten muž."
Donhill přikývl, zašklebil se, znovu se obrátil ke mně a bojovně vystrčil bradu. "Roberte Cravene," řekl důrazně. "Zatýkám vás pro důvodné podezření z vraždy."
"Vraždy…," vydechl Bannermann vedle mě. "Řekl jste podezření z vraždy, konstáble?"
Donhill si ho změřil ledovým pohledem. "Nepleťte se do toho, kapitáne. Vámi se budu zabývat později. A dejte ruce nahoru!"
Bannermann, jenž předtím ruce skoro spustil, nyní je zase rychle zvedl do výše ramen a zmateně přitom vrtěl hlavou.
"Vám muselo, Donhille, přeskočit," řekl. "Před nepatrným okamžikem se kdosi pokusil zabít nás. Nahoře leží v chodbě

jeden z mých mužů, konstáble. Mrtev! Proč se nezajímáte radši o to, namísto abyste tady vznášel svá fantastická obvinění?"
Donhill překvapeně svraštil čelo, potom se podíval na schodiště za mnou a Bannermannem a nervózně si přejel špičkou jazyka po rtech.
Avšak překvapení jenom předstíral. Cítil jsem to.
"Vy jste byl, Cravene, poslední, kdo viděl Leymana živého," řekl tvrdě. "A byl jste v jeho obchodě sotva pět minut, když celý dům vzplanul plamenem. Leyman je mrtev a my můžeme mluvit o štěstí, jestli požár nezachvátí celé město." Učinil puškou rozkazovačný pohyb. "Takže nedělejte žádné nesmysly a pojďte se mnou. Jestli jste skutečně nevinný, Cravene, dostanete příležitost svoji nevinu dokázat. A vy taky, kapitáne."
Bannermann překvapeně zalapal po dechu. "Já? Ale co my…"
"Nic," řekl jsem tiše. "Jsme cizinci, Bannermanne, to stačí. Nemám pravdu, Donhille?"
Nespustil jsem celou tu dobu konstábla z očí a díky svému zvláštnímu talentu jsem dokázal rozeznat, jak jsem se trefil svojí domněnkou přesně do černého.
"To stačí," řekl Donhill vztekle. "Jestli řeknete ještě slovo, Cravene, vrazím vám jednu do zubů. Později budete mít příležitost bránit se." Mluvil hlasitě, trochu příliš hlasitě. Jeho slova patřila méně nám, o to více pak lidem, kteří stáli venku před hotelem a sledovali Donhilla a nás. Téměř jsem jejich vzrušení cítil čichem. Jestliže vyjdeme ven, žádný z nás živý do vězení nedojde.
"Máte pravdu," zamumlal jsem. "To stačí."
Donhill svraštil čelo a tázavě na mě pohlédl. Jeho prst se přiblížil nebezpečně ke spoušti brokovnice. V očích se mu zablýskla nedůvěřivá jiskřička.
Avšak nedal jsem mu příležitost, aby si lépe promyslel smysl mých slov. Téměř pozvolným pohybem jsem uchopil za ruku vedle mě stojícího pokladníka, přitáhl jsem ho k sobě prudkým trhnutím jsem ho obrátil.
Mužův polekaný výkřik se změnil v zoufalé zasípání, když jsem ho strhl na sebe, ovinul mu paži zezadu kolem krku a držel zmítajícího chlapa před sebou coby živý štít.
"Zahoďte zbraň, Donhille!" řekl jsem stroze.
Donhill si odkašlal, udělal půl kroku ke mně a pak se rázem zastavil, když jsem o něco zvýšil tlak na Gellikův vaz. Neměl jsem v úmyslu toho muže skutečně zabít, nechtěl jsem ho ani mučit. Ale to konec konců nemohl Donhill vědět. Alespoň jsem doufal.
"Stejně neprojdete!" řekl Donhill. "Vy…"
Místo odpovědi jsem ještě trochu víc zkroutil Gellikovi paži, počkal jsem, až se instinktivně trošku sehne – a pak jsem ho nakopl, takže vyletěl přímo proti Donhillovi a oba spadli na zem.
Donhill nestačil ani zděšeně vykřiknout. Bannermann se zuřivým zavrčením skočil dopředu, vyrval mu pušku a udeřil ho pažbou do týla. Donhill ztuhl, protočil panenky a usnul.
"Pryč odtud!" zařval Bannermann. "K zadnímu východu!" Současně obrátil pušku, namířil na dveře a stiskl spoušť.
Temný výbuch sekané nálože se smísil s výkřiky hrůzy z více než desítky hrdel. Když obsah hlavně vlítl do davu, celé to Donhillovo lynčovací komando se rozletělo do všech stran. V podstatě ty drobné olověné broky nemohly být na tu vzdálenost smrtelně nebezpečné. Ale způsobily drobná bolestivá poranění a možná, že to muže rozežene o něco lépe než nějaká jiná zbraň. Z jedné strany pomalované sklo hotelového výkladu se roztříštilo a zasypalo muže na ulici navíc ještě krupobitím drobných, ale ostrých střípků.
Bannermann se pronikavě zasmál, obrátil se a uštědřil mi rázný dloubanec, takže jsem odletěl za jeho muži směrem do zadní části hotelové haly. Byl jsem jeho iniciativou natolik zmatený a překvapený, že jsem nebyl schopen jediné kloudné myšlenky. Bannermann mě vlekl jako děcko za ruku za sebou, postrčil mě do chodby a zabouchl za námi dveře.
"Tudy!" Na konci krátké chodby bylo okno. Bannermann se přiřítil až k němu a bez příliš velké ohleduplnosti ho vyrazil. Rána, s jakou se sklo roztříštilo, zazněla v té úzké místnůstce jako výstřel z děla. Ten zvuk muselo být slyšet až na druhém konci města.
Bannermann pobídl své muže netrpělivým gestem, nakonec se sám postavil do okna a podal mi ruku. Když jsem opouštěl hotel, dveře za námi se zatřásly pod prvním mocným úderem.
"Neztrácejte čas," zavrčel Bannermann. "Pojďte!"
Obrátil jsem se, sotva popadaje dech. Nacházeli jsme se v jakési úzké uličce, tvořené zadními stranami domů, téměř bez oken.
Zleva k nám doléhaly vzrušené výkřiky a volání, na druhé straně bylo vidět úzký modrý proužek moře. Ulička tedy musela vést přímo na mořský břeh.
"Oukej," řekl Bannermann. "Poslouchejte! Rozdělíme se – šest jednotlivých mužů se chytá hůř než celá skupina. Po setmění se zase sejdeme na pláži. A teď rychle!"
Přikrčeni jsme se rozběhli. Tři Bannermannovi muži se bez jakéhokoli dalšího slova vnořili do jedné z bočních uliček a zmizeli, čtvrtý zůstal ještě s námi. Byl to Ford, onen muž, který byl poraněn dole u jezera.
Dostali jsme se až na konec ulice a tam jsme se zastavili. Před námi leželo půlkulaté volné prostranství, mající v průměru snad dvacet, maximálně pětadvacet yardů, avšak naprosto nekryté. Jestli se někdo, třeba jen náhodou, podívá z okna, až ho budeme přebíhat, budeme ztraceni. Bannermann opatrně nahlédl za roh a úsečně přikývl. V rukou stále ještě svíral pažbu brokovnice. "Nikde nikdo," zamumlal. "Tak honem!"
Počítal jsem v duchu do tří, sebral jsem tu trochu odvahy, co mi ještě zbyla, a vyběhl za kapitánem na prostranství.
Výstřel padl, když nám zbývalo na druhý konec ještě asi pět kroků. Zvuk byl ostrý jako prásknutí biče, jako by to ani nebyl výstřel z pušky. Ford klopýtl, chytil se v běhu za hruď a padl na tvář.
Zakopl jsem, pokusil jsem se uhnout doprava, ale při té prudké změně směru jsem ztratil rovnováhu. Bezmocně jsem

zašermoval rukama a spadl na zem.
Ale také Bannermann zareagoval okamžitě. A reagoval docela jinak, než bych to od dobráckého kapitána nějaké plachetnice očekával. Aniž by se jen ohlédl, praštil sebou v plném běhu na zem, převalil se přes rameno a pružným, neuvěřitelně rychlým pohybem se vztyčil do kleku. Třeskl druhý výstřel a sotva na šířku dlaně od Bannermanna vystříkla fontánka prachu a jisker.
Bannermann jako by to ani nepostřehl. Brokovnice v jeho rukou vystřelila s temnou ranou, zatímco na druhém konci prostranství se ozval přidušený výkřik.
Převalil jsem se a uviděl, jak se jedna z postav, které se vynořily z jedné boční uličky, podlomila v kolenou a ostatní se ve zjevné panice rozběhly do všech stran.
Bannermann zahodil pušku, která teď už nebyla k ničemu a prudkým pohybem mě zdvihl na nohy. "Pryč odtud!" funěl. "Ti chlapi se určitě zatraceně rychle vzpamatují z leknutí!"
Rozběhli jsme se. Za námi se opět ozvaly výkřiky a během několika vteřin jsem měl dojem, že slyším i dupání těžkých holínek, ale neodvážil jsem se otočit.
Bannermann utíkal přede mnou, bez rozmýšlení zabočil do první ulice, která se nám naskytla – a pak se zastavil tak prudce, že jsem do něho v plném běhu narazil a asi bych spadl na zem, kdyby bleskurychle nezasáhl a nezachytil mě.
"Děkuji," řekl jsem automaticky. "Já…"
Zbytek věty mi v pravém slova smyslu uvázl v krku, když jsem se podíval mimo Bannermanna dál do ulice.
Za námi se přibližovaly hlasy a kroky pronásledovatelů, a přece se Bannermann už ani nepokoušel běžet dál.
Nebylo také kam běžet.
Ulice vedla snad ještě padesát kroků rovně a pak končila kolmou cihlovou stěnou.
Vběhli jsme do slepé uličky.

* * *

Cela se dala změřit méně než třemi kroky na kteroukoli stranu a byla, jak bylo vidět z pryčny přišroubované ke zdi a pokryté slámou, docela prázdná.
Světlo padalo dovnitř jen úzkým zamřížovaným oknem vysoko pod stropem. Stěny byly vlhké a lehký hnilobný pach visel ve vzduchu. Také na černě natřených železných dveřích, uzavírajících místnost, se leskla vlhkost a ve spárách podlahy se usadila plíseň a houba.
Muž na lůžku se pohnul ve spánku.
Neprobudil se od chvíle, co ho sem před několika hodinami přinesli, ale oči za víčky se mu stále pohybovaly, kdykoli jej přepadl děsivý sen, jeho tvář byla nepřirozeně bledá, třebaže čelo mu žhnulo. Za pravé zápěstí byl tenkým řetězem připoután k rezavému železnému kruhu, upevněnému ve stěně vysoko nahoře.
Muž se opět pohnul.
Jeho oči se pootevřely; víčka se zachvěla a nehty s tichým zvukem zaškrabaly po dece, kterou byl přikrytý. Na chvíli se mu rozplynuly mlhy před očima.
Pohledem ohmatával holou stěnu, šplhal po ní až k oknu, na okamžik utkvěl na prosluněném čtverci okna, putoval dál, pak mu pohled padl na zavřené dveře a přímo se přisál k jejich černému, zrcadlícímu kovu.
Oči se mu nevěřícně rozšířily.
Dveře už nebyly stejné jako ještě před několika vteřinami. Černě natřené železo začalo zářit, jako by bylo naleštěné a ve středu jeho obdélníkové plochy o výšce dospělého muže se počal objevovat nejasný obrys.
O'Banyon nevěřícně vydechl, s krátkým trhnutím se pokusil zvednout a zase klesl zpět, když se mu řetěz bolestivě zařezal do zápěstí. Avšak sotva to cítil.
Pohledem ulpěl na protáhlé temné siluetě, jež vyvstávala na zrcadlově odrážejícím kovu dveří…
"Bože můj…" zasípal. "Pane na nebi, co… co to je?"
Stín začínal houstnout, temnět a byl stále zřetelnější. Na chvíli se O'Banyonovi zdálo, jako by rozeznával světélkující ovál o výšce muže, stín se však více zhušťoval, vyvstaly z něho paže, nohy a hlava a proměnil se nakonec v jakousi karikaturu zrcadlového odrazu člověka… O'Banyon chtěl začít řvát, ale hrůza mu stáhla hrdlo. Vše, co se mu prodralo skrze rty, bylo jediné neartikulované zaúpění.
Bizarní proměna ale stále ještě pokračovala. Z temné skvrny na dveřích se stal černý, plochý lidský stín.
"Nebojte se, O'Banyone," řekl hlas. "Nejsem tu, abych vám uškodil."
O'Banyon sotva registroval obsah slov. Ústa se mu otevřela zděšením, nehty zaťal do dlaní. A přece si ani jednoho nevšiml.
"Satane!" zakvílel O'Banyon. "Ty… ty sis přišel pro mě!"
Odpověděl mu tichý temný smích. Mezitím se postupně ze stínu na dveřích stával obraz člověka; trojrozměrný barevný obraz štíhlého muže, vysokého asi dva metry, ve starobylém, avšak přesto vkusném oblečení.
Úzký obličej lemovala tenká linka pečlivě vyholeného vousu na způsob krále Artuše. Nad pravým okem se mu táhl skoro až k temeni na tři prsty široký, blesku podobný klikatý pramen sněhobílých vlasů.
A pak učinil obraz krok a vystoupil ze dveří do cely… O'Banyon zaječel, vyskočil a přitiskl se ke zdi, co mohl nejvíc. V očích se mu už zase míhalo šílenství. "Ne!" zasténal. "Jdi! Jdi pryč! Nech mě!" Schoulil se, hlavu ukryl mezi pažemi a napřáhl proti zjevení ruce, jako by ho chtěl zastavit.
Z úst se mu draly neartikulované kvílivé zvuky.
Neznámý na okamžik zůstal stát vzpřímeně před O'Banyonovým lůžkem, potom zavrtěl hlavou a lehce se dotkl vězňova ramene. O'Banyon přestal kvílet. Pomalu, stále ještě třesoucí se jako osika, ale zpola se už ovládající, zvedl O'Banyon

hlavu a zahleděl se upřeně na zjevení. Rty se mu chvěly, oči byly nepřirozeně rozšířené.
Cizinec se usmál. "Už je to lepší?" zeptal se. Jeho hlas byl temný a tak nějak zvláštní, jako by přicházel odněkud z hrozné dálky, rozhodně ale nebyl nepřívětivý.
"Kdo jste?" zašeptal O'Banyon. "A jak… jak jste se sem dostal?"
"Jmenuji se Andara," odpověděl neznámý. Znovu se usmál, odměřeným krokem obešel pryčnu a posadil se na okraj lůžka u O'Banyonových nohou.
Když přitom procházel úzkým proužkem mihotavého světla, dopadajího dovnitř oknem, uviděl O'Banyon, že světlo jeho tělem prosvítá, jako by to nebylo nic víc než přelud.
"A co se týče otázky, jak jsem přišel," pokračoval Andara, "je to příliš dlouhá historie a já se obávám, že mi nezbývá na odpověď dost času. Ale nejsem váš nepřítel, O'Banyone."
O'Banyon ztěžka polkl. "Vy… vy mě znáte?" zeptal se.
Andara přikývl. "Ano. Vás i vašeho přítele."
"Steva?" O'Banyon se vsedě napřímil, ale pak zase se zasténáním klesl, když se mu řetěz opět zařezal do zápěstí.
Andara se trochu naklonil a dotkl se okovu dvěma prsty. Na zlomek vteřiny železný kruh zazářil, jako by se rozpálil vnitřním ohněm. Potom zmizel.
O'Banyon nechápavě zíral na své volné zápěstí. "Bože!" vydechl. "Jak jste… to udělal?"
"Ani na tuto odpověď bohužel nemám dost času," řekl Andara. "Věřte mi prostě, O'Banyone, že jsem váš přítel a chci pro vás jen to nejlepší. Dostanu vás z tohoto vězení."
O'Banyon na něho zůstal zírat, marně shledával slova a pak se rozhlédl kolem sebe takovým způsobem, jako by si poprvé uvědomil, kde je.
V jeho tváři se opět probouzely hrůza a děs. "Steve," zamumlal. "Ta… ta nestvůra. Ona… ho zabila."
Andara smutně přikývl. "Bohužel ano."
O'Banyon chvíli mlčel.
Jeho hlas zněl stísněně, když mluvil dál, ale v očích se mu míhalo šílenství. "Pak… pak jsem to všechno tedy skutečně prožil?" mumlal. "Nejsem blázen? Já…"
Andara se usmál. "Ne, O'Banyone, to jistě nejste. Donhill a ti druzí se vám to pokoušeli namluvit, ale všechno je to pravda."
"Takže Steve je skutečně mrtev," zamumlal O'Banyon.
"Ano. Ale není vaše vina, že zemřel," odpověděl Andara. "Ošklivě si s vámi zahráli, s vámi a s vaším přítelem. Donhill a ti druzí věděli, že venku na jezeře na vás číhá ta bestie. Váš přítel jí byl obětován. A vy jste měl zemřít taky."
O'Banyon hlasitě dýchal.
Jeho ruce sebou škubaly. "Proč… mi to všechno vyprávíte?" zeptal se polohlasem. "Proč mi pomáháte, Andaro?"
"Protože, O'Banyone, potřebuji od vás zase vaši pomoc," odpověděl Andara vážně. "Donhill a jeho přátelé jsou zločinci, vrahové bez svědomí, lidský život pro ně nemá cenu. Také vy byste zemřel, kdybyste tu zůstal. Donhill a jeho přátelé by vás zabili."
"Moji pomoc?"
Andara přikývl. "Poslyšte, O'Banyone. Já… z důvodů, které vám nyní nemohu vysvětlovat, tu už nebudu dlouho. Můj pobyt zde se prohřešuje proti zákonům, před kterými se musím sklonit i já sám."
"Vy nejste člověk," zamumlal O'Banyon. V jeho hlase se objevil slabý hysterický spodní tón.
"Nejsem živý člověk, máte-li na mysli toto," potvrdil Andara. "Ale poslouchejte, O'Banyone. Vyvedu vás odtud, ale musím vás požádat o laskavost. V tomto městě je můj syn. Je to ten muž, který vás sem dovedl. Jmenuje se Craven, Robert Craven. Vnímáte to?"
O'Banyon přikývl. "Robert Craven," opakoval.
"Ano. Jděte za ním, O'Banyone. Jděte za ním a varujte ho. Řekněte mu, že…"
"Jít za ním?" vzdychl O'Banyon. "Ale to přece nemohu, Andaro! Hned mě zase chytí, když…"
"Nikdo vás, O'Banyone, nepozná," řekl Andara klidně, "žádný strach. Mám sice jen střípek své dřívější moci, ale stále to ještě stačí, abych vás mohl zaštítit, alespoň na krátkou dobu. Ale teď poslouchejte: Jděte za ním. Najděte ho a řekněte mu, že vás posílám. Musí se totiž něco dozvědět. Řekněte mu, že toto město je past, past, která byla určena mně, a nyní v ní skončí on, pokud neuprchne. Donhill a Leyman jsou čarodějové a ta obrovská bestie venku v jezeře je jen nástroj, poslouchající jejích příkazy."
"Čarodějové?" opakoval O'Banyon nevěřícně.
Andara netrpělivě přikývl. "Toto mu prostě řekněte, O'Banyone. A řekněte mu, že musí uprchnout. On už pravdu tuší, ale existuje ještě něco, co neví: řekněte mu, že jsou vždycky tři. V této osadě musí být ještě třetí čaroděj. Musí si na něho dát pozor."
"Ale kdo? Proč…"
"Nevím, kdo je ten třetí," řekl Andara smutně. "Je silný, mnohem silnější než já. Nedokážu proniknout do tajemství jeho identity. Ale existuje, a jestliže Robert neuteče, zničí ho. A teď jděte, O'Banyone. Času je málo."
"Ale proč nejdete sám?" zeptal se O'Banyon se spěchem. "A proč ho sám nevarujete před tím nebezpečím?"
Andarova postava počala viditelně blednout. "Protože nemohu," řekl. Jeho hlas zněl najednou slabě a tiše, byl to již jen slabý šelest, kterému bylo sotva rozumět. "Pro mě je nemožné se k němu přiblížit. Třetí čaroděj mi v tom brání. Ví, že jsem zde. Nemůže mi škodit, ale brání mi přiblížit se k Robertovi. A teď, O'Banyone, jděte, prosím vás. Varujte mého syna. Řekněte mu, že existuje ještě třetí čaroděj!"
Jeho hlas stále slábl a v okamžiku, kdy vyslovil poslední slovo, zmizela postava v nohách lůžka, jako by tam nikdy nebyla. O'Banyon ještě chvíli zíral na místo, kde zjevení před chvílí sedělo.

Potom shodil nohy z lůžka a pomalu zamířil k východu. Jakmile se přiblížil k těžkým železným dveřím, bezhlučně se před ním otevřely.

* * *

Kroky pronásledovatelů se nemilosrdně přibližovaly. Ulice za námi se naplnila dupotem nesčetných nohou a vzrušenými výkřiky z desítek hrdel. Třeskl výstřel.
Jeho pronikavý zvuk mě úplně vytrhl z té strnulosti. Po tom, co právě Bannermann udělal, na nás už dav zaručeně nebude brát ohledy. Jestli Bannermanna a mě dostanou do rukou, bezpochyby nás roztrhají.
Uchopil jsem Bannermanna za rameno, strhl jsem ho s sebou a rozběhl se, jak to jen nejrychleji šlo. Pohledem jsem zoufale tápal po zadních stěnách domů, svírající ulici z obou stran. Bylo tu dost oken – dokonce i jedny dveře – ale všechny byly bez výjimky zavřené, a nám naprosto nezůstával čas některé z nich otevřít násilím.
Tak jsme doběhli až na konec uličky a tam jsme zůstali stát. Pustil jsem Bannermannovu paži a zoufale se rozhlížel kolem sebe – a pak jsem odhodlaně položil ruku na veliký kámen zdi, kterou byla ulice přehrazena.
"Co máte v úmyslu?" zeptal se Bannermann polekaně. Pohledem neustále zabíhal na druhý konec ulice.
Pronásledovatele stále ještě nebylo vidět, ale snad to bude trvat už jen několik vteřin, než se objeví.
"Šplhat!" odpověděl jsem stísněně a už jsem se prsty zachytával v jedné spáře a pokoušel jsem se vytáhnout se nahoru. "To je jediná šance!"
"Ale to je šílenství!" supěl Bannermann. "Sestřelí nás jako hliněné holuby, Cravene!"
"Tak si tedy zůstaňte tady!" zařval jsem. "Já to aspoň zkusím. Já…"
Bannermann mě bez varování uchopil za paži, prudkým smýknutím mě strhl k zemi, a když jsem chtěl protestovat, dosti bezohledným způsobem mě otočil.
Sotva pět metrů od nás se v jedné stěně otevřela úzká dvířka. Napolo z nich vykročila nevysoká postava zahalená do tmavohnědého pláště s kapuci a vzrušeně na nás zamávala. Do obličeje jsme jí však neviděli.
Déle jsem se nerozmýšlel. Snad je to jen past. Snad za těmi dveřmi na Bannermanna a na mě čeká na tucet odjištěných pušek, ale neměli jsme co ztratit.
Rozběhl jsem se, vřítil se do dveří a uběhl ještě několik kroků, než jsem se zastavil těsně za Bannermannem a hlasitě si vydechl.
Dveře se za námi hlučně zabouchly a odřízly nás současně jak od hlasů pronásledovatelů, tak od denního světla. Rázem byla tma. Vše, co zůstalo, byl slabý, šedý přísvit, jenž sotva umožňoval rozeznat stínové obrysy.
Jakási ruka se dotkla mého ramene, poněkud nešetrně mě postrčila dopředu směrem do chodby. "Rychle," řekl nějaký hlas. "Nahoru po schodech. Každou chvíli budou tu!"
Rozběhli jsme se. Náš tajuplný zachránce nás vedl po úzkém schodišti bez zábradlí do vyššího poschodí budovy, potom další, přece jen o něco lépe osvětlenou chodbou. Pokoušel jsem se zahlédnout jeho obličej, avšak pod hnědou kapuci nebylo možné rozeznat vůbec nic. Vše, co jsem se domníval poznat, bylo, že musí být velmi mladý.
Chodba končila nízkými odemčenými dveřmi. Náš průvodce jimi se skloněnou hlavou proběhl, počkal, až jej já i Bannermann budeme následovat, a pak dveře netrpělivě zabouchl.
Místnost, ve které jsme se ocitli, měla půdorys čtverce o straně sotva pěti kroků a byla maximálně úsporně vybavena nábytkem.
Vzduch tu páchl prachem a vystydlým jídlem. Náš zachránce se prohnal kolem mě k těžké skříni se třemi dveřmi, která vlastně spolu s postelí a rozviklaným stolem tvořila veškeré zařízení pokoje, otevřel dveře vpravo a netrpělivě shrnul stranou šaty, které visely uvnitř.
"Rychle!" řekl. "Sem dovnitř!"
Vyměnil jsem si s Bannermannem udivený pohled, ale poslechl jsem. Skříň byla sice uvnitř prostornější, než vypadala, ale i tak jsme se tam s Bannermannem a s naším zachráncem nacpali jen tak tak. Pak náš zachránce zavřel rychle dveře a cosi po tmě šramotil.
Pak něco cvaklo. Část zadní stěny povolila a se skřípěním se vychýlila dozadu. Oslepilo mě jasné sluneční světlo. Přimhouřil jsem oči, rukou jsem si je zakryl a vypotácel se ze skříně, značně pobídnut dalším dloubnutím našeho nového přítele. "Pospěšte si!" zašeptal. "A ani muk, nebo to máme všichni tři spočítané!"
Klopýtal jsem dopředu, hlavou jsem narazil do příliš nízkého trámu, potichu jsem zaklel a klesl na kolena. Vedle mě dopadl na zem Bannermann a omámeně zatřásl hlavou.
Chtěl jsem se ještě na něco zeptat, ale tajné dveře skříně se už zase zavřely a v následující vteřině jsme s Bannermannem opět osaměli.
Zmateně jsem se rozhlížel kolem sebe. Byli jsme v nízké, ale úžasně rozlehlé podkrovní světnici, jež byla zařízena o poznání velkolepěji a útulněji než pokoj na druhé straně. Světlo přicházelo seshora dvěma otvory, kde byly sejmuty střešní tašky a namísto nich byly obratně zasazeny dvě přesně uříznuté skleněné tabule. Místnost byla tak nízká, že ani Bannermann nemohl stát vzpřímeně, aniž by se neudeřil hlavou o trám, ale bylo tu mnoho pohodlně vyhlížejících křesílek, staromódní pohovka a široká, čistě povlečená postel, takže vůbec nebylo třeba stát. Na jedné stěně visely dokonce obrazy a na kulatém stolečku uprostřed pokoje stála váza s čerstvě nařezanými květinami. Chtěl jsem vstát, ale Bannermann mě rychle uchopil za nadloktí, zavrtěl hlavou a přitiskl si ukazovák na rty.
Naslouchal jsem. V první chvíli jsem nevnímal nic kromě prudkého bušení svého vlastního srdce a temného hučení krve v uších, potom jsem však zaslechl za stěnou skříně tlumené zvuky kroků a nakonec i hlasy.
"Kde jsou?" ptal se drsný, nesympatický hlas.
"Kdo?" odpověděl druhý. Zdálo se mi, že poznávám hlas našeho zachránce.

"Ti dva cizinci. Vběhli do tohoto domu. Nevíš o tom nic?"
"Vůbec nic. Jestliže byli tady v domě, tak zase museli druhou stranou ven." Ozvalo se plesknutí a hlas se zlomil v bolestné zanaříkání.
"Řekni pravdu!" uslyšel jsem zase ten první hlas. "Ti dva jsou zločinci, Pri! Zavraždili Leymana a jeden z nich vystřelil na Bena a těžce ho zranil. Jestli je kryješ…"
"Ale já vůbec nic nevím! Mu- můžete se sami podívat, jestli tu někoho schovávám!"
Mužský hlas se zle zachechtal. "Na to se můžeš spolehnout. Rychle, chlapci – obraťte to tu vzhůru nohama."
Bannermann sebou polekaně trhl a zalapal po dechu, avšak dál zarytě mlčel. Nějakou dobu jsme slyšeli za tenkou stěnou bušení a třískání nábytku, smíšené s hlučným dupáním a vzteklým nadáváním. Pocítil jsem bolestivé píchnutí u srdce, když jsem uslyšel, jak někdo hrubě otevřel dveře skříně a strhal šaty z věšáků. Nakonec dokonce kopl do zadní stěny skříně.
"Opravdu tu nejsou," zaslechl jsem. "Museli vyběhnout předem," přidal se jiný hlas. "Anebo utekli po střechách. Ale my je dostaneme." Znovu se ozval dupot, potom někdo nešetrně otevřel dveře. Ozval se zvuk rozbíjeného skla.
"Jestli je uvidíš, dáš nám okamžitě vědět, jasné?" slyšel jsem znovu ten první hlas. Náš zachránce odpověděl cosi, čemu jsem nerozuměl, potom hlučně bouchly dveře a těžký dupot se ozval na schodišti.
Bannermann si nahlas oddechl. "To bylo o fous," zašeptal. "O půl minuty později a…"
Nedokončil, protože to ani nebylo třeba. Tentokrát jsme měli víc než jen štěstí. Naše zachránění se podobalo skoro zázraku.
Vzhlédl jsem, když se pomalu otevřely dveře skříně a uslyšel jsem zvuk tichých kroků. Zadní stěna skříně se s vrzáním otevřela do místnosti a do našeho úkrytu vstoupila útlá postava, oblečená do jednoduchých hnědých šatů.
Pohled na ni mi na okamžik vzal řeč.
Náš zachránce odložil plášť. Jeho tvář jsme nyní v jasném slunečním světle mohli vidět naprosto zřetelně.
Byla to dívka. Na první pohled jsem ji odhadl tak na osmnáct, snad devatenáct let, avšak pak, když za sebou zavřela dveře a obrátila se ke mně a Bannermannovi, poznal jsem, že musí být mnohem mladší.
Možná ale, že jsem se taky mýlil. Na chvíli se naše pohledy setkaly a já četl v jejích temných očích výraz takové vážnosti, že jsem rázem věřil spíš v reálnost svého prvního odhadu.
Náhle se zasmála, a zase to bylo, jako kdyby…
Víte, jaké to je, když po týdnu ustavičného deště poprvé prorazí mračny sluneční paprsek, nebo když po dlouhé, studené zimě poprvé slyšíte ptačí zpěv za svítání?
Takový byl její úsměv. Neřekla jediné slovo, jen se na Bannermanna a na mě usmála, ale byl to takový úsměv, z jakého se chlap může na místě zbláznit.
Skoro celou minutu jsme na ni s Bannermannem jen zírali a zřejmě bychom se i nadále chovali takto bláznivě a vyvalovali oči, kdyby sama konečně neporušila mlčení.
"Všechno je v pořádku," řekla. "Jste v bezpečí. Sem se už nevrátí."
Polkl jsem, vyměnili jsem si s Bannermanriem zoufalý pohled, volající o pomoc, pak jsem se pokusil vstát a znovu jsem narazil hlavou do trámu.
"Já…," zajíkl jsem se. "Myslím, že my…"
"Proč se raději neposadíte?" přerušila mě, pořád se ještě usmívajíc, ale teď už jiným, skoro posměšným způsobem.
"Nebezpečí pominulo. A máme čas." Svá slova doprovodila pohostinným gestem, lehkým krokem došla až k pohovce a posadila se na ni. Já s Bannermannem jsme ji následovali, i když jen váhavě a s patřičným odstupem.
"Proč jste to udělala, slečno?" zeptal se Bannermann váhavě. "Budete… s tím mít hrozné problémy, jestli se zjistí, že jste nám pomohla."
"Nechtě si tu slečinku," usmála se dívka. "Jmenuji se Priscylla – pro přátele Pri.
A jestliže Donhillova banda zjistí, že jsem vás tu schovala, nebudu z toho mít žádné problémy, kapitáne Bannermanne. Zabijí mě."
"Za…" Zarazil jsem se, chvíli jsem na ni vylekaně hleděl a marně shledával slova.
Priscylla mávla ledabyle rukou. "Nemusíte si s tím dělat starosti, pane Cravene."
"Prosím, Priscyllo, říkejte mi Roberte." Oplatil jsem jí.
"Tak dobrá, Roberte," usmála se Priscylla. "Tady jste v bezpečí. Muž, který postavil tady tu tajnou místnost, už nežije. Kromě mě o tom pokoji neví nikdo. Je to pravda, Roberte, že jste zabil Leymana?"
Její otázka mě šokovala. "Já… ne," řekl jsem zmateně. "Je mrtev, ale…"
"Škoda," řekla Priscylla s absolutním klidem. "Ten mizera si to zasloužil."
"To myslíte vážně?" otázal se Bannermann, jako by vůbec neslyšel její poslední slova. "Že by vás zabili?"
Priscylla přikývla. "Ano. Vy Donhilla neznáte. To není člověk, kapitáne, to je zrůda."
"Ale proč?" zeptal se Bannermann rozrušeně. "Myslím – Robert a já jsem mu nic neudělali."
Priscylla se zasmála, ale tak nějak hořce. "Jste cizinci, kapitáne, to stačí. Donhill zabil už desítky mužů a žen."
"Donhill? Ale vždyť je…"
"Policista?" Způsob, jakým Priscylla to slovo vyslovila, zněl skoro jako nadávka. "Ó ano, to je, kapitáne. Muž, který se v Goldspie stará o pořádek, že? Jak se vám líbí naše městečko? Pěkné, že?"
Bannermann neodpověděl, ale Priscyllina otázka ani nepatřila k těm, které si žádají odpověď. "Goldspie," zamumlala. "Pěkné městečko na pobřeží, co? Celá tato obec je jediná vražedná past, kapitáne." Posadila se, naklonila se kousek dopředu a podívala se tak nějak podivným způsobem nejprve na Bannermanna a pak na mě. "Ptal jste se, proč jsem vás zachránila, kapitáne? Tak já vám to řeknu. Chci pryč z tohoto pekla, pryč odtud, co možná nejdál. A k tomu potřebuji vaši pomoc."

Pomalu jsem to začínal chápat. "Vy… chcete opustit Goldspie?"
Priscylla přikývla. "Ano. Já… už jsem se několikrát pokusila utéci, ale pokaždé mě zase chytili. Donhill je ďábel, Roberte. A jeho prsty sahají daleko. Sama to nedokážu."
"A vy věříte, že spolu s námi se vám to podaří?" Vzdychl jsem si. "Bojím se, že jste si zvolila špatné spojence, Priscyllo. My sami nemáme tušení, jak se odtud dostaneme."
"Pomohu vám," řekla Priscylla. Odpověď byla tak rychlá, jako by jen čekala na tato moje slova. "Jakmile zapadne slunce, vyvedu vás odtud. Ale musíte mě vzít s sebou."
Na chvíli neřekl nikdo z nás jediné slovo. Priscylla na mě hleděla pohledem plným bolesti, jakou jsem si nedokázal vysvětlit.
"Riskujete svůj život, děvče," řekl Bannermann po chvíli. "Je vám to jasné? Jestli je Donhill skutečně takový zločinec, za jakého ho máte…"
"Není zločinec," skočila mu Priscylla příkře do řeči. "Je to ďábel, Bannermanne, to myslím vážně. On a jeho banda se spustili se Satanem a za tuto smlouvu platí životy nevinných."
Bannermann svraštil čelo a chystal se ještě něco říct, ale rychlým pohledem jsem ho přiměl zmlknout. "Jak jste to myslela?" zeptal jsem se rychle.
"Tak jak jsem to řekla," odpověděla Priscylla. "A to doslova. Vy jste tu cizí. Pravděpodobně neznáte historky, které se o Goldspie vyprávějí, ale…"
"Vy myslíte tu nestvůru?"
Priscylla překvapeně zamrkala. "Vy… o tom víte?"
"Setkali jsme se s jedním mužem dnes ráno," přikývl jsem. "Nahoře u jezera. Vyprávěl nám o obludě. Ale já nevím, co z toho je pravda. Vypadal jako… pomatený."
"Každé slovo byla pravda," řekla Priscylla. "Ta obluda z Loch Shinu, Roberte, skutečně existuje, a žádá si svoji daň."
Na chvíli jsem měl pocit, jako by mě pohladila neviditelná ledová ruka. "Vy myslíte, že je to víc než jen legenda?"
"Nevím, co to je," odpověděla Priscylla. "Nikdo to neví, snad s výjimkou Donhilla a Leymana. Žije to venku v jezeře, ale jednou za měsíc, vždycky za úplňku se to vynoří na povrch a žádá si oběť. Lidskou oběť, Roberte." Vzdychla, několikrát zavrtěla hlavou a počala lomit rukama. Její ruce byly velice útlé. Snad byla dokonce ještě mladší, než jsem se domníval. "Nikdo ve skutečnosti neví, co je to za nestvůru," pokračovala po chvíli. Její hlas se náhle změnil, jako by mluvila jen sama pro sebe, a ne s námi. "Je to… cosi, napůl ryba, napůl ještěr. Viděla jsem to jen jednou, ale bylo to… strašlivé. Začalo to tak před deseti, možná dvanácti lety, ale snad už dřív. Předtím bylo Goldspie docela obyčejná obec s docela normálními obyvateli. Ale pak sem přišli Donhill a Leyman a všechno se změnilo. Věřím, že ta obluda byla v jezeře už předtím, ale od té doby, co tu jsou Donhill a jeho ďábli, žádá si oběti. Oni… oni zabíjejí cizince, Roberte. Chytí je a zavřou do Donhillova vězení, dokud není úplněk. A pak je obětují té bestii."
"Ale proč se lidé v Goldspie nebrání?" zeptal se Bannermann nevěřícně.
"Zkusili to, kapitáne," odpověděla Priscylla vážně. "Hned zpočátku to zkusili. Ale Donhill a Leyman nejsou normální lidé. Jsou to ďábli, věřte mi. Tenkrát bylo mnoho mrtvých, a ta bestie zničila část města. Od té doby se už nikdo neodváží těm dvěma postavit."
"Leyman je mrtev," řekl Bannermann pevně. "Snad se teď všechno změní."
"Nic se nezmění," tvrdila Priscylla. "Leyman nebyl horší z těch dvou. Myslím, že celou tu dobu držel Donhilla zpátky. Teď, když tu už není, se Donhill teprve změní ve skutečnou nestvůru. A není tu nikoho, kdo by se mu odvážil postavit."
"Nevěřím, že by ten váš pan Donhill byl neprůstřelný," řekl Bannermann vztekle. "Jestli je skutečně takový ďábel, jak ho popisujete, slečno, tak…"
Priscylla ho přerušila tichým, neveselým smíchem. "To opravdu věříte, kapitáne, že na ten váš nápad ještě nikdo nepřišel?" otázala se. "Donhilla nemůžete zabít. Po Leymanově smrti je poslední, kdo dokáže tu bestii udržet na uzdě. Kdyby teď zemřel, zničila by celé město. A proto ho bude každý v Goldspie chránit vlastním tělem, třebaže ho nenávidí jako mor."
"A vy?" zeptal jsem se tiše.
Priscylla na mne vážně pohlédla. "Já?" Vzdychla. "Nic zdejším lidem nedlužím. Slyšeli jste, jak se ke mně chovají."
"Bili vás."
Priscylla vzdychla. "Kdyby jenom to. Žiju tu už patnáct let, ale poslední čtyři byly pro mě hotové peklo." Vstala a učinila gesto, do něhož zahrnula celou místnost. "Víte, kdo zařídil tady ten tajný pokoj?" zeptala se. "Leyman. A víte k čemu?"
"Ne."
Priscylla se jízlivě zasmála. "Hádejte, Cravene."
"Nemám potuchy," řekl jsem, třebaže to nebylo docela pravda. Začínal jsem tušit, co má Priscylla na mysli. Ale ta představa mě přespříliš děsila.
"Byla jsem jeho milenkou," řekla. "Ne dobrovolně, ale to ho vůbec nezajímalo. Během posledních čtyř let sem chodil skoro každou noc. On… on by mě zabil, kdybych mu nebyla po vůli."
Bannermann zalapal po dechu. "On vás…"
"Udělal si ze mně svoji kurvu, klidně to řekněte, kapitáne," řekla Priscylla tvrdě. "Ano. Čtyři roky si se mnou dělal, co chtěl. Kapitáne, bylo to zvíře. Špinavé, surové zvíře. Možná, že mnou teď pohrdáte, ale…"
"Nikdo vámi, Priscyllo, nepohrdá," přerušil jsem ji mírně. "Ale Leyman je mrtev, nezapomínejte."
"Co to změní?" vyjela Priscylla. "Donhill bude vraždit dál a teď, když tu už Leyman není, si bude on brát, co patřilo dřív Leymanovi. Už dávno po mně jel. A teď se nic nezmění. Nanejvýš k horšímu."

Bannermann a já jsme mlčeli.
"Copak nemáte nikoho, kdo by se o vás postaral?" otázal se Bannermann po chvíli.
Priscylla zavrtěla hlavou. "Matka mi zemřela, když mi byl jeden rok," řekla. "A mého otce zabili před čtyřmi lety."
"Donhill?"
"Leyman,"odpověděla Priscylla. "Stál mu v cestě, a tak jednoho dne, když byl zase úplněk a čistě náhodou žádný cizinec po ruce, obětoval bestii mého otce. Ne, kapitáne, této vesnici nedlužím vůbec nic a lidem, kteří tu žijí, už teprve ne. Chci odtud pryč. Vezmete mě s sebou?"
"Samozřejmě," řekl Bannermann horlivě. "A slibuji vám, že tomuhle šílenství učiníme přítrž."
Zdálo se, že Priscylla na to raději ani nemíní odpovídat. Jen se usmála, v mírném předklonu došla ke truhle a vytáhla z ní džbán a tři prosté hliněné kalíšky. "Napijte se," řekla. "K jídlu tady nemám bohužel nic, ale snad vám i dobré sherry dodá trochu sil."
Vděčně jsem sáhl po kalíšku, který mi podala, zhluboka jsem se napil a znovu jsem se opřel. "Kam chcete jít, až se odtud dostaneme?" zeptal jsem se.
Priscylla pokrčila rameny. "Kamkoli," řekla. "Možná do Londýna. Mám trochu peněz, abych mohla přežít, než si najdu práci. Všechno je lepší, než dál zůstat tady."
"Co… bude s mými muži?" zeptal se Bannermann tiše. "Domluvili jsme se, že se po setmění sejdeme na pobřeží."
Priscylla rozhodně zavrtěla hlavou. "To nepůjde, kapitáne. Tam nás budou hledat nejdřív."
"A snad si nemyslíte, že odtud odejdu bez svých lidí?" vyjel Bannermann ostře. "Jsem za ně odpovědný, má drahá."
"Jsou to snad dospělí muži, ne?" odpověděla Priscylla nevzrušeně. "A jestliže, kapitáne, na tu pláž půjdete, budete mrtvý muž dřív, než vyjde slunce. Donhill si nedá klid dřív, než vás chytí. Nemůže si dovolit, aby mu nějaký svědek uprchl."
Bannermann na ni upřeně zíral, avšak mlčel. Zdálo se, že pochopil, že Priscylla má pravdu. Ale dobře mu v jeho kůži určitě nebylo.
"Vrátíme se zpět, jak jen to půjde nejrychleji," řekl jsem. "Třeba se stovkou policistů, kapitáne. Nemějte starost."
"A co najdeme? Tří mrtvé?"
"Úplněk bude zase až za dvacet dní, kapitáne," řekla Priscylla. "A Donhill bude…"
"Ticho!"
Bannermann ji prudkým pohybem přerušil, seděl vzpřímeně jako svíčka a zíral ke "dveřím". Priscylla okamžitě zmlkla, svraštila čelo a napolo se zvedla, avšak svůj pohyb už nedokončila.
Skrze tenké dřevo zadní stěny skříně jsme uslyšeli kroky, těžké šoupavé kroky, doprovázené odporným skřípavým zvukem, jako by po podlaze škrabaly nějaké drápy. Pak jsme zaslechli dech.
A nebyl to lidský dech…
"Bože!" zasípal Bannermann. "Ta nestvůra!"
Priscylla zbledla, zírala nejprve na Bannermanna a pak na mě a pak zase pohlédla zpět k východu. Náhle se ve vzduchu objevil lehký závan nasládlého zápachu. "Co… máte na mysli, kapitáne?" zeptala se nejistě.
"Tu obludu," vykoktal Bannermann. "To… to cosi, co zabilo Billingse…" Jeho ruce sevřely kalíšek tak pevně, až hliněná nádoba s jasným třeskem praskla a sherry se vylilo kapitánovi na kalhoty. Ani si toho nevšiml.
"Musíme odtud!" řekl jsem. "Je tu ještě nějaký druhý východ?"
Priscylla mlčky zavrtěla hlavou. Její tvář ztratila všechnu barvu.
"Tak tedy přes střechu. Pomozte mi!" Vyskočil jsem, levou rukou jsem se přidržel trámu a postavil jsem se na špičky, abych dosáhl druhou rukou na střešní tašky.
Avšak držely pevně, jako by byly přibetonované.
"Sakra ještě jednou, pomozte mi. Musíme pryč!" supěl jsem. Na chvíli jsem pocítil vlnu horké, šílené paniky, avšak podařilo se mi ji zkrotit a vnést alespoň zdání řádu zpátky do svého myšlení. Zoufale jsem sbalil pěst a vší silou udeřil proti taškám. Zadunělo to a ostrá bolest mi projela zápěstím. Ale ani jediná taška se nehnula z místa.
K další ráně jsem se už nedostal. Náhle byl hnilobný puch nesnesitelný. Skříň se otřásla prudkým úderem. Celý pokoj jako by se otřásl. Priscylla vyděšeně vykřikla, vyskočila a co nejrychleji se uchýlila do nejzazšího koutku pokoje.
Druhý, ještě tvrdší úder zasáhl skříň. V hladké dřevěné ploše vznikla první dlouhá klikatá trhlina, potom se dřevo roztříštilo pod třetím zuřivým úderem a cosi gigantického, temného vlítlo do místnosti.
Bannermann zařval, chytil židli a mrštil jí proti vetřelci. Všechno se to odehrálo neuvěřitelně rychle. Craal byl rozeznatelný jen jako temný stín, ale přesto už nebyl docela neviditelný, jako dosud.
A zdálo se, že není ani tak docela nezranitelný. Židle, kterou proti němu Banermann mrštil, ho zasáhla s prudkostí střely a odhodila ho zpět. Židle se roztříštila, ale příšera byla obrovskou silou povalena a upadla na podlahu. Temná stínová paže sevřela zbytek skříně a docela jej rozbila.
Bannermann triumfálně zařval, zvedl další židli a hodil ji po obludě. Nedalo se poznat, jestli ji zasáhl nebo ne, ale zvenčí se ozval skřehotavý vzteklý řev, následovaný strašlivým praskotem.
Avšak útok se nám podařilo odvrátit jen na okamžik. Několik vteřin nato už se znovu objevil v otvoru obludný stín. Temné chapadlo se se švihem natáhlo po nás, se strašlivým zvukem zasvištělo vzduchem a zahnalo mě i Bannermanna zpět. Zřejmě Bannermannova nečekaná akce bestii spíš překvapila, než zranila.
"Zpátky!" zařval Bannermann. Hlas mu takřka přeskočil. Temná stínová paže se po něm natáhla, dotkla se jeho ramene a strašlivou silou jej srazila k zemi. Upadl, instinktivně se pokusil dostat znovu na nohy, ale s pronikavým zaječením se zase zhroutil, když se nad ním stínový démon naklonil. Chapadlo jej švihlo po rameni. Bannermannovo ječeni nabylo ještě na pronikavosti.
A najednou se se mnou něco stalo.

Nevím, co to bylo. Ani později jsem nedokázal ten pocit, byť jen přibližně, přiodít do slov – ale najednou jako by po mně cosi sáhlo a naprosto bez námahy vypnulo moji vůli, jako když vichřice sfoukne plamen svíčky.
S pronikavým výkřikem jsem se vrhl dopředu, široce rozkročen jsem zůstal stát nad Bannermannem a v obranném zaklínacím gestu jsem napřáhl obě ruce proti neviditelnému.
Nebyla to moje síla. Něco podobného jsem zažil už jednou, ale tentokrát to bylo neporovnatelně silnější a mocnější. Nebyl jsem v tuto chvíli o nic víc než nástroj, poslouchající jinou, nadřazenou vůli. Moc, neuvěřitelná, neovladatelná Moc pulzovala celým mým tělem. Pohled se mi počínal zastírat. Jakoby přes zvlněnou záclonu jsem viděl, jak stínové tělo démona odletělo zpět, jako by narazilo na neviditelnou zeď. Cosi úžasně silného, neviditelného mi vycházelo z konečků prstů, zanechávajíc jako ohnivé stopy drobné modré plamínky, zasáhlo craala a opět jej odmrštilo zpět.
Nestvůra řvala; pronikavě, vztekle, v jejím řevu bylo právě tolik bolesti jako zloby. Modré plamínky pobíhaly po ní jako oheň svatého Eliáše, obkreslujíc kontury jejího těla.
Ale zase tak snadno se krvavý démon nedal porazit. Můj náhlý útok ho zastihl naprosto nepřipraveného, modré plamínky, které ho zasáhly, mu musely působit takřka nesnesitelnou bolest. A přesto zaútočil znovu.
Stín se rozběhl přímo proti mně. Přikrčil jsem se a instinktivně jsem ustoupil o krok zpět, ale můj pohyb nebyl dostatečně rychlý.
Byl to pocit, jako by mě udeřila rozžhavená železná tyč. V rameni mi náhle explodovala prudká bolest. Klopýtl jsem, dopadl těžce na záda a slepý bolestí a strachem jsem zvedl ruce před obličej. Nade mnou vyvstal obrovský stín, jakási zelená slizovitá potvora, sestávající jakoby ze samých chapadel a smrtonosných tlam. Démon na mě znovu zaútočil a bolest v rameni se vystupňovala k zešílení. Jedno z chapadel se mi ovinulo kolem ramene a počalo mě táhnout za paži.
Roberte! Braň se! BOJUJ! Nevěděl jsem, odkud ten hlas přichází. Byl prostě ve mně. Ani jsem jej nepoznával.
Ale poslechl jsem…
Kdesi v mém nitru stále ještě byla ona cizí, pulsující moc, ono Něco, co ke mně nepatřilo, a přesto jako by bylo součástí mě samotného, napolo zasuté pod bažinou bolesti a zoufalství. Se zoufalým úsilím jsem se toho chopil, pokusil se to ovládnout a vrhnout proti příšeře.
I zavřenými víčky mi proniklo světlo oslnivého blesku. Sevření kolem mého ramene povolilo. Krvavý démon se s řevem potácel zpět. Jeho tělo vzplanulo. Plamínky, které zatím jen pobíhaly po jeho povrchu, se vystupňovaly v oslepující bílý žár a počaly pronikat do jeho nitra.
Byl to bizarní pohled. Tělo příšery začalo zase blednout, opět ztrácelo svoji tělesnost a během několika vteřin bylo opět neviditelné.
Avšak plameny hořely dál.
Necítil jsem žádný žár, třebaže jsem stál od příšery vzdálený na délku paže. Její tělo zmizelo, ale namísto něho se přede mnou zmítal bezhlasý, oslnivě bílý pekelný oheň, plameny, obkreslující kontury jeho těla jako ohnivé pero. Viděl jsem, jak se příšera potácí, s těžkopádným trhnutím se láme v kolenou a pak se kácí k zemi. Jeho paže kolem sebe švihaly jako tenčí, ohniví hádci – a pak se rozpadly.
Vypadalo to, jako když se spaluje suché listí. Nestvůra se sesypala na hromádku, proměnila se v hrstku dýmajícího popela a nakonec zmizela i ta.
Vše, co zůstalo, byla jen protáhlá, vzdáleně lidské siluetě podobná spálená skvrna na prknech podlahy.
Namáhavě jsem se zvedl. Pokoj se se mnou začal najednou otáčet, najednou všechny zvuky jako by ke mně doléhaly odněkud ze strašlivé dálky. Zasténal jsem, vložil jsem obličej do dlaní a nutil jsem se udržet oči otevřené.
Vedle mě se na zemi svíjel Bannermann. Jeho kabát byl na místě, kde se jeho ramene dotklo stínové chapadlo příšery, zuhelnatělý a roztržený, rameno pod ním bylo zrudlé a plné popálenin.
Vyděšeně jsem se nad ním sklonil. "Bannermanne! Jste v pořádku?"
Kapitán namáhavě polkl, těžkopádně přikývl a pokusil se posadit, avšak s bolestným výkřikem poklesl, když mu zraněné rameno povolilo pod vahou jeho těla.
"Ujde… to," řekl namáhavě. "Nemyslím, že bych… byl vážně zraněný." Vzdychl, zvedl hlavu a užasle vytřeštil oči. "Bože můj, Cravene!" zasténal. "Vaše ruce! Co se vám to stalo s rukama?"
Nechápavě jsem si ho změřil pohledem, potom jsem se podíval na své ruce – a v poslední chvíli jsem potlačil výkřik zděšení.
Ruce jsem měl popálené.
Konečky prstů byly černé, jako by se dotkly žhoucího uhlí, a jejich zbytek rudý a posetý puchýři. Tu a tam prosvítalo odkryté maso.
A teď, když jsem uviděl svá zranění, začal jsem i cítit velkou bolest.
"To nic…není," řekl jsem, ale přitom jsem musel zatínat zuby, abych nekřičel bolestí. "To bude… dobré."
Bannermann si mě změřil pohledem, v němž se starost mísila s hrůzou, posadil se – tentokrát mnohem opatrněji – a na kratičký okamžik padl jeho pohled na zuhelnatělou skvrnu, která tu zbyla jako jediné svědectví o tom krvavém démonovi. "Co to bylo?" zamumlal.
"Craal," odpověděl jsem. "Malé překvapení, které nám připravil náš přítel Leyman. Stejná bestie, která v hotelu zabila Billingse."
Bannermann zavrtěl hlavou takřka naštvaně. "To nemyslím, Cravene," řekl. Jeho hlas zněl náhle úplně jinak, než dosud. Byl v něm hněv, ale také něco jiného.
"Myslím vás," pokračoval. "Jak jste to udělal?"
Neodpověděl jsem hned. Věděl jsem, že tato otázka přijde. Posadil jsem se, chvíli jsem si prohlížel své poničené ruce a pokusil se hýbat prsty. Šlo to, ale bolelo to pekelně. "To jsem nebyl já," řekl jsem.
"To jste nebyl…?" Bannermann se zarazil, chvíli na mě mlčky zíral a pak se počal pomalu zvedat ze země. "To jste nebyl

vy?" opakoval nedůvěřivě. "Co to má znamenat, že jste to nebyl vy!"
"To nebyla… moje síla, co zničila craala," vykoktal jsem. Ze všech sil jsem se snažil potlačovat hysterický smích, abych mohl mluvit dál. Ale jakkoli to vysvětlení znělo šíleně, bylo jediné, které jsem měl.
"Byl to Andara," řekl jsem. "Můj otec."
Bannermann podrážděně odfrkl. "Váš otec, chlapče, je přece mrtev. Já sám jsem vám ho pomáhal pohřbít."
"Já vím," odpověděl jsem namáhavě. "A přece je to tak. On… není mrtev. Ne tak, jak jsme si dosud mysleli."
"Ale?" podivil se Bannermann. "To jsem vůbec netušil, že existují různé způsoby, jak být mrtvý."
"Bannermanne, prosím vás," řekl jsem polohlasně. "Já vím, jak vám to musí znít, ale je to tak. Co se právě stalo, není nikterak v mé moci. Můj otec jaksi a někde žije. Já… jsem s ním dnes už jednou hovořil."
"Hovořil?" opakoval Bannermann. "Vy? Se svým mrtvým otcem?"
Pomalu se ve mně začínal vzmáhat hněv. "Sakra ještě jednou, Bannermanne, mějte si mě třeba za blázna, ale je to tak! Co se vlastně ještě všechno bude muset stát, abyste konečně pochopil, že jsou…"
"…věci mezi nebem a zemí, nad kterými zůstává zdravý rozum stát," přerušil mě Bannermann. "Ano, ano, Cravene. Znám to úsloví." Zavrtěl hlavou, pak klesl na pohovku a na okamžik skryl tvář do dlaní.
"Promiňte, Cravene," mumlal. "Já… je toho na mě moc."
Přikývl jsem. Vzhledem k okolnostem se držel Bannermann dokonce velice dobře. Jiní muži by se v jeho situaci už dávno pod tou tíhou sesypali.
"No dobrá," zamumlal jsem. Vstal jsem, znovu jsem narazil hlavou do trámu a s poněkud nejistýma nohama jsem se vydal na druhou stranu. Teprve nyní jsem si znovu vzpomněl na Priscyllu. Při tom vzrušení a hrůze jsem na ni na chvíli zapomněl.
Děvče, stále ještě bledé hrůzou, stálo opřené o zeď, k níž se uchýlilo, když se krvavý démon objevil. Z jejího obličeje zmizela všechna barva. Ruce sejí třásly a v očích jí planul úděs, který překonával všechno, co kdy předtím viděla.
"Priscyllo," zamumlal jsem. "Já…"
"Co to bylo, Roberte?" zašeptala. Její hlas zněl unaveně jako hlas staré ženy. "Bože můj, Roberte, co…"
Chvíli jsem mlčel, pak jsem došel až k ní a zvedl jsem ruku, jako bych se chtěl dotknout jejího ramene, nakonec jsem to ale neudělal.
"Je to pryč," řekl jsem tak něžně, jak jsem jen byl schopen. "Měla jsi pravdu, když jsi říkala, že Leyman byl ve spolku se Satanem. Snad ještě víc, než jsi dosud tušila."
Její pohled šel mimo mě na místo, kde pošel craal. Obrysy jeho těla byly jasně rozeznatelné na zčernalém dřevě. Vlastně to byl skoro zázrak, že dům nevzplanul jediným plamenem, stejně jako předtím Leymanův krám.
"Pryč!" zašeptala. Vzhlédla ke mně. V jejích očích se náhle zatřpytily slzy.
"Pryč," přikývl jsem. "Nestvůra je mrtvá a Leyman ji už nikdy nebude moci poštvat na někoho druhého."
"Ale jak…" znovu se zarazila, hlasitě polkla – a pak se nečekaným, překvapivým pohybem vrhla na moji hruď. Její paže mě sevřely tak pevně, že jsem se sotva mohl nadechnout.
"Odveď mě odtud, Roberte," prosila úpěnlivě. "Prosím tě, odveď mě odtud. Já… já přijdu o rozum, jestli tu budu muset zůstat ještě déle." Začala tiše plakat a přitiskla se ke mně ještě pevněji. Náhle z ní bylo jen vystrašené, osamělé dítě. Navzdory bolestem v rukou jsem ji něžně pohladil po vlasech a po ramenech. Cítil jsem, jak se pod těmi dotyky zachvěla.
"Odvedu tě, holčičko," zašeptal jsem. "Slibuji ti to."

* * *

Noc se snesla na osadu jako černý rubáš. Několik hvězd, které se za soumraku objevily na nebi, opět zmizelo za zdí černých dešťových mraků a i svit měsíce, který se nad obzor vyhoupl ještě jako téměř dokonale zakulacený kotouč, jen tu a tam pronikl štěrbinou v bouřkové hradbě. Vzduch voněl deštěm, vítr od moře přinášel pach slané vody a osamělý křik nějakého racka.
"Drž se pořád těsně za mnou," zašeptala Priscylla. Její hlas bylo sotva slyšet pod hnědou, hluboko do čela staženou kapuci, avšak rozumět mu bylo, neboť všude vládlo ticho, ticho skoro přízračné. Město bylo jako po vymření. Úzká ulice, vedoucí k jihu, před námi ležela naprosto vylidněná, a kdyby nebylo mírné rudé záře ohňů vzadu za námi, člověk by skutečně věřil, že Goldspie vymřelo.
Ale nebylo tomu tak. Sice jsme od chvíle, kdy jsme vyšli z domu, nikoho neviděli, avšak slyšeli jsme hlasy a kroky desítek lidí a prvních tři až čtyři sta yardů jsme probíhali téměř trestnou uličkou. Priscylla nás vedla bočními uličkami a zadními dvorky, cestami, které by ten, kdo není odtud, pravděpodobně nenašel za sto let. Plížili jsme se ze stínu do stínu jako zloději, znovu a znovu jsme se se zatajeným dechem tiskli za rohem nebo se krčili v různých dveřích, takže k překonání první půl míle jsme potřebovali skoro celou hodinu. Srdce mi stále ještě bušilo, a třebaže jsme už byli z nejhoršího venku – anebo právě proto – třásly se mi ruce.
Ve městě se něco dělo. Podle zvuků, které jsme slyšeli, se dalo usuzovat, že je veškeré obyvatelstvo Goldspie na nohou, ačkoli se už chýlilo k půlnoci. Všichni směřovali na tržiště v centru města.

SHOGGOTE, nižší bytost sloužící VELKÝM STARCŮM, stvořená z protoplazmy zla

Za nás, pomyslil jsem si s ulehčením. Čím víc jsme se přibližovali kraji města, tím méně jsme slyšeli lidi. Nyní byly ulice tak prázdné, že jsme se mohli odvážit míň se skrývat a používat chodník, třebaže i nadále jsme se raději zdržovali ve

stínu domů. Priscylla mně i Bannermannovi dala podobné tmavé pláště, jako byl ten její, které jsme si přehodili ještě přes naše oblečení, ale ani Bannermann, ani já jsme nijak vážně nepočítali s tím, že by nás toto maskování mohlo chránit před skutečně vnímavým pozorovatelem. Už jenom skutečnost, že jsme se jako jediní nepohybovali směrem do středu města, musela budit podezření. Stačilo potkat jediného človíčka a byli bychom ztraceni.
Náhle se Priscylla zastavila, zvedla ruku a chvíli se zavřenýma očima naslouchala.
"Co je?" zeptal se Bannermann s obavou. Priscylla mu nevražívým gestem naznačila, aby mlčel, na dvě, tři vteřiny zavřela oči a pak se prudce otočila.
"Někdo jde!" řekla. "Rychle odtud!" Ukázala do jakéhosi průjezdu, který jsme před chvílí minuli, pak se uštvaně ohlédla přes rameno a rozběhla se k němu. Bannermann a já za ní. Naše kroky se na tvrdém dláždění ulice hlučně rozléhaly a chvíli se mi zdálo, že to dupání musí být slyšet až na druhém konci města. Ale bylo to jen pár kroků a průjezd byl temný a dost velký, aby nám poskytl dostatečný úkryt. Rychle jsme se shlukli kolem Priscylly ve stínu umělecké klenby.
Po chvíli jsme i my zaslechli kroky. Rychlé, těžké kroky; kroky lidí, kteří měli velice naspěch. Snažil jsem se v modrošedém přítmí za vraty něco rozeznat, ale neviděl jsem nic víc než pár podsaditých, rychle kráčejících stínů, které přešly po druhé straně ulice, než byl náš úkryt.
Se zatajeným dechem jsem čekal, dokud nebudou pryč a jejich kroky opět neztichnou ve tmě.
Vtom k nám však dolehl z druhého konce města dunivý, ojedinělý úder na buben.
"Co to bylo?" zašeptal Bannermann.
Priscylla na něho pohlédla, pak nerozhodně zavrtěla hlavou a vstala. "Nic," řekla. "Nic důležitého."
Bannermann zavrčel, bleskurychle natáhl ruku a nešetrně ji strhl k sobě. "Tak moment, děvenko," mumlal. "Než půjdeme dál, chtěl bych od tebe odpověď na pár otázek."
Priscylla se pokusila vytrhnout ruku z jeho sevření, ale Bannermann ji držel nemilosrdně pevně. Jeho stisk jí musel působit bolest, a já najednou v sobě pocítil vzedmutí iracionálního vzteku. Priscylla ke mně vrhla prosebný pohled.
"Vždyť ji to bolí, Bannermanne," řekl jsem o něco hlasitěji, než by se v naší situaci hodilo.
Bannermann zavrčel cosi, čemu jsem nerozuměl, avšak trošku povolil svůj stisk Priscyllina zápěstí, aniž by ji však pustil úplně. Neříkal jsem už nic. Všechno, co jsem nyní chtěl, bylo co možná nejrychleji odtud zmizet, ale na druhé straně jsem chápal i Bannermanna. Od chvíle, co jsme opustili dům, jsme spolu prakticky nevyměnili jediné slovo. A on cítil stejně zřetelně jako já, že se ve městě něco chystá.
"Pusťte mě, kapitáne," řekla Priscylla úpěnlivě. "Nesmíme ztrácet čas. Příležitost, jakou máme nyní, se už nebude opakovat."
"Příležitost?" chytil se Bannermann. "Jaká příležitost?"
Přes Priscyllin obličej přelétl stín. Vypadala, jako by utrousila něco, co by raději nikdy neřekla. "Zmizet odtud," řekla vyhýbavě. "Všichni jsou zaneprázdněni. S trochou štěstí si všimnou teprve za úsvitu, že jsme pryč."
"Zaneprázdněni?" zeptal se Bannermann číhavě. "Zaneprázdněni čím?"
Druhý, o něco hlasitější úder do bubnu porušil ticho noci a na chviličku jsem měl pocit, že jsem zaslechl pronikavé hlasité zatroubení, velice vzdálené.
Jakoby odpověď…
Priscylla se hlasitě nadechla a znovu se pokusila vymanit ruku z Bannermannova stisku. Její pohled byl ještě úpěnlivější a já při něm pocítil slabé, bolestivé píchnutí v prsou. Bylo to zvláštní – znal jsem tuto dívku teprve pár hodin, avšak byla mi tak blízká, jako bych ji znal celé roky. Bolelo mě přihlížet, jak jí někdo ubližuje. Přesto jsem však sklonil hlavu a uhnul před jejím pohledem.
"Shromažďují se," řekl Bannermann. "Nebo ne? Všichni míří na tržiště, či ne?" Ukázal směrem, odkud jsme přišli. Nad střechami ve středu města planula rudá zář plamenů. Museli založit ohně. Spoustu ohňů.
Priscylla rezignovaně přikývla. "Ano."
"Ale proč?" zeptal se Bannermann. "Proč ten buben? A ty ohně? K čemu slouží?"
"Já… já nevím," vykoktala Priscylla.
"Lžeš!" Bannermann jí zkroutil paži. Jen trochu, ale právě, aby ji to zabolelo a aby jí ukázal, že se už nenechá dál krmit výmluvami.
Ucítil jsem, jak sebou mé ruce trhly. Nechybělo mnoho, abych vyskočil a začal ho mlátit.
"Já… nejsem si jistá," zasténala Priscylla. "Je to…jako by… ten buben přivolává… tu bestii. Ale to… není možné. Je po úplňku a…"
"Ale možná, že pro ni mají nové oběti," zavrčel Bannermann. "Že je to tak? Volají nestvůru, aby jí přinesli oběť. Nebo víc obětí."
Priscylla už neodpověděla, nýbrž se vší silou vzepřela proti jeho stisku. Bannermann ji uchopil o něco pevněji, avšak povolil, když jsem vyskočil a tvrdě ho uchopil za rameno.
"Pusťte ji, Bannermanne!" zasyčel jsem. "Nikomu tím nepomůžete, když ji budete mučit."
Bannermann pustil Priscyllino zápěstí, zuřivým pohybem smetl moji ruku ze svého ramene a pustil se do mě. "Ale?" vyštěkl. "Že to nikomu nepomůže? To jste úplně oslepl, Cravene, nebo jste jen zešílel strachem?"
"Co… se od ní chcete dozvědět?" zeptal jsem se celý zmatený. Priscylla ustoupila o několik kroků nazpět a bázlivě se přitiskla ke zdi. Její pohled těkal mezi Bannermannem a mnou.
"Co se od ní chci dozvědět?" opakoval po mně Bannermann. Už se ani nesnažil mluvit potichu, nýbrž skoro řval.
"Něco, co tuším už celý ten čas, vy blázne. Co myslíte, proč se nám tak snadno daří uniknout, když celé to město je údajně jedna jediná veliká past?"
"Protože… protože oni…"
"Jsou zaneprázdněni," přerušil mě Bannermann. "Ano. A mám vám říct čím? Opět obětují lidi. Přinášejí té nestvůře další

lidské oběti. Proto si nikdo nevšímá nás, Cravene. Protože nás v tuto chvíli nepotřebují."
"To není pravda!" řekl jsem impulzivně. "To…"
"A já vám řeknu i to, koho obětují," pokračoval Bannermann. Hlas se mu třásl vzrušením. "Mé muže. Proto nechtěla, abychom šli na pláž a setkali se tam s nimi, Cravene. Protože velice přesně věděla, co se stane. Nebo s tím alespoň počítala. Obětuje mé muže, abychom my mohli uniknout!"
"To není pravda," trval jsem na svém. "To…"
"Tak se na to zeptejte té běhničky!" zařval Bannermann.
V tu chvíli jsem ho udeřil. Nevím, kdo tím byl překvapenější – zdali on nebo já. Ruka se mi sevřela takřka bez mého přičinění a dopadla na jeho obličej. Bannermann se zapotácel, tvrdě narazil do zdi a vzápětí zvedl pěsti. Ale neudeřil, nýbrž na mě jen hleděl pohledem plným pohrdání.
"Je vám teď líp?" otázal se klidně.
"Já… promiňte," koktal jsem. "To jsem nechtěl."
Bannermann se chladně usmál. "To je dobré. Neměl jsem to říkat. Ale měl jsem pravdu – nebo ne?"
Jeho poslední slova byla určena zase Priscylle. Dívka ho probodávala upřeným pohledem, několikrát naprázdno polkla a pak odvrátila hlavu, aby uhnula jeho pohledu. Rty se jí roztřásly.
Rychlým krokem jsem došel k ní, vzal ji rukou za bradu a přinutil ji, aby ke mně zvedla oči. "Je to pravda?" zeptal jsem se.
Pohlédla na mě a v jejích očích se zaleskly slzy. "Ano," zašeptala. "Oni… volají tu bestii jen, když… když pro ni mají nějakou oběť."
"Ale říkala jsi přece, že to dělají jenom při úplňku," řekl jsem nevěřícně.
Bannermann odfrkl. "Však je úplněk, Cravene, nebo skoro úplněk. Kromě toho si přece nenechá Donhill ujít tak skvělou dodatečnou oběť."
"To není pravda," mumlal jsem. "Řekni mu, že to není pravda, Priscyllo."
Priscylla polkla. Její ruce drobným nervózním pohybem sklouzly z mých prsou na má ramena a pak stiskly mé ruce. Bolestně jsem sebou trhl. Spálené prsty mě stále ještě bolely, a úder pěstí, kterou jsem zasadil Bannermannovi, znovu otevřel mé rány. Zpod nehtů mi vytryskla krev a zanechala krvavé stopy na jejím oděvu.
"Je to pravda," zašeptala.
"A tys to věděla?"
Přikývla. "Ano. Já… slyšela jsem předtím dva Donhillovy pomocníky, když jsem byla venku, abych… vám opatřila něco na oblečení," řekla zajíkavě. "Ale byla to jediná šance, Roberte, pochop to přece."
"Šance?" otázal se Bannermann vztekle. "Pro koho? Chtěla jsi životem mých mužů zaplatit za svoji vlastní svobodu."
"A také za naši, Bannermanne," řekl jsem příkře. "Buďte už konečně zticha."
"Má pravdu," řekla Priscylla tiše. Její hlas se zlomil. "Já… musím pryč odtud, Roberte," vzlykala. "A existuje jen tato jediná možnost. Během slavnosti obětování jsou všichni dole u řeky, dokonce i stráže. Nikdy bychom se nedostali tak daleko, kdyby tomu tak nebylo."
"A dál už taky nepůjdeme," řekl Bannermann vztekle.
Pustil jsem Priscyllu, obrátil jsem se a zamyšleně se podíval na něho. "Chcete jít zpátky?"
"Vy ne?"
"Ale to je jistá sebevražda!" vybuchla Priscylla. "Nemůžete vůbec nic dělat! Tam dole je celé město. Zabijete sebe i Roberta."
"Nenechám své muže ve štychu," odpověděl Bannermann vztekle. "A už vůbec nebudu nečinně přihlížet, jak jsou obětováni nějaké jezerní nestvůře. Vy dva si pro mě za mě utečte, ale já se vrátím." Obrátil se a chtěl se rozběhnout odtud, avšak já jsem ho prudkým pohybem zarazil.
"Pusťte mě, Cravene!" řekl vztekle. "Nemusíte jít se mnou."
"Samozřejmě, že půjdu s vámi," odpověděl jsem tiše. "Ale nemůžeme tam jen tak slepě vletět. V tomto bodu má totiž Priscylla pravdu, kapitáne – zabijí nás rychleji, než byste si jen dokázal představit, jestli tam přiběhneme jen tak naslepo."
Bannermann vztekle stiskl rty, pak ale nevrle přikývl. "A co tedy chcete dělat?"
Chvíli jsem mlčel, pak jsem se zase otočil a podíval se na Priscyllu. "Vysvětli nám přesně, jak to tam vypadá," řekl jsem. "Existuje nějaká možnost, jak se dostat nepozorovaně na to místo?"
Priscylla vyděšeně zavrtěla hlavou. "Nesmíš zpátky!" vydechla. "Zabijí tě, Roberte, poslechni mě a nevracej se!"
"Možná," odpověděl jsem vážně. "Ale Bannermann má úplnou pravdu – nemůžeme jeho muže v tom jen tak nechat."
"Ale co můžeme dělat? Donhill má desítky mužů, kteří ho poslouchají. Nemáme proti nim žádnou šanci."
"Já také nemluvím o nás všech," řekl jsem pevně. "Bannermann a já půjdeme sami. Ty půjdeš dál. Když si pospíšíš, budeš ještě před východem slunce na silnici. Třeba tě sveze nějaký vůz."
"Sama nepůjdu," řekla Priscylla. "Zase by mě chytili, jako pokaždé." Náhle se mi vrhla na prsa a zoufale mi ovinula paže kolem krku, tak pevně, že mě skoro udusila. "Nechoď zpátky, Roberte!" žadonila. "Zabijí tě! Už to jiní zkoušeli, ale na tu bestii nikdo nemá."
Pomalu jsem se vyprostil z jejího objetí, ustoupil od ní na délku paže a pokusil se o úsměv. "Ti druzí snad neměli stejné možnosti jako já," řekl jsem tiše. "Viděla jsi, co se stalo, když na nás zaútočil ten neviditelný. Mám způsoby a prostředky, jak se bránit, o kterých Donhill nic neví."
"Ale to bylo něco jiného!" řekla Priscylla zoufale. "Sám jsi přece říkal – že to nebyly tvé síly, které tu bytost porazily. Jak můžeš vědět, že ti zase pomohou?"
"To nevím," přikývl jsem. "Mohu jen doufat, že mi můj otec pomůže i tentokrát."

"A jestli to neudělá?"
"Potom," odpověděl jsem po nepatrné pauze, "zemřeme všichni, Priscyllo."

* * *

Než jsme došli do středu města, setmělo se ještě víc. Mraky visely nad městem jako souvislá stěna a docela pohltily světlo měsíce i hvězd. Přesto bylo půlkruhové, na jedné straně zploštělé náměstí v srdci města osvětleno skoro jako ve dne. Kolem nedlážděného náměstí se tyčil kruh jasně planoucích hranic, vysokých jako dospělý muž, navíc většina mužů a žen, kteří se zdržovali v tomto kruhu, držela zapálené pochodně, jejichž světlo ozařovalo noc plápolavou rudou září.
Byl to bizarní pohled. Musely tu být tři, ne-li čtyři sta lidí, kteří se shromáždili na tržišti. Mnohem víc, než jsem se domníval, že má Goldspie obyvatel; muži, ženy, ba dokonce i děti. Skoro všichni byli jednotně oblečeni do stejných jednoduchých hnědých kápí, jaké jsme na sobě měli Priscylla a my. Jejich obličeje nebylo možné pod nasazenými kapucemi vidět. A přesto jsem cítil hrůzu, která visela nad náměstím jako neviditelný, dusivý mrak.
Tito lidé tu nebyli ze své vlastní svobodné vůle, nýbrž proto, že k tomu byli přinuceni.
"Ty bestie," zasténal Bannermann. Vrhl jsem k němu rychlý varující pohled, ruku jsem mu položil na nadloktí a nenápadně jsem zavrtěl hlavou. Rozuměl jsem jeho hněvu až příliš dobře. Obyvatelé Goldspie nebyli na náměstí sami.
Ve středu obrovského kruhu, který tvořili ti hnědí zakuklenci, stály tři dřevěné podesty, nahrubo otesané podstavce, ze kterých se tyčily kůly z trámů o síle mužské paže.
A ke každému u nich byl přivázán jeden muž.
"Všechny tři," mumlal Bannermann. "Ty svině dostaly všechny tři. Ti zatracení…" Hlas se mu zlomil.
"Uklidněte se, Bannermanne," zašeptal jsem. "Musíme si především zachovat chladnou hlavu. Jediná chyba a budeme stát vedle nich."
Bannermann si mě změřil dlouhým pohledem. V očích se mu zablýsklo, ale neřekl nic, nýbrž odtrhl oči a dál přehlížel náměstí.
Priscylla nás vedla oklikou. Obešli jsme tržiště širokým obloukem a přiblížili se k jeho protější straně, přivrácené k řece, takže mezi námi a prvními muži a ženami zůstávalo dobrých třičet kroků. Navíc jsme stáli ve stínu nějakého domu a byli jsme takřka neviditelní.
Avšak tak jako tak jsme byli bezmocní. I kdyby byli jen dva z nás ozbrojeni, nemohli bychom pro ty tři nešťastné námořníky moc udělat. Pohled na němě stojící, zakuklený dav mě zbavil posledních pochybností o Priscylliných slovech. Zdálo se, že Donhill je zde skutečně neomezeným vládcem.
"Potřebuji nějakou zbraň," zamumlal Bannermann. "Pušku." Obrátil se a učinil vyzývavé gesto směrem k Priscylle.
"Pušku," opakoval. "Máš něco takového?"
Priscylla bázlivě zavrtěla hlavou. "Ne," řekla. "A i kdyby…"
"…tak by to nemělo žádný smysl," přerušil jsem ji. "Buďte rozumný, Bannermanne. Násilím tu vůbec nic nepořídíme."
"A jak tedy?"
"Nevím," připustil jsem. "Mohu se jen pokusit zastavit tu bestii. Snad mi můj otec ještě pomůže." Otočil jsem se k Priscylle. "Jak dlouho to bude ještě trvat?"
"Dlouho už ne," odpověděla po krátkém uvažování. "Už přestali bubnovat."
Dunivý rytmický zvuk, který nás doprovázel po celou cestu sem jako bušení obrovského srdce, skutečně utichl, ale já jsem dosud této skutečnosti nepřikládal žádný význam. Nyní jsem přikývl, obrátil jsem se a soustředěně hleděl na náměstí. "Nikde nemůžu najít Donhilla."
"Přijde až na poslední chvíli," šeptala Priscylla "On sám zavolá tu bestii, ale ta je už na cestě sem. Cítím ji."
"Odkud přichází?"
Priscylla kývla hlavou směrem k řece. Její protější břeh byl lemován řadou hořících pochodní, které vrhaly na vodu míhavé červené odrazy. Vypadalo to, jako by byla plná krve.
"Ta bestie žije nahoře v Loch Shinu," vysvětlovala Priscylla. "Ale řeka má s jezerem podzemní spojení. Když uslyší bubnování, přijde sem. Už to… nebude dlouho trvat." Polkla. "Myslíš… opravdu myslíš, že ji dokážeš porazit?" zeptala se zajíkavě.
Mlčky jsem pokrčil rameny. Věděl jsem to právě tak málo jako ona a moje sebevědomí se ztrácelo každým okamžikem. Už když jsme se dostali na kraj náměstí, pokusil jsem se několikrát navázat se svým otcem duchovní spojení, avšak mé volání zůstalo nezodpovězeno. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli to umím. Jak se vlastně vyvolává duch zemřelého? Popravdě řečeno, už jsem ani nebyl tak stoprocentně přesvědčený o tom, že jsem skutečně svého otce viděl. Možná si se mnou jen prostě a jednoduše pohrály mé předrážděné nervy.
Pokud ano, tak to bylo zahrávání si se smrtí…
Zaplašil jsem tyto myšlenky, ustoupil o krok zpátky do stínu domu a hleděl dolů směrem k řece. Voda ležela hladká a nehybná, a přece jsem byl přesvědčený, že už vidím na její hladině lehké čeření. Srdce se mi rozbušilo.
"Doufám," odpověděl jsem, třebaže s menším zpožděním. "Přesto bys ale měla jít, Priscyllo. Ať už to dokážu nebo ne – bude to nebezpečné. A ještě je čas uprchnout. Alespoň pro tebe."
"Zůstanu," řekla pevně. "Když zůstaneš ty, Roberte, tak já taky."
"To je od tebe velice hloupé, holčičko," řekl jakýsi hlas za ní. "A příliš patetické, nemyslíš?"
Priscylla vyrazila napůl zdušený výkřik, otočila se – a zděšeně se vrhla zpět. Všechno se to přihodilo příliš rychle, než aby ještě někdo z nás stačil něco udělat. Náhle tmu prořízlo oslnivé světlo planoucích pochodní. Najednou se před námi objevilo, jako by vyrostlo ze země, na tucet velkých postav, zahalených do temných kápí. Obrátil jsem se, ale i za

námi byli najednou muži. Byli jsme obklíčeni. Ale kupodivu jsem necítil ani úděs, ba ani strach. Podvědomě jsem tušil, že vběhneme do pasti. Bylo až příliš snadné dojít sem.
Bannermann vztekle zařval, sevřel pěsti, a zastavil se uprostřed kroku, když jedna z postav pohybem téměř znuděným vytáhla zpod pláště pušku a namířila mu na hlavu.
"To bych nedělal, kapitáne Bannermanne," řekl Donhill klidně. "Protože to bych vás totiž musel zastřelit, víte?" Tiše se zasmál, přistoupil k nám o něco blíž, znovu se zastavil a rychlým pohybem si strhl z hlavy kapuci. Pohledem těkal z Priscylly na Bannermanna a na mě.
"To je báječné, že jsme se zase setkali tak brzo," řekl s úsměvem.
"Vy zatracený vrahu," řekl Bannermann stísněně. "Vy…"
"Klidně si mě urážejte, když vám to uleví, kapitáne," řekl Donhill blahosklonně. "Ale nic tím nezměníte, věřte mi." Vzdychl si. "Měli jste využít příležitosti a uprchnout, jak vám to poradila Priscylla. Obávám se, že teď je už pozdě."
"Priscylla?" Bannermann bleskurychle otočil hlavu. Prudce přitom zdvihl ruku. "Takže tys nás prozradila, ty malá…"
"Ale ne, kapitáne," přerušil ho Donhill. "Ta s tím nemá co dělat. My dva…" podíval se na Priscyllu a jeho hlas o poznání ochladl, "si promluvíme později, děvčátko." Znovu se obrátil k Bannermannovi. "Ona vás neprozradila, kapitáne. Jenže v této obci se nestane nic, o čem bych se nedozvěděl. A dávám vám své slovo, že by vám ani útěk z Goldspie nebyl nic platný. Mám totiž dlouhé prsty, víte?"
Bannermannův obličej překypoval nenávistí. Jedině puška, stále na něho mířící, jej dokázala udržet, aby se na Donhilla nevrhl.
"Teď ale," pokračoval Donhill po chvíli, "nemá cenu plakat nad promarněnou příležitostí, no ne? Prostě jste už tady. A tak uděláme to nejlepší, co je možné udělat."
"Nechte toho, Donhille," řekl jsem tiše. "Zabijte si nás, jestli chcete, ale přestaňte se posmívat."
Donhill svraštil čelo a chvíli si mě měřil, jako by mě viděl poprvé v životě. "Ach ano, pan Craven," řekl. "Muž se ctí, že?" Uchechtl se. "Ale bohužel ne už s dost velkým rozumem, jak se obávám. To jste skutečně věřil, že jenom vy dva sami zmůžete něco proti mně a mým mužům?"
Zíral jsem na něho, avšak neřekl jsem jediné slovo. Donhill se zlomyslně usmál, ustoupil o krok zpátky a s pohostinným gestem nám ukázal na náměstí. "Nu, když jste už přišli, abyste uviděli své přátele," řekl jízlivě, "tak je nenecháme čekat, ne?"
Jeden z jeho mužů mi zasadil tvrdý úder, když jsem dostatečně rychle nereagoval na výzvu. Klopýtl jsem, ale v poslední chvíli jsem udržel rovnováhu a vydal se po boku Bannermanna za Donhillem. Řada zakuklenců se před námi rozdělila, když jsme došli až k náměstí. Navzdory velkému množství lidí, kteří se kolem nás shromáždili, tu vládlo skoro příšerné ticho. Dokonce i zvuky našich kroků v něm zněly nesnesitelně hlučně.
Donhill nás dovedl doprostřed náměstí k oněm třem podestám, na kterých stáli připoutáni Bannermannovi muži. Bannermann zasténal, když viděl, jak hrozným způsobem jsou muži přivázáni. Uzly byly utaženy tak, až se jim v krvavých pruzích zařezávaly do kůže. Kromě kalhot byli muži nazí a na holých zádech sejim třpytily rudé pásy. Bičovali je, než je sem přivedli. Jeden z nich byl v bezvědomí.
"Ty zatracená obludo," zasípal Bannermann. "Za tohle tě zabiju."
Muž za ním zdvihl ruku a prudce jej udeřil pěstí do týla. Bannermann se zlomil v kolenou, v poslední chvíli se zachytil rukama a se sténáním zůstal dřepět.
"Nezesměšňujte se," řekl Donhill klidně. "To vy zemřete, kapitáne. Ale nejprve se podíváte na to, jak budou umírat vaši muži." Tiše se zasmál. "Doufám, že si uvědomujete, že máte, kapitáne, jedinečnou příležitost. Komu už se naskytne možnost pozorovat svoji vlastní smrt v předpremiéře?"
"Donhille, nechte toho už konečně," řekl jsem.
Donhill se znovu obrátil ke mně a na okamžik mě pozoroval pohledem plným nenávisti. Ale k očekávanému výbuchu zlosti u něj nedošlo.
"Máte pravdu, Cravene," řekl. "Času je málo." Ještě jednou se usmál, naznačil posměšnou úklonu a obrátil se k řece. Jeho paže se pozvedly v pomalém zaklínacím pohybu.
Avšak nedokončil jej. Za mými zády najednou třeskl jediný výstřel. Donhill klopýtl, učinil půl namáhavého kroku a trhavým pohybem klesl na kolena. Ze rtů se mu vydral sípavý zvuk.
Zapotácel se, pomalu spustil ruce a uchopil se za hruď. V očích se mu objevil překvapený, nevěřícný výraz.
"Vy… vy blázni," sípal. Krev mu tenkým, třpytivým pramínkem vytékala z koutku úst. "Vy… zatracení… blázni. Ta… bestie… vás… vás všechny… zahubí."
Chtěl říct ještě víc, ale nedokázal to. Jeho pohled se zlomil. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem.
Třeskl druhý výstřel, následován ostrým bolestným výkřikem. Obrátil jsem se a uviděl, jak se jedna z hnědě zakuklených postav skoro groteskně působícím krokem vypotácela z davu.
Ozval se další výstřel. Muž, jako by jej srazila neviditelná pěst, padl na kolena a poněkud nejistým způsobem se opět zvedl. Puška, kterou dosud držel v ruce, mu vyklouzla z prstů. "Cravene! Utečte! Utíkejte!"
Třetí výstřel srazil už muže k zemi definitivně. Padl na záda, ještě se pokusil vztyčit, ale vypověděly mu síly. Náhle se ozvala celá salva výstřelů. Viděl jsem, jak se půda nalevo i napravo od muže rozprskla malými fontánkami hlíny.
Konečně jsem se vzpamatoval z překvapení. Současně s Bannermannem jsem se otočil, jediným skokem jsem byl u našich strážců a srazil prvního ranou pěstí. Druhý se pokusil zvednout pušku a zamířit na mě. Vyrazil jsem mu ji z ruky, loktem jej praštil do břicha a vzal jsem mu pušku, dřív než se zhroutil. Vedle mě srazil se strašlivým řevem Bannermann pěstmi hned dva své strážce najednou, třetímu vyrval pušku z rukou a praštil jej pažbou po hlavě.
Kdosi vystřelil. Kulka se zaryla do země těsně vedle mých nohou, avšak podruhé už se muž k výstřelu nedostal.
Bannermann přiložil ukořistěnou zbraň k líci a stiskl spoušť, aniž by mířil. Jedna z hnědě zakuklených postav na druhé

straně náměstí padla s výkřikem k zemi.
Mezi muži a ženami propukla panika. Ještě tu a tam práskaly nocí výstřely, ale nebyly mířené a sotva představovaly vážnější nebezpečí. Také Bannermann stále ještě střílel, ale viděl jsem, že míří nad hlavy davu.
Náměstí jako by se proměnilo ve vařící peklo. Dav, ještě před minutou ke všemu odhodlané vojsko, se ve vteřině proměnil v bezhlavé stádo.
Muži a ženy utíkali, šlapali po sobě navzájem a s řevem se snažili uniknout. Několik Donhillových přívrženců, kteří se marně pokusili postavit chaosu hráz, byli snadno zástupem poraženi a zmizeli pod nohama prchajících.
Nechápavě jsem se rozhlížel kolem sebe a snažil se zorientovat. Ti z našich strážců, kteří přestáli náš překvapivý útok, se postupně dali taky na útěk. Zdálo se, že na nás všichni docela zapomněli. Nikdo si nás už nevšímal.
"Bannermane! Postarejte se o své muže!" zalapal jsem po dechu. "Sejdeme se na pobřeží!" Aniž bych čekal na odpověď, zvedl jsem pušku a ještě v běhu jsem několikrát varovně vypálil do vzduchu. Hluk výstřelů beztak téměř zanikl ve všeobecné vřavě, ale přece jen mi poskytl trochu prostoru. Řada hnědě zakuklených postav ustoupila přede mnou jako vlna. Nikdo mi zřejmě nehodlal klást odpor.
Muž, který to všechno vyvolal, ještě žil, když jsem vedle něho poklekl. Musel ho zasáhnout nejméně tucet kulek, ale žil. Plášť mu zrudl krví, avšak oči měl otevřené a zdálo se, že mě poznává. Tiché, zmučené zasténání se mu vydralo ze rtů.
"O'Banyone!" řekl jsem nevěřícně. "Vy?!"
"Já… já jsem ho…" zasténal. Jeho ruka sebou trhla, uchopila mě za plášť a pak zase bezmocně klesla.
"Je… mrtev?" zašeptal zašeptal umírající z posledních sil.
"Donhill?" Přikývl jsem. "Ano. Je mrtev."
V obličeji mu škubalo, a přesto mu přeběhl přes rty krátký spokojený výraz. "Tak to je… dobře," zašeptal. "On zavinil, že… je Steve mrtev. On… ho zabil."
"Nemluvte, O'Banyone," řekl jsem. "Nesmíte mluvit. Přivedu vám lékaře."
"To… už nemá smysl," odpověděl umírající. Jeho pohled se začínal kalit a jeho tělo náhle zmalátnělo. Ale stále v něm ještě zbývalo něco života.
"Poslouchejte, Cravene…," zašeptal. "Mám… vám vyřídit… zprávu."
"Zprávu?"
"Existuje ještě… třetí čaroděj," zamumlal. Jeho hlasu nebylo již téměř vůbec rozumět. "Musíte… uprchnout. Nebezpečí… ještě není… pryč. Existuje… třetí čaroděj…"
"Co tím myslíte?" zeptal jsem se. "O čem to mluvíte, O'Banyone? Jaký čaroděj? Kdo vám to řekl?"
O'Banyon už neodpověděl. Byl mrtev.
Několik vteřin jsem hleděl mlčky do jeho klidného obličeje. Potom jsem zvedl ruku, trošku se předklonil a pomalu mu zavřel oči.
"Je mrtev?"
Vzhlédl jsem, když jsem uslyšel Priscyllin hlas. Přiblížila se ke mně, aniž bych si toho všiml. Její tvář vypadala úžasně vyrovnaně, ale v očích měla svit, který jsem si neuměl vysvětlit. Pravděpodobně byla ještě napůl šílená strachem.
"Ano," odpověděl jsem. "Je mrtev."
"Donhill také," řekla tiše. "Já… přesvědčila jsem se o tom." A náhle během jediné vteřiny se její sebeovládání nadobro zhroutilo. Vyrazila ze sebe krátký pronikavý výkřik, padla vedle mě na kolena a vší silou se mi vrhla na prsa.
"Roberte, odveď mě odtud," prosila úpěnlivě. "Prosím, prosím, odveď mě."
Lehce jsem ji objal, pohladil ji po vlasech a něžně ji políbil na čelo.
"Už nemusíš mít strach, Pri," zašeptal jsem. Náhle mě přemohla vlna něžnosti, jakou jsem ještě nikdy ve svém životě nepocítil. Ale snad to byl jenom strach a snad jsem se k ní tiskl se stejnou úpěnlivostí jako ona ke mně. Věděl jsem jen, že tuto dívku miluji. Bylo to zvláštní, takřka groteskní – ale v tuto chvíli, zatímco všude kolem ní zuřil zmatek, jsem věděl s neotřesitelnou jistotou, že ji miluji.
A ona mě.
Po chvíli se mi Priscylla vymanila z objetí, rukávem si otřela slzy z obličeje a pohlédla na mě. "Co tím myslel?" zeptala se.
"O'Banyon?"
Přikývla. "Řekl: Existuje třetí čaroděj."
Chvíli jsem mlčel, bezmocně jsem pokrčil rameny a znovu se k ní přitiskl. "Nevím," řekl jsem. "Vím jenom, že už nemusíš mít strach, miláčku. Už nikdy. Je to pryč. Navždy."
A přece tomu nebylo tak.
Věděl jsem to v tutéž chvíli, kdy jsem ta slova vyslovil. Nic nebylo pryč. Ještě dlouho ne.
Všechno teprve začínalo.